

3973

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

2723

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
(ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΣ)
ΚΑΙ ΜΕ ΡΗΤΟΡΙΚΑΣ ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ,,
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ Α.Ε.

46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46

1941

ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΣΜΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Α΄ ΚΑΙ Β΄ ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΜΕ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
(ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ, ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑΣ, ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑΣ)
ΚΑΙ ΜΕ ΡΗΤΟΡΙΚΑΣ ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε΄ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ Α.Ε.

46 — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ — 46

1941

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως
καὶ τὴν σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας».

Κ. Κογγι

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Α' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

§ 1-2 *πρὸς αὐτά*. Εἰς μεγάλας χρηματικὰς θυσίας (= *ἀντι πολλῶν χρημάτων*), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζω ὅτι θὰ ἦσθε πρόθυμοι νὰ υποβληθῆτε (= *ὕμᾱς ἐλέσθαι ἄν*), ἐὰν ἤθελε γίνεαι φανερόν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ὠφελήσῃ (= *συνοίσειν*) τὴν πόλιν σχετικῶς μὲ αὐτά, διὰ τὰ ὅποια (= *περὶ ὧν [= περὶ τούτων, περὶ ὧν]*) τῶρα δὲ (= *νυνὶ*) σκέπτεσθε. Ἐπειδὴ λοιπὸν τοῦτο ἔχει τοιοῦτοτρόπως, πρέπει νὰ θέλετε νὰ ἀκούετε μὲ προθυμίαν ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ (σᾶς) συμβουλευέσων· διότι ὄχι μόνον, ἐὰν ἀναδῆ κανεὶς εἰς τὸ βῆμα (= *εἰ ἦκει τις*) προμελετημένος, διὰ νὰ εἴπη κάτι τι χρήσιμον (= *ἐσκεμμένος τι χρήσιμον*), τοῦτο, ἀφοῦ (τὸ) ἀκούσετε, δύνασθε νὰ (τὸ) ἐγνοήσετε (= *λάβοιτε ἄν*), ἀλλὰ προσέτι (= *ἀλλὰ καὶ*) ἴδιον τῆς ἰδικῆς σας τύχης νομίζω τὸ ὅτι δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν μερικῶν (= *[τὸ] ἐπελθεῖν ἄν ἐνίοις*) νὰ εἴπουν ἐκ τοῦ προχείρου (: ἄνευ προπαρασκευῆς = *ἐκ τοῦ παραχρημα*) πολλὰ ἀπὸ τὰ πρόποντα, ὥστε ἐξ ὄλων (αὐτῶν) νὰ ἀποβῆ εἰς σᾶς (= *γενέσθαι ὑμῖν*) εὐκόλος ἢ ἐκλογὴ τοῦ συμφέροντος (: ὥστε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ δυνηθῆτε εὐκόλως νὰ ἐκλέξετε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς συμφέρει). Λοιπὸν ἢ μὲν παροῦσα περίστασις, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνον ποῦ δὲν λέγει (: σχεδὸν λέγει) ἐκβάλλουσα φωνήν, ὅτι πρέπει σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἐπιληφθῆτε (= *ἀντιληπτέον ἐστὶν ὑμῖν αὐτοῖς*) τῶν πραγμάτων ἐκείνων (: τῶν ἐν Ὀλύνθῳ πραγμάτων), ἐὰν βεβαίως φροντίζετε διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτῶν ἡμεῖς ὁμως κατὰ τὴν γνώμην μου (: μοῦ φαίνεται ὅτι = *δοκοῦμέν μοι*) διακείμεθα πρὸς αὐτὰ δὲν ἠξεύρω πῶς (= *οὐκ οἶδα ὄντινα τρόπον*) (: ἡμεῖς ὁμως ἀπέναντι αὐτῶν τῶν πραγμάτων τηροῦμεν διαγωγὴν, τὴν ὁποῖαν δὲν ἠξεύρω, πῶς νὰ χαρακτηρίσω).

Παρατηρήσεις.

ἐλέσθαι, ἀόρ. β' ἀπρμφ. τοῦ *αἰροῦμαι* (*ἡρούμην, αἰρήσομαι, εἰλόμην, ἦρημαι, ἡρήμην*) = ἐκλέγω, προτιμῶ· *αἰροῦμαι ἀντὶ πολλῶν χρημάτων* εἶμαι

πρόθυμος νὰ ὑποβληθῶ εἰς μεγάλας χρηματικὰς θυσίας.— *ἐλεύσθαι ἄν*, τὸ ἀπρμφ. εἰδικὸν ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ *νομίζω* ὡς δοξαστικοῦ· *ὑμᾶς*, ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔδῳ τὸ ἀπρμφ. (*ἐλεύσθαι*) μετὰ τοῦ δυνητικοῦ μορίου *ἄν* ἰσοδυναμεῖ μὲ δυνητικὴν εὐκτικὴν = *ὅτι ἐλοισθε ἄν*. — *τὸ μέλλον συνοίσειν*, ὑποκμ. τοῦ *γένοιτο*· *φανερὸν*, κατηγορμ. — *συνοίσειν*, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ *συμφέρι* (*συνέφερε*, *συνοίσει*, *συνήνεγκε*, *συνενήνοχε*). — *τῇ πόλει*, ἀντικμ. τοῦ *συνοίσειν*. — *περὶ ὧν σκοπεῖτε*, τότε οἱ Ἀθηναῖοι ἐσκέπτοντο, ἄν πρέπει ν' ἀποστείλουν βοήθειαν εἰς τοὺς Ὀλυνθίους ἢ ὄχι. — *ὅτε*, ἔδῳ ἔχει αἰτιολογ. σημασίαν = ἐπειδὴ. — *προσῆκει*, ἀπρόσ. ὑποκμ. αὐτοῦ τὸ ἀπρμφ. *ἐθέλειν* ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐννοεῖται ἡ αἰτ. *ὑμᾶς*. — *τῶν βουλομένων*, μτχ. ἐπιθτικ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ *ἀκούειν*. — *ἐσκεμμένος*, τροπικὴ μετοχὴ μέσος παρακμ. τοῦ σκοπῶ ἡ σκοποῦμαι (*ἐσκόπων* ἢ *ἐσκοπούμην*, *σκέπομαι*, *ἐσκεπάμην*, *ἐσκεμμαι*). — *ἤκει*, τοῦ *ἤκω* (*ἤκον*, *ἤξω*) = *ἔχω ἐλθεῖν* ἔδῳ = ἀνέβην εἰς τὸ βῆμα. — *ἀκούσαντες* (μτχ. χρονκ.) = *ἐπὶ ἀκούσητε*. — *ἄν... λάβοιτε* (δυνητικὴ εὐκτικὴ), ἀπόδοσις τῆς ὑποθετικῆς προτάσεως *εἰ... ἤκει* (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν). — *τῆς ὑμετέρας τύχης*, γνκ. κατηγορηματικὴ. — *πολλὰ τῶν δεόντων* κτλ., ἡ συντακτικὴ σειρά τῶν λέξεων: (*τὸ ἐπελθεῖν ἄν* (= *τὸ ὅτι ἐπέλθοι ἄν*) *ἐνίοις εἰπεῖν ἐκ τοῦ παραχρῆμα* *πολλὰ τῶν δεόντων* (γνκ. διαιρητικὴ). — *ὥστε... γενέσθαι*, συμπλερασματικὴ πρότασις *τὴν αἵρεσιν*, ὑποκμ. τοῦ *γενέσθαι*· *ῥαδίαν*, κατηγορμ. τοῦ *συμφέροντος*, γνκ. ἀντικειμενικὴ τοῦ *αἵρεσιν*· *ὑμῖν*, δτκ. προσωπικὴ κτητικὴ. — *ὁ καιρὸς λέγει*, προσωποποιία διδουσα ζωὴν οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν: τὰ πράγματα φωνάζουν. — *ἀφίεις*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *ἀφίημι* (*ἀφίην*, *ἀφήσω*, *ἀφήκα*, *ἀφείκα*, *ἀφείκειν*) ἢ μτχ. τροπκ. — *ἀντιληπτέον*, ρηματικὸν ἐπιθ. *τὰ ἀντιλαμβάνομαι*. — *ὑμῖν αὐτοῖς*, ποιητικὸν αἴτιον τοῦ *ἀντιληπτέον ἐστίν*· ἐπὶ πθτικ. παρκμ., πθτικ. ὑπερσυντλκ. καὶ ἐπὶ τῶν εἰς -τος καὶ -τέος ρηματικῶν ἐπιθέτων τὸ ποιητικὸν αἴτιον ἐκφέρεται διὰ δοτικῆς *ὑμῖν αὐτοῖς ἀντιληπτέον ἐστί* = *δεῖ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀντιλαβέσθαι*. — *τῶν πραγμάτων*, ἀντικμν. τοῦ *ἀντιληπτέον ἐστί*. — *αὐτῶν*, δηλ. τῶν πραγμάτων. — *ἡμεῖς δὲ οὐκ οἶδα* κτλ., ἢ σ. σ. τ. λ.: *ἡμεῖς δὲ δοκοῦμένοι* (= *ἡμᾶς δὲ δοκεῖ μοι*) *ἔχειν πρὸς αὐτὰ* (δηλ. *τὰ πράγματα*) *οὐκ οἶδα ὄντινα τρόπον*. — *οἶδα*, παρκμ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. (*ἤδειν* καὶ *ἤδη* [ὑπερσυντλκ. μὲ σημ. παρκτ.], μέλλ. *εἴσομαι* καὶ *εἰδήσω*) = γνωρίζω. — *δοκοῦμεν*, τοῦ *δοκῶ* (*ἐδόκουν*, *δόξω*, *ἔδοξα*, πθτικ. παρκμ. καὶ ὑπερσυντλ. ἀπροσώπως *δέδοκται*, *ἐδέδοκτο*). — *μοι*, δτκ. προσωπικὴ.

§ 2 ἔστι-3. Λοιπὸν ἡ ἰδικὴ μου τοῦλάχιστον γνώμη (= *τά γ' ἐμοὶ δοκοῦντα*) εἶναι νὰ ψηφίσετε μὲν εὐθύς (= *ἤδη*) *τὴν* (ὑπὸ τῶν Ὀλυνθίων ζητουμένην) βοήθειαν καὶ νὰ προετοιμασθῆτε τάχιστα (= *τὴν ταχίστην*), διὰ νὰ ἀποστείλετε ἀπὸ ἐδῶ βοήθειαν καὶ νὰ μὴ πάθετε τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς (ἐπάθατε) πρότερον, νὰ ἀποστείλετε δὲ πρὸς βίαν, ἢ ὁποία θὰ ἀναγγείλη (εἰς τοὺς Ὀλυνθίους) ταῦτα (ὅτι δηλ. θὰ βοηθήσετε αὐτοὺς) καὶ (ἢ ὁποία) θὰ παρακλουθῆ ἐκ τοῦ πλησίον (= *παρέσται*) τὰ πράγματα (: *τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐν Ὀλύνθω πραγμάτων*)· διότι ὑπάρχει ὁ ἐξῆς φόβος πρὸ πάντων (: διότι πρέπει

τὸ ἐξῆς πρὸ πάντων νὰ φοβούμεθα), μήπως δηλαδή, ἐπειδὴ εἶναι (= ὦν) πανοῦργος ὁ ἄνθρωπος (= ἄνθρωπος) καὶ φοβερός (: καὶ πολὺ ἱκανός) εἰς τὸ νὰ ἐπωφεληται τὰς περιστάσεις (= χρῆσθαι πράγμασι), ἄλλοτε μὲν ὑποχωρῶν, ὅταν τύχη, ἄλλοτε δὲ ἀπειλῶν (ἀξιόπιστος δὲ [εἰς τὰς ἀπειλάς του] δύναται νὰ φαίνεται, εὐλόγως), ἄλλοτε δὲ διαβάλλων ἡμᾶς καὶ τὴν ἀπουσίαν ἡμῶν (: διαβάλλων ἡμᾶς εἰς τοὺς Ὀλυνθίους ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα πλησίον των πρὸς ὑποστήριξιν των), (μήπως) τρέψη μὲ τὸ μέρος του (: πρὸς ὄφελός του) καὶ παρασύρῃ σπουδαῖον τι σημεῖον τῆς ὄλης πολιτικῆς καταστάσεως (= τῶν ὄλων πραγμάτων).

Παρατηρήσεις.

ἔστι, τὸ γ' ἔνικ. (ἔστι) τονίζεται ἐδῶ εἰς τὴν παραλήγουσαν (ἔστι), διότι εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν προτάσεως.— δῆ, σύνδ. συμπερασματικός.— τὰ γ' ἔμοι δοκοῦντα, ὑποκμ. τοῦ ἔστι (ἀτικτὴ σύνταξις).— ψηφίσασθαι... παρασκευάσασθαι... πέμπειν, τελκ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ ἔστι τὰ γ' ἔμοι δοκοῦντα, ὅπερ = ἔμοιγε δοκεῖ = εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον φαίνεται καλόν: ἡ ἰδικὴ μου τοῦλάχιστον γνώμη εἶναι· ὡς ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. ἔννοεῖται ἡ αἰτ. ὅμας.— ὅπως βοηθήσητε καὶ μὴ πάθητε, τελικαὶ προτ.— ἐνθῆνδε, ἐξ Ἀθηνῶν, δηλ. μὲ στρατὸν ἀπὸ ὀπλίτας Ἀθηναίους καὶ ὄχι ἀπὸ μισθοφόρους.— ταυτόν, ἡ ἀντανυμία αὐτὸς ὅταν πάσῃ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου, τότε ἡ ἐνικὴ ὀνομαστκ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδαιτέρου αὐτῆς λήγει ὄχι μόνον εἰς -ο, ἀλλὰ καὶ εἰς -ον (τὸ αὐτὸ = ταῦτό καὶ ταυτόν).— ὅπερ καὶ πρότερον (ἐπάθετε), ἔννοεῖ τὰς ἀπωλείας τῶν πόλεων Ἀμφιπόλεως, Πύδνης, Ποτειδαίας καὶ ἄλλων, τὰς ὀφειλομένας εἰς τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀδράνειαν τῶν Ἀθηναίων.— ἦτις ταῦτα ἐρεῖ καί... , ἀναφρκ. πρὸτ.· ἐρεῖ, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ λέγω (ἔλεγον, λέξω ἢ ἐρῶ, ἀόρ. ἀ' ἔλεξα ἢ εἶπα, ἀόρ. β' εἶπον, εἶρηκα, εἰρήκειν).— παρέσται, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ πάρεμι (παρὰ+εἰμί).— τοῖς πράγμασι, ἀντικμ.— ἔστι, τὸ γ' ἔνικ. (ἔστι) τονίζεται ἐδῶ εἰς τὴν παραλήγουσαν (ἔστι), διότι ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ὑπάρχει.— ὡς ἔστι τοῦτο δέος, αἰτιλγκ. πρότασις· τοῦτο ὑποκμ. δέος κατηγμ.— μῆ, νὰ συναφθῆ μὲ τὸ τρέψηται καὶ παρασπάσσηται, ἐνδοιαστικὴ (φόβου σηματικὴ) πρότασις.— ὦν, μτχ. αἰτιλγκ. = ἐπειδὴ ἔστι· ἄνθρωπος, ὑποκμ., πανοῦργος καὶ δεινός, κτηγμ.— ἄνθρωπος = ὁ ἄνθρωπος· πολλάκις οὕτω περιφρονητικῶς ὀνομάζει ὁ Δημοσθ. τὸν Φίλιππον.— χρῆσθαι, ἀπρμφ. χρησιμεῖον ὡς προσδιορισμὸς τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ δεινός· πράγμασι, ἀντικμ. τοῦ χρῆσθαι.— εἰκῶν... ἀπειλῶν... διαβάλλων, μτχ. τροπικαί· εἰκῶν, τοῦ εἶκω (εἶκον, εἶξω, εἶξα).— ἦνικ' ἂν τύχη, χρονικὴ πρότασις.— ἀξιόπιστος δ' ἂν... φαίνοιτο, ἀπόδοσις τῆς ἔννοουμένης ὑποθτκ. προτ.: εἰ ἀπειλοῖη (γ' εἶδος σημ. ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος).— ἀξιόπιστος ἂν εἰκότως... , καθόσον πολλοὶ πόλεις ἔως τότε εἶχον δοκιμάσει τὰς ἀπειλάς τοῦ Φιλ. πραγματοποιηθείσας.— τρέψηται καὶ παρασπάσσηται, συνωνυμία πρὸς ζωηροτέραν παραστάσιν τῆς ἔννοιας.— παρασπάσσηται, μέσος ἀόρ. ὑποτακτ. τοῦ παρασπῶμαι.— τῶν ὄλων πραγμάτων, γνχ. διαιρωτκ. τοῦ τι.— τρέψηται καὶ παρασπάσσηται τι τῶν ὄλων

περ., κατορθώνων δηλ. νά συμφιλιωθῆ πάλιν με τοὺς Ὀλυνθίους ἢ ματαιώ-
νον τὴν συμμαχίαν, τὴν ὁποίαν διαπραγματεύονται οἱ Ὀλύνθιοι πρὸς τοὺς
Ἀθηναίους.

§ 4 - 5. Ἄλλ' ὅμως (= οὐ μὴν ἀλλά), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τὰ
πράγματα τοῦ Φιλίππου ἔκεινο, τὸ ὁποῖον εἶναι παρὰ πολὺ δυσκολοπο-
λέμητον (: ἔκεινο, τὸ ὁποῖον καθιστᾷ τὸν Φίλ. πάρα πολὺ δυσκολοπο-
λέμητον = **ὁ δυσμαχώτατόν ἐστι**), τοῦτο σχεδὸν (= **ἐπιεικῶς**) καὶ
παρὰ πολὺ ὠφέλιμον εἶναι (= **καὶ βέλτιστόν [ἐστι]**) εἰς σᾶς· δηλαδὴ
τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνος, ἐνθ' εἶναι εἰς (= **ἓνα ὄντα**), κύριος ὄλων, καὶ φα-
νερῶν καὶ μυστικῶν, καὶ συγχρόνως στρατηγός καὶ ἀπόλυτος κύριος
(= **δεσπότης**) καὶ ταμίας, καὶ τὸ νὰ παρευρίσκειται αὐτοπροσώπως
(= **[τὸ] παρεῖναι αὐτὸν**) πανταχοῦ μετὰ τὸ ἰστιάτευσμά του, (τοῦτο) ὡς
πρὸς μὲν τὴν ταχέϊαν καὶ ἔγκαιρον διεξαγωγὴν τῶν πολεμικῶν του ἐπι-
χειρήσεων (= **πρὸς μὲν τὸ πράττεσθαι τὰ τοῦ πολέμου ταχὺ καὶ
κατὰ καιρὸν**) εἶναι μέγα πλεονέκτημα (= **πολλῷ προέχει**), ὡς πρὸς
τὰς διαπραγματεύσεις ὅμως περὶ συμφιλίωσης (= **πρὸς δὲ τὰς κα-
ταλλαγάς**), τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἤθελε κάμει εὐχαρίστως μετὰ τοὺς Ὀ-
λυνθίους, φέροι ἀντίθετον ἀποτέλεσμα (: εἶναι μειονέκτημα = **ἐναντίως
ἔχει**). Διότι εἶναι φανερὸν εἰς τοὺς Ὀλυνθίους, ὅτι τῶρα οὐχὶ διὰ ν'
ἀποκησῶν δόξαν οὔτε διὰ νὰ σώσων μέρος τι τῆς χώρας των πολε-
μοῦν, ἀλλὰ διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν
(= **ἀλλὰ [ὑπὲρ] ἀναστάσεως καὶ ἀνδραποδισμού**) τῆς πατριδος
των, καὶ γνωρίζουν ὅσα (ὁ Φίλιππος) ἔκαμε καὶ εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν
Ἀμφιπολιτῶν, οἱ ὁποῖοι παρέδωκαν εἰς αὐτὸν τὴν πόλιν των, καὶ εἰς
ἐκείνους ἐκ τῶν Πυθναίων, οἱ ὁποῖοι (τὸν) ὑπεδέχθησαν· καὶ γενικῶς,
νομίζω, ἄπιστον πρᾶγμα εἶναι (: δὲν ἐμπνέει ἐμπιστοσύνην) εἰς τὰ δη-
μοκρατικὰ πολιτεύματα ἢ τυραννίς (: ἢ τυραννικὴ ἐξουσία) καὶ μάλι-
στα, ἂν (= **ἄλλως τε κἄν**) ἔχουν γειτονικὴν χώραν (: ἂν γειτονεύουν
αἱ χώραι των).

Παρατηρήσεις.

ἐπιεικῶς... τοῦθ' ὁ κτλ., ἢ σ. σ. τ. λ.: τῶν Φιλίππου πραγμάτων (γνη-
διαίρηκ.) ὁ δυσμαχώτατόν ἐστιν, τοῦτο ἐπιεικῶς καὶ βέλτιστόν (ἐστιν) ὑμῖν.
— γὰρ, διασαφητικός. — τοῦθ', ὁ δυσμαχ... βέλτιστον ὑμῖν, τοῦτο, ὅτι δηλ.
θά ὠφελήσῃ τοὺς Ἀθην. ἢ ἰδιότης τοῦ Φιλ., ἢ καθιστώσα αὐτὸν λίαν δυσπο-
λέμητον, δὲν περιμένει κανεὶς ν' ἀκούσῃ· σχῆμα ἀπροσδόκητον· διὰ τοῦ σχή-
ματος αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ζητεῖ νὰ διαγείρῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀκροατῶν. — τὸ
εἶναι... καὶ (τὸ) παρεῖναι, ὑποκείμενα τοῦ προέχει καὶ ἐναντίως ἔχει· ὑπο-
κείμενον τῶν ἀρρηφ. τὸ ἐκεῖνον (δηλ. τὸν Φίλ.).— ὄντα, μετ. ἐνδοτικῆ = εἰ καὶ

ἔστι. — κύριον, στρατηγὸν καὶ δεσπότην καὶ ταμίαν, κτηρμ. πάντων, γνη. ἀντικειμενικὴ τοῦ κύριον· καὶ ἑτηῶν καὶ ἀπορρήτων, ἐπεξηγήσεις τοῦ πάντων. — καὶ ἑτηῶν καὶ... καὶ... καί, πολυσύνδετον· διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁ λόγος λαμβάνει δύναμιν καὶ μεγαλοπρέπειαν. — αὐτόν, κατηγορηματικὸς προσδιορισμός. — παρεῖναι, ἔνεστ. ἀπρμφ. τοῦ πάρεμι (παρά+εμί). — τῷ στρατεύματι, δτικ. τῆς συνοδείας. — πρὸς τὸ πράττεσθαι... πρὸς τὰς καταλλαγὰς, ἐμπρόθετος προσδιορισμοὶ σημαίνοντες ἀναφορὰν. — τὰ τοῦ πολέμου, ὑποκμ. τοῦ πράττεσθαι. — ταχύ, ἐπιρρ. προσδ. — πολλῶ, δτικ. τοῦ ποσοῦ. — ἃς ἂν ἐκεῖνος ποιήσαιτο, ἀναφρκ. πρότ. — ἄσμενος, ἐπιρρηματικὸν κατηγορούμενον σημαῖνον τρόπον = ἀσμένως. — ἠθλόν, ἔστιν, ἀπρόσωπος ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς ἢ εἰδικῆς πρότασις: ὅτι νῦν κτλ. — ἴσασι, γ' πληθ. πρόσ. τοῦ οἶδα. — ἐποίησε, τὸ ρ. συντάσσεται ἐδῶ μὲ δύο αἰτιατκ.: ἄ... τοὺς παραδόντας — (ἄ)... τοὺς ὑποδεξαμένους. — Ἀμφιπολιτῶν... Πυθναίων, γνη. διαιρητκ. ἢ α' εἰς τό: τοὺς παραδόντας· ἢ β' εἰς τό: τοὺς ὑποδεξαμένους. — ἃ τ' Ἀμφιπολιτῶν ἐποίησε κτλ., ὁ Φίλ. εἰσελθὼν εἰς τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Πύδναν διέταξε νὰ φονευθοῦν οἱ παραδῶσαντες εἰς αὐτὸν τὰς δύο ταύτας πόλεις· οὗτοι ἦσαν ἀρχηγοὶ τῶν ἐν Ἀμφιπόλει καὶ Πύδνῃ δημοκρατικῶν. — ἄπιστον, οἶμαι κτλ., γνώμη γενικοῦ κύρους. — ἄπιστον, κτηρμ. τοῦ ἔνν. ρ. ἔστι, τοῦ ὁποίου ὑποκμ. εἶναι ἢ τυραννίς. — οἶμαι καὶ οὔμαι (φῶμην καὶ φῶμην, οἰήσομαι, φήθην) = νομίζω. — ὄμορον, τριγενές καὶ δικατ. ἐπίθετον (ὄμορος, -ον) = γειτονικός.

§ 6-7. Λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ (τὰ) ἔχετε ἐννοήσει αὐτὰ (= ἐγγνωκότας ὑμᾶς ταῦτα) καὶ ἐπειδὴ ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας (= καὶ ἐνθυμουμένους) ὅλα τὰ ἄλλα, ὅσα πρέπει, λέγω ὅτι πρέπει καὶ (σταθερὰν) θέλησιν νὰ δεῖξετε (= [καὶ] ἐθελῆσαι) καὶ νὰ ἐξεγερθῆτε καὶ νὰ ἔχετε ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν σας (= καὶ προσέχειν) εἰς τὸν πόλεμον περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ τώρα (= εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν), συνεισφέροντες χρήματα προθύμως καὶ σεῖς εἰ ἴδιοι (= [ὑμᾶς] αὐτοὺς) ἐκστρατεύοντες καὶ μὴ ὑστεροῦντες εἰς τίποτε. Διότι καμία δικαιολογία πλέον (= ἔθ' = ἔτι) καὶ καμία πρόφασις δὲν ὑπολείπεται εἰς σᾶς, διὰ νὰ μὴ θέλετε (= τοῦ μὴ ἐθέλειν) νὰ κάμνετε τὰ πρόποντα. Διότι τώρα δὲ ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ὄλοι συνεχῶς ὠμίλου (= ἐθρύλου) ἕως τώρα (= τέως), ὅτι δηλαδὴ πρέπει νὰ περιπλέξωμεν τοὺς Ὀλυνθίους εἰς πόλεμον (= ἐκπολεμῶσαι Ὀλυνθίους) μὲ τὸν Φίλιππον, ἔχει γίνεαι μόνον του (= αὐτόματον) καὶ μάλιστα (= καὶ ταῦτα) κατὰ τρόπον, ὃ ὁποῖος παρὰ πολὺ θὰ συνέφερε εἰς σᾶς (= ὡς ἂν ὑμῖν μάλιστα συμφέροι). Διότι, ἂν μὲν (οἱ Ὀλυνθιοὶ) πεισθέντες ἀπὸ σᾶς ἀνελάμβανον τὸν πόλεμον, ἀβέβαιοι (: ὄχι σταθεροὶ) σύμμαχοι (θὰ ἦσαν = ἂν ἦσαν) καὶ (μόνον) ἐπὶ τινα χρόνον (= καὶ μέχρι του [χρόνου]) θὰ εἶχον αὐτὴν τὴν γνώμην (= ταῦτ'

ἀν ἐγνωκότες ἦσαν) ἴσως (δηλαδή νὰ πολεμοῦν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ νὰ εἶναι σύμμαχοι ἡμῶν)· ἐπειδὴ ὁμοῦς τὸν μισοῦν ἕνεκα τῶν ἰδικῶν των παραπόνων (: δυσαρδεσκειῶν), φυσικὸν εἶναι νὰ ἔχουν διαρκῆ τὴν (κατὰ τοῦ Φιλίππου) ἐχθρὰν των δι' ὅσα φοβοῦνται (μὴ πάθουν) καὶ (δι' ὅσα) ἔχουν πάθει.

Παρατηρήσεις.

ταῦτ(α), δηλ. τὰ προηγουμένως λεχθέντα.— **ἐγνωκότες**, παρμ. μιχ. τοῦ γινῶσκα (ἐγίνωσκον, γνώσομαι, ἔγνω, ἔγνωκα, ἐγνώκειν).— **ἐγνωκότες**... **ἐνθυμουμένους**, μιχ. αἰτλγκ. ὑποκμ. τῶν μιχ. ὑμᾶς = ἐπειδὴ ὑμεῖς ἐγνώκατε καὶ ἐνθυμεῖσθε.— **τάλλ'**... **πάντα**, δηλ. δόξαν προγόνων, ἡγεμονίαν Ἑλλάδος, ἀδικίας Φιλίππου, ἐπαπειλόμενους κινδύνους.— **προσέχει**, ἀπρόσ. ὡς ὑποκμ. αὐτοῦ ἐννοεῖται τὸ ἀπρμφ. **ἐνθυμεῖσθαι** ὑποκμ. τούτου ὑμᾶς.— (**καὶ**) **ἐθέλησαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ προσέχειν**, καὶ τὰ τρία ἀπρμφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. **δεῖν**, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰδικὸν ἀπρμφ. ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ φημί ὡς λεκτικῆς.— **παροξυνθῆναι**, πθηκ. ἀόφ. τοῦ **παροξύνομαι** (**παρωξυνόμεν, παρωξύνθη, παρῶξυμαι** [παρῶξυνσαι κτλ.]).— **εἴπερ ποτέ, καὶ νῦν**, φράσις ἔλλειπτική· πλήρησι θὰ ἦτο: **εἴπερ ποτέ ἠθέλησατε καὶ παρωξύνθητε καὶ τῷ πολέμῳ προσέχετε, καὶ νῦν δεῖ ἐθέλησαι καὶ παροξυνθῆναι καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν**.— **εἰσφέροντας**... **ἐξιόντας**... **ἐλλείποντας**, μιχ. τροπκ.— **χρ. εἰσφέροντας**, ἐν καιρῷ πολέμου ἐπεβάλλετο ἔκτακτος φόρος πρὸς πολεμικὰς παρασκευὰς ἀναλόγως τῆς περιουσίας ἐκάστου πολίτου (ἢ **εἰσφορὰ** λεγομένη)· τῆς εἰσφορᾶς ἐξήρουντο οἱ ὅλας ἄποροι πολλοὶ ὁμοῦς τῶν Ἀθηναίων κατώρθωνον ἢ ἀποφεύγουν αὐτὴν προφασίζόμενοι ὅτι ἦσαν πτωχοί.— **αὐτοῦς**, κατηγορηματικὸς προσδιορισμὸς τῆς ἐννοουμένης αἰτ. ὑμᾶς, ἡ ὁποία εἶναι ὑποκμ. τοῦ **ἐξιόντας**.— **ἐξιόντας**, ἐνεστ. μιχ. τοῦ **ἐξέρχομαι** (**ἐξῆειν ἢ ἐξῆα, ἔξειμι, ἐξῆλθον, ἐξελήλυθα, ἐξελήλυθειν**).— **τοῦ μὴ τὰ δέοντα**... = **τοῦ μὴ ἐθέλειν (ὑμᾶς) ποιεῖν τὰ δέοντα**.— **Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖν Φιλ.**, ἐπεξήγησις τοῦ: **δ. ἐθρόλουν**.— **ἐκπολεμῶσαι**, ἀόφ. ἀπρμφ. τοῦ **ἐκπολεμῶ-ω'** ὡς ὑπκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. ἢ αἰτ. **ἡμᾶς**· τὸ ἀπρμφ. εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπρσώπου **δεῖν**.— **Ὀλυνθίους**... **Φιλίππῳ**, ἀντικείμενα τοῦ **ἐκπολεμῶσαι**.— **γέγονεν**, παρμ. ὀρισκ. τοῦ **εἶμι**· ὁ ὑποκμ. **αὐτόματον** κτγρμ.— **ὡς ἂν μάλιστα συμφέροι**, ἀναφρκ. πρῶτ.— **εἰ ἀνείλοντο (οἱ Ὀλύνθιοι)**, ὑποθηκ. πρῶτ.· ἡ ἀπόδοσις: **σφαλεροὶ σύμμαχοι (ἂν ἦσαν) καὶ ταῦτ' ἂν ἐγνωκότες ἦσαν** (β' εἶδος σημαῖον τὸ μὴ πραγματικόν).— **ἀνείλοντο**, ἀόφ. β' ὀρισκ. τοῦ **ἀναιροῦμαι**.— **ὅφ' ὑμῶν**, ποιητικὸν αἷτιον τοῦ **πεισθέντες**.— **του**, ἀντωνυμία ἀόφ. = **τινος**.— **ἐκ τῶν ἐγκλημάτων**, ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς σημαίνων αἰτίαν.— **μισοῦσι**, ὡς ἀντικμ. ἐννοεῖται τὸ **Φίλιππον**.— **εἰκὸς** (δηλ. **ἔστι**), ἀπρόσ. ἔκφρασις ὑποκμ. αὐτῆς **ἔχειν** αὐτοῦς ὑποκμ. τοῦ **ἔχειν**· **τὴν ἐχθρὰν** ἀντικμ., **βεβαίαν** κτγρμ.— **ὑπὲρ ὧν**, ἔλξις = **ὑπὲρ ἐκείνων**, ἀόφ. β' ὀρισκ. τοῦ **ἀναιροῦμαι**), οἱ Ὀλύνθιοι φοβοῦνται μήπως ὁ Φίλ. ὡς ἄσπονδος ἐχθρὸς πάσης ἑλευθέρως πολιτείας καταστρέψῃ τὴν πατρίδα των.— **πεπόνθασι**, παρμ. ὀρισκ. τοῦ **πάσχω** (**ἔπασχον, πείσομαι, ἔπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν**).— (**ὑπὲρ ὧν**) **πεπόνθασι**, ὁ Δημοσθ. ἴσως ὑπονοεῖ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Φιλίππου εἰς τὴν Χαλκιδικήν, τὴν

ὅποιαν ἔκαμε (τὸ 351) πρὸς ἐκφοβισμόν τῶν Ὀλυνθίων, ἐπειδὴ οὗτοι διὰ πρέσβειων ἔκαμαν εἰρήνην μὲ τοὺς Ἀθηναίους (τὸ 352).

§ 8 - 9. Δὲν πρέπει λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μίαν τέτοιαν εὐκαιρίαν, ἢ ὁποία (σᾶς) ἔχει παρουσιασθῆ (= τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα), νὰ ἀφήσετε νὰ σᾶς διαφύγη (= ἀφεῖναι) οὔτε νὰ πάθειτε τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον ἕως τώρα πολλάκις πρότερον ἔχετε πάθει. Διότι ἐάν (τότε), ὅτε εἴχομεν ἐπανέλθει (ἐκ τῆς Εὐβοίας), ἀφοῦ εἴχομεν βοηθήσει τοὺς Εὐβοεῖς, καὶ (ὅτε) εἶχον παρουσιασθῆ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ βῆμα (= καὶ παρήσαν ἐπὶ τουτὶ τὸ βῆμα) ἐκ τῶν Ἀμφιπολιτῶν ὁ Ἰέραξ καὶ ὁ Στρατοκλῆς προτρέποντες ἡμᾶς νὰ ἐκπλεύσωμεν καὶ νὰ παραλάβωμεν τὴν πόλιν των, (ἐάν, λέγω, τότε) τὴν ἰδίαν ἐδεικνύομεν δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους προθυμίαν, τὴν ὁποίαν ἀκριβῶς (ἐδείξαμεν) διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν Εὐβοέων, θὰ καταλαμβάνετε (= εἴχετε ἄν) τὴν Ἀμφίπολιν τότε καὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς μετὰ ταῦτα περισπασμοὺς (= πάντων τῶν μετὰ ταῦτα πραγμάτων) θὰ ἦσθε ἀπηλλαγμένοι. Καὶ πάλιν, ὅτε ἀνηγγέλλετο ὅτι ἐπολιορκοῦντο (= ἀπηγγέλλετο πολιορκούμενα) ἡ Πύδνα, ἡ Ποτεΐδαια, ἡ Μεθώνη, αἱ Παγασαί, αἱ ἄλλαι ὀχυραὶ θέσεις (= τᾶλλα [χωρία]), διὰ νὰ μὴ χρονοτριβῶ ἀναφέρων (αὐτὰς) μίαν - μίαν χωριστὰ (= καθ' ἕκαστα), ἐάν τότε ἡμεῖς οἱ ἴδιοι (= ἡμεῖς [αὐτοὶ]) ἠρχόμεθα εἰς βοήθειαν μιᾶς ἐκ τούτων (τῶν ὀχυρῶν θέσεων), τῆς πρώτης, μὲ προθυμίαν καὶ καθὼς ἔπρεπε, θὰ εἴχαμεν νὰ κάμωμεν (= ἐχρώμεθα ἄν) τώρα μὲ ἓνα Φίλιππον περισσότερον εὐκολοπολέμητον (= ὄρασι [πολεμεισθαι]) καὶ πολὺ ταπεινότερον. Τώρα ὁμως τὴν μὲν ἐκάστοτε παρουσιαζομένην εὐκαιρίαν (= τὸ μὲν αἰεὶ παρὸν) παραμελοῦντες, τὰ δὲ μέλλοντα νομίζοντες ὅτι θὰ λάθουν μόνον τῶν καλῶν ἔκβασιν (: ὅτι μόνον τῶν θὰ πάνε καλὰ = αὐτόματα σχήσειν καλῶς), ἠϋξήσαμεν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἡμεῖς οἱ ἴδιοι (= ἡμεῖς [αὐτοὶ]) τὸν Φίλιππον καὶ τὸν ἐκάμαμεν τόσον μεγάλον (= τηλικούτον), ὅσος κανεὶς ἕως τώρα (= πω) βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας δὲν ἔχει γίνεαι. Τώρα δὲ λοιπὸν ἔχει παρουσιασθῆ εἰς τὴν πόλιν (μας) μόνη τῆς (= αὐτόματος) μίᾳ εὐκαιρίᾳ (= καιρὸς τις), αὐτὴ (ἐδῶ) τῶν Ὀλυνθίων, ἢ ὁποία δὲν εἶναι κατωτέρα ἀπὸ καμίαν ἐκ τῶν προηγουμένων ἐκείνων (εὐκαιριῶν).

Παρατηρήσεις.

παραπεπτωκότα, πρ.κμ. μτχ. τοῦ παραπίπτω· ἢ μτχ. ἐπιθετικῆ.— ἀφεῖναι, ἀφρ. β' ἀφρμφ. τοῦ ἀφήμι· τὸ ἀφρμφ. τοῦτο, καθὼς καὶ τὸ παθεῖν, εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀφρσ. δεῖ· ὡς ὑποκμ. τῶν ἀφρμφ. ἐννοεῖται ἢ αἰτ. ὕμᾶς.—

ταυτὸν, βλ. § 2·3 ἐν σελ. 5. — *ὅπερ ἤδη κτλ.*, ἀναφρκ. πρότ. — *εἰ... παρει-
χόμεθ' ἡμεῖς... προθυμίαν*, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *εἴχετε' ἄν... καὶ ἂν
ἦτε ἀπηλλαγμένοι* (β' εἶδος σημ. τὸ ἀπραγματοποίητον). — *δθ' ἤκομεν κτλ.*,
χρονκ. πρότ. ἤκομεν, παρτκ. μὲ σημασίαν ὑπερσυντλκ. τοῦ ἤκω (ἐνεστώτος
μὲ σημ. πρkm. = ἔχω ἔλθει ἢ ἔχω ἐπανεἴθει). — *βεβοηθηκότες*, μτχ. χρονκ. =
ἐπεὶ ἐβεβοηθήκαμεν. — *Εὐβοεῦσι βεβοηθηκότες*, ἐννοεῖται ἢ εἰς Εὐβοίαν
ἐκστρατεία τῶν Ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Τιμόθεον τὸ 357. — *Ἀμφιπολιτῶν*, γνκ.
διαίρτκ. — *Ἰέραξ καὶ Στρατοκλῆς*, οὗτοι ἐστάλησαν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ 358/7
ὑπὸ τῶν Ἀμφιπολιτῶν, οἱ ὅποιοι ἐπεθύμουν νὰ παραδώσουν τὴν πόλιν των
εἰς τοὺς Ἀθηναίους, διότι ὁ Φίλιππος ἠτοιμάζετο νὰ πολιορκήσῃ αὐτήν. —
τουτί, ἀντωνυμία δεικτικὴ γέν. οὐδ. μετὰ τοῦ δεικτικοῦ ι (οὗτοσί, αὐτή,
τουτί [= τοῦτο -ί]). — κελεύοντες, μτχ. τροπκ. — *πλεῖν*, ἀντί τοῦ συνθέτου ἐκ-
πλεῖν (τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ κελεύοντες). — *ἦνπερ...*, ἀναφρκ. πρότ. θά νοηθῆ
τὸ ρ. *παρεσχόμεθα*. — *ἦτ(ε)*, παρτκ. τοῦ *εἶμι*. — *τῶν πραγμάτων*, ἀντικμ. τοῦ
ἀπηλλαγμένοι. — *ἠνίκα...* ἀπηγγέλλετο, χρονκ. πρότ. — *Πύδνα, Ποτ., Μεθ.,
Παγ., τᾶλλα*, ἀσύνδετον. — *Πύδνα*, αὕτη κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τὸ 357,
ἢ *Ποτειδαία* τὸ 356, ἢ *Μεθώνη* τὸ 353 καὶ αἱ *Παγασαί* τὸ 352. — *τᾶλλα (χω-
ρία)*, δηλ. αἱ Φεραί, ἢ Μαγνησία καὶ ἄλλαι τινὲς θηρακικαὶ πόλεις. — *ἴνα
μή...*, τελικὴ πρότ. — *λέγων*, τροπκ. μτχ. — *πολιορκούμενα*, κατηγορηματικὴ
μτχ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἀπηγγέλλετο (ὡς ἀγγελίας σημαντικοῦ ρ.) ὑποκμ. τῆς μτχ.
Πύδνα, Ποτ., Μεθ., Παγ., τᾶλλα. — *εἰ... ἐβοηθήσαμεν αὐτοί*, ὑποθτκ. πρότ.
ἢ ἀπόδοσις: *ῥάονι... ἂν ἐχρώμεθα* (β' εἶδος). — *τούτων*, γνκ. διαίρτκ. τοῦ
ἐνί, τὸ ὅποιον εἶναι ἀντικμ. τοῦ *ἐβοηθήσαμεν*. — *αὐτοί*, κατηγορηματικὸς
προσδ. τοῦ ἐνν. *ἡμεῖς*, τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκμ. τοῦ *ἐβοηθήσαμεν*. — *ὡς
προσῆκεν*, ἀναφρκ. πρότ. — *ῥάονι*, ἐπίθ. συγκριτ. βαθμοῦ (*ῥάδιος, ῥάων, ῥά-
στος*) εἰς τὸ *ῥάονι* ἐννοεῖται τὸ *πολεμεῖσθαι' ῥάων πολεμεῖσθαι* εὐκόλοτε-
ρος εἰς τὸ νὰ καταπολεμηθῆται: πιδ εὐκολοπολέμητος. — *τῷ Φιλίππῳ*, ἀντικμ.
τοῦ: *ἂν ἐχρώμεθα' ῥάονι καὶ ταπεινότερῳ*, κτγρμ. — *προϊέμενοι... οἰόμε-
νοι*, τροπκ. μτχ. ἢ α' τοῦ ρ. *προῖεμαι (προῖεμην, προῖσομαι, προεῖμην,
προεῖμαι)*, ἢ β' τοῦ *οἶομαι (καὶ οἶμαι)*. — *τὰ μέλλοντα*, ὑποκμ. τοῦ *σχῆσειν*
(μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ *ἔχω*): τὸ ἀπρμφ. εἰδικὸν ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ
οἰόμενοι. — *τηλικούτων* — *ἠλίκος*, ἢ α' δεικτικὴ ἀντων. (*τηλικούτος, τηλι-
καύτη, τηλικούτο[ν]*), ἢ β' ἀναφρκ. (*ἠλίκος, ἠλίχη, ἠλίκων*). — *οὗτος δ τῶν
Ὀλυνθίων*, ἐπεξηγησις τοῦ *καιρός τις*. — *οὐδενός*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως
οὗτος ἐκφέρεται διὰ γνκ. — *ὅπως ἐδῶ* — ἢ διὰ τοῦ μορίου *ἦ* καὶ ὁμοιοπτώτως
πρὸς τὸν α' ὄρον τῆς συγκρίσεως. — *ἐλάττων*, κτγρμ. ἐπίθ. συγκριτκ. τοῦ *μι-
κρός (ἐλάττων, ἐλάχιστος)*. — *τῶν προτέρων ἐκείνων (καιρῶν)*, γνκ. διαίρτκ.
τοῦ *οὐδενός*.

§ 10-11 *κρίνεται*. Καὶ εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον φαίνεται (: καὶ ἐγὼ
τοῦλάχιστον νομίζω), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι, ἐὰν κανεὶς ἤθελε γίνεαι
(= *καταστάς τις* = *εἴ τις κατασταίῃ*) δίκαιος κριτῆς τῶν εὐεργεσιῶν,
αἱ ὁποῖαι ἔχουν γίνεαι αὐτοπροαιρέτως (= *τῶν ὑπηργμένων* = *ἐκεί-
νων, ἃ ὑπῆρξαν*) εἰς ἡμᾶς ἐκ μέρους τῶν θεῶν, ἂν καὶ πολλὰ (πρά-

ματά μας) δὲν εὐρίσκονται (= *καίπερ πολλῶν [πραγμάτων] οὐκ ἔχόντων*) εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει (να εὐρίσκωνται) (= *ὡς δεῖ*), ὁμως θὰ ἐχρεωστούσε μεγάλην εὐγνωμοσύνην εἰς αὐτούς, εὐλόγως· διότι τὸ ὅτι μὲν ἔχομεν χάσει (= *τὸ μὲν ἀπολωλεκένοι*) πολλὰ κατὰ τὸν πόλεμον (κατὰ τοῦ Φιλίππου περὶ τῆς Ἀμφιπόλεως), δικαίως δύναται τις νὰ (τὸ) ἀποδώσῃ (= *θεῖη ἂν τις*) εἰς τὴν ἰδικήν μας ἀμέλειαν, τὸ δὲ νὰ μὴ ἔχωμεν πάθει (τοῦτο) πρὸ πολλοῦ καὶ προσέτι (τὸ) νὰ ἔξῃ παρουσιασθῆ (= *[τὸ] πεφηνέται τε*) εἰς ἡμᾶς μία συμμαχία δυναμένη νὰ ἀντισταθμίσῃ (= *ἀντίρροπος*) αὐτὰ (δηλ. τὰς ἀπωλείας), εἰάν θέλωμεν νὰ κάμωμεν (καλὴν) χρῆσιν (αὐτῆς) (= *χρησθῆαι [αὐτῇ]*), (τοῦτο) ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ ἐθεώρουν (= *ἂν... θεῖην*) ὡς εὐεργεσίαν προερχομένην ἀπὸ τὴν εὐνοίαν ἐκείνων (δηλ. τῶν θεῶν). Ἀλλά, νομίζω, παρόμοιον εἶναι (τοῦτο μὲ ἐκεῖνο), τὸ ὁποῖον (συμβαίνει) καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τῶν χρημάτων· δηλαδή εἰάν μὲν κανεῖς καὶ διαφυλάξῃ, ὅσα καὶ ἂν ἀποκτήσῃ (= *ὅσ' ἂν λάβῃ*), χρεωστεῖ μεγάλην εὐγνωμοσύνην εἰς τὴν τύχην, εἰάν ὁμως (τὰ) ἐξοδεύσῃ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ (= *ἀναλώσας λάθῃ* = *ἀναλώση λεληθότως*), (τότε) μαζὶ (μὲ τὰ χρήματά του) ἀποβάλλει (= *συνανήλωσε [τοῖς χρήμασι]*) καὶ τὴν ἀνάμνησιν τῆς εὐεργεσίας. Καὶ ὡς πρὸς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις (= *περὶ τῶν πραγμάτων*) τοιοιτοτρόπως (συμβαίνει)· ὅσοι δὲν ἐχρησιμοποίησαν (= *οἱ μὴ χρησάμενοι*) ὀρθῶς τὰς περιστάσεις οὐδέ, εἰάν συνέβῃ (εἰς αὐτούς) κάτι τι καλὸν (= *χρηστόν τι*) ἐκ μέρους τῶν θεῶν, ἐνθυμοῦνται (τοῦτο)· διότι συμφώνως μὲ τὴν τελευταίαν ἔκβασιν (: μὲ τὸ τελευταῖον ἀποτέλεσμα) κάθε ἓνα ἀπὸ τὰ πρότερον γεγόμενα κρίνεται.

Παρατηρήσεις.

ἐμοιγε, δτι. προσωπική. — *δοκεῖ*, ἐδῶ εἶναι προσωπικόν ὑποκμ. τούτου τὸ *τις*. — *ἂν*, οὗτος ἀνήκει εἰς τὸ *ἔχειν*, πρὸ τοῦ ὁποίου ἐπαναλαμβάνεται. — *τῶν ὑπεργμένων*, πθτικ. πρκμ. μτχ. τοῦ *ὑπάρχω*· ἢ μτχ. ἐπιθτικ. = *ἐκείνων*, ἃ ὑπῆρχται. — *καταστάς*, ἄφρ. β' μτχ. τοῦ *καθίσταμαι*· ἢ μτχ. ὑποθτικ. = *εἰ κατασταίῃ*. — *καίπερ οὐκ ἔχόντων πολλῶν*, γενική ἀπόλυτος (ἐνδοτική)· ἢ σημασία αὐτῆς καθίσταται σαφεστέρα διὰ τῆς προσθήκης τοῦ ἐπιδοτικού *καίπερ* = *εἰ καὶ πολλὰ (πράγματα) οὐκ ἔχει*. — *ὡς δεῖ*, ἀναφρκ. πρὸτ. ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. *δεῖ* ἐννοεῖται τὸ *ἔχειν*. — *ἂν ἔχειν*, τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *δοκεῖ* = *ὅτι ἔχοι ἂν*. — *αὐτοῖς χάριν*, ἀντικείμενα τοῦ *ἔχειν*. — *ἀπολωλεκένοι*, πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ *ἀπόλλυμι* (*ἀπώλλυν, ἀπολωῶ, ἀπώλεσα, ἀπολώλεκα, ἀπωλώλεκα*). — *τὸ ἀπολωλεκένοι*, συναρθρον ἀπρμφ. χρησιμεῖον ὡς ἀντικμ. τοῦ *ἂν τις θεῖη*· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐννοεῖται ἢ αἰτ. *ἡμᾶς*. — *τῆς ἀμελείας*, γγκ. κατηγορηματική τοῦ *ἂν θεῖη*. — *θεῖη*, ἄφρ. β' εὐκτικ. τοῦ *τίθημι*. — *τὸ πεπον-*

θέναι (τὸ) πεφηνέναι τε, συναρθρα ἀπρμφ. χρησιμεύοντα ὡς ἀντικμ. τοῦ ἄν ἐγωγε θείην' ὑποκμ. τοῦ α' ἀπρμφ. τὸ ἡμᾶς, τοῦ β' τὸ συμμαχίαν.—πεφηνέναι, πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ φαίνομαι (ἐφαινόμην, φανοῦμαι, φανήσομαι, ἐφάνην, πέφηνα).—ἀντίρροπον, κτγρμ. τούτων, γνκ. ἀντικειμενική.—εὐεργέτημα, κτγρμ. —παρόμοιόν ἐστι ὅπερ . . ., τὸ πλήρες: τοῦτο παρόμοιόν ἐστιν ἐκεῖνῳ, ὅπερ . . . ἐστι.—γάρ, διασαφητικός.—ἄν . . . σῶση, ὑποθτικ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: μεγάλην ἔχει (δ' εἶδος σημ. πρᾶξιν ἀορίστως ἐπαναλαμβάνομένην).—ἄν δ' ἀναλώσας λάθῃ, ὑποθτικ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: συνανήλωσε . . . (δ' εἶδος).—ἀναλώσας, ἀόρ. μτχ. τοῦ ἀναλίσκω (ἀνήλισκον, ἀναλώσω, ἀνήλωσα, ἀνήλωκα, ἀνήλώκειν).—λάθῃ, ἀόρ. β' ὑποθτικ. τοῦ λανθάνω (ἐλάνθανον, λήσω, ἔλαθον, λέληθα, ἐλελήθειν).—ἀναλώσας, μτχ. κατηγορηματική ἔξαρτ. ἐκ τοῦ λάθῃ ἢ μτχ. ἐξηγεῖται ὡς ρῆμα (ἀναλώσας), τὸ δὲ ρῆμα λάθῃ ἐξηγεῖται μὲ ἐπίρρο. = λεληθότως (=ἀνεπαισθητός).—συνανήλωσε, ὁ ἀόρ. γνωμικὸς λαμβανόμενος ἀντι ἐνεστώτος=συναναλίσκει. —τὸ μεμνήσθαι, συναρθρον ἀπρμφ. χρησιμεῖον ὡς ἀντικμ. τοῦ συνανήλωσε. —οὕτως, δηλ. ἐστι. —οἱ μὴ χρησόμενοι, ἐπιθετικὴ μτχ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ μνημονεύουσι.—τοῖς καιροῖς, ἀντικμ. τοῦ οἱ μὴ χρησόμενοι.—πρὸς τὸ τελευταῖον ἐκβάν κτλ., γνώμη γενικοῦ κύρους.—ἐκβάν, ἀόρ. β' μτχ. κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς -μι τοῦ ἐκβαίνω (ἐξέβαινον, ἐκβήσομαι, ἐξέβην, ἐκβέβηκα, ἐξεβεβήκειν): ἐδῶ τὸ ἐκβάν κείται οὐσιαστικῶς (=ἐκβασίς): τὸ τελευταῖον ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς τοῦ ἐκβάν. —τῶν ὑπαρξάντων, γνκ. διαιρτικ. εἰς τὸ ἕκαστον, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκμ. τοῦ κρίνεται. —πρίν, ἐπίρρο. χρονη.=πρότερον.

§ 11 διὸ -12 βούλεται. Διὰ τοῦτο (=διὸ) πρέπει, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πολὺ σοβαρῶς (=καὶ σφόδρα) νὰ σκεφθῶμεν δι' ὅσα μᾶς ὑπολείπονται (ἐκ τῆς τύχης) (=τῶν λοιπῶν), ἵνα ὀρθῶς χρησιμοποιοήσαντες (=ἐπανορθωσάμενοι) αὐτὰ ἀποπλύνωμεν (=ἀποτριψώμεθα) τὸ ὄνειδος (: τὴν ἐντροπήν) δι' ἐκεῖνα, ποὺ ἔχουν πραχθῆ (ἕως τώρα ἀπὸ ἡμᾶς) (=ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις = ἐπ' ἐκείνοις, ἃ [ἤδη] πέπρακται [ἡμῖν]). Ἐὰν ὁμως ἀφήσωμεν εἰς τὴν τύχην των (=προησόμεθα), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αὐτοὺς (ἐδῶ) τοὺς ἀνθρώπους (καὶ ἐὰν) ἔπειτα ἐκεῖνος ὑποτάξῃ (=καταστρέφεται) τὴν Ὀλυνθον, (τότε) ἄς μοῦ εἴπη κανεῖς, τί θὰ ὑπάρχῃ πλέον (=τί ἔσται ἔτι), τὸ ὁποῖον νὰ ἐμποδίσῃ (=τὸ κωλύον = τὸ κωλύσον=δ κωλύσει) αὐτὸν νὰ βαδίξῃ, ὅπου θέλει.

Παρατηρήσεις.

καί, ἐπιτείνει τὸ σφόδρα.—δεῖ, ὑποκμ. τούτου τό: φροντίσαι ἡμᾶς, ὑποκμ. τοῦ φροντίσαι τῶν λοιπῶν (οὐδ.), ἀντικμ.—τῶν λοιπῶν, διὰ τούτων ὁ ρῆτος ἔγνωε τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῆς μετὰ τῶν Ὀλυνθίων συμμαχίας.—ἵνα . . . ἀποτριψώμεθα, τελκ. πρότ.—ἐπανορθωσάμενοι, μτχ. τροπκ. τὸ ἐπανορθοῦμαι ἐδῶ μεταφορικῶς κυρ.: = σηκῶνω κάτι, ποὺ ἔχει πέσει, καὶ τὸ ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του' ἔπειτα = ὀρθῶς χρησιμοποιοῦ.—ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις, ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς ση-

μαίνων αἰτίαν.— ἀποτριψόμεθα, μέσος ἄορ. α' ὑποτακτ. τοῦ ἀποτριβομαι' τὸ ρ. ἐδῶ μεταφορικῶς κυριολεκτούμενον ἐπὶ τῶν κηλίδων ἐσθῆτος.— εἰ προησόμεθα, ὑποθτικ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: φρασάτω τις ἐμοί (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).— προησόμεθα, μέσος μέλλ. ὀριστικ. τοῦ προῖμαι.— καὶ τούτους τοὺς ἀνθρώπους, δηλ. τοὺς Ὀλυνθίους, τῶν ὁποίων οἱ πρέσβεις παρευρίσκοντο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.— εἴτ' Ὀλυνθον, ἐξακολουθεῖ ἡ ἐξάρτησις ἐκ τοῦ εἰ = καὶ εἰ εἶτα...— φρασάτω, ἄορ. α' προστικτ. τοῦ φράζω = λέγω.— τί... ἔτι ἔσται, πλαγία ἐρώτησις.— τὸ κωλύον, ἐπιθτικ. μτχ. ὁ ἐνεστώς κωλύον ἀναφέρεται εἰς τὸ μέλλον = τὸ κωλύσον.— ὅποι βούλεται, ἀναφρκ. πρότ.

§ 12 ἄρα - 13. Ἄραγε σκέπτεται κανεὶς ἀπὸ σᾶς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ ἐξετάζει τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ἔχει γίνοι μέγας, ἐνῶ ἦτο (= ὦν) ἀδύνατος κατ' ἀρχᾶς (= τὸ κατ' ἀρχᾶς) ὁ Φίλιππος; Ἄφου κατὰ πρῶτον κατέλαβε τὴν Ἀμφίπολιν, μετὰ ταῦτα τὴν Πύδναν, κατόπιν τὴν Ποτειδαίαν, ὕστερα τὴν Μεθώνην, ἔπειτα εἰσέβαλεν (: ἐπάτησε, ἔδραλε τὸ πόδι του = ἐπέβη) εἰς τὴν Θεσσαλίαν μετὰ ταῦτα τὰς Φεράς, τὰς Παγασάς, τὴν Μαγνησίαν, ὅλα (ἐν γένει), ἀφού ἐτακτοποίησε (= εὐτρεπίσας), μὲ ὅποιον τρόπον ἤθελεν, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Θράκην· ἔπειτα ἐκεῖ, ἀφού ἄλλους μὲν ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς ἐξεθρόνισεν, ἄλλους δὲ ἐγκατέστησεν (εἰς τὸν θρόνον), ἠσθένησεν· ἀφού ἀνέλαβε πάλιν ἐκ τῆς ἀσθενείας του (= ῥαΐσας), δὲν παρεδόθη εἰς ἀνάπαυσιν (: δὲν τὸ ῥίξε στήν τεμπελιά = οὐκ ἀπέκλινεν ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν), ἀλλ' ἀμέσως ἐπετέθη ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων. Τὰς δ' ἐκστρατείας αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν καὶ τῶν Παιόνων καὶ κατὰ τοῦ Ἀρύββα καὶ ὄπον (ἄλλου) δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ (ὅτι αὐτὸς ἐξεστράτευσε), (τὰς) παραλείπω.

Παρατηρήσεις.

λογίζεται καὶ θεωρεῖ, συνωνυμία πρὸς ζωηροτέραν παράστασιν τῆς ἐννοίας.— ὁμῶν, γνκ. διαιρηκ. τοῦ τ.ς.— δι' ὃν..., ἀναφρκ. πρότ. ἐδῶ ἡ διὰ μὲ αἴτ. δηλοῖ τὸ ὄργανον ἢ τὸ μέσον.— ὦν, μτχ. ἐνδτικ. = εἰ καὶ ἦν.— τὸ πρῶτον... μετὰ ταῦτα... πάλιν, αὐθις, εἶτα... μετὰ ταῦτα, ἀσύνδετον εἰκονίζον τὴν ἀκατάπαυστον δραστηριότητα τοῦ Φιλ. καὶ τὸ ἀλλεπάλληλον τῶν πολεμικῶν του ἐπιχειρήσεων.— λαβὼν, μτχ. χρονκ. = ἐπεὶ ἔλαβεν.— Ἀμφ., Πύδναν, Ποτ., Μεθ., ἀντικμ. τοῦ λαβὼν.— Ἀμφίπολιν, ταύτην ἐκυριεύσεν ὁ Φίλ. τὸ 357 π. Χ.— Πύδναν, Ποτ., Μεθ., πότε ἐκυριεύθησαν αἱ πόλεις αὗται βλ. § 8 - 9 (ἐν σελ. 11).— Θεταλίας, ἀντικμ. τοῦ ἐπέβη (ἄορ. β' κατὰ τὰ εἰς -μι τοῦ ἐπιβαίνω = βάλλω τὸ πόδι μου, πατῶ εἰς τι) ὁ Φίλ. εἰσέβαλεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν τὸ 352.— Φεράς, Παγ., πάντα, ἀντικμ. τοῦ εὐτρεπίσας (μτχ. χρονκ. = ἐπεὶ ἠτρεπίσασε).— ὃν ἐβούλετο τρ., ἀναφρκ. πρότ.— ὄχετο εἰς Θράκην, τὸ 352.— ὄχετο, πρτικ. μὲ σημασίαν ἄορ. τοῦ οἴχομαι (ἐνεστώτος μὲ σημ. πρτικ.) = ἔχω ἀπέλθει (μέσ. μέλλ. οἰχήσομαι).— ἐκεῖ, δηλ. ἐν Θράκῃ.— ἐκ-

βαλῶν... καταστήσας, μτχ. χρονκ. = ἐπει ἐξέβαλε... ἐπει κατέστησε. — τῶν βασιλέων, γνκ. διαιρικ. τοῦ τοὺς μὲν... τοὺς δέ. — τοὺς μὲν... τοὺς δέ... τῶν βασιλέων, ἐλθῶν ὁ Φίλ. εἰς τὴν Θράκην εὔρε τοὺς υἱοὺς τοῦ Κότυος — τοῦ βασιλέως τῆς Θράκης —, ἦτοι τὸν Κερσοβλέπτην, τὸν Ἀμάδοκον καὶ τὸν Βηρισάδην, νὰ φιλονικούν περὶ τῆς βασιλείας· ἐκ τούτων τὸν μὲν Κερσοβλέπτην ἐξεθρόνισε, τὸν δὲ Ἀμάδοκον καὶ τὸν Βηρισάδην ἀνεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον. — *ῥαΐσας*, ἀόρ. μτχ. τοῦ *ῥαΐζω* (*ῥάων*) = καλυτερεύω, ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς ἀσθενείας· ἢ μτχ. χρονκ. = ἐπει ἐρράϊσε. — Ὀλυνθίοις, ἀντκμ. τοῦ *ἐπιχειρήσε'* νοεῖται ἡ στρατιωτικὴ ἐπίδειξις, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ὁ Φίλ. κατὰ τῆς Ὀλύνθου τὸ 351. — *τάς δ' ἐπ' Ἰλλυριοῦς* κτλ., ὑπερβατόν· ἢ σ. σ. τ. λ.: *τάς δὲ στρατείας αὐτοῦ ἐπ' Ἰλλ. καὶ Π. καὶ πρὸς Ἀρ. καὶ ὅσοι τις ἂν εἴποι (στρατεῦσαι αὐτὸν) παραλείπω.* — καὶ Παίονας... καὶ... καί, πολυσύνδετον εἰκονίζον τὸν πολυάριθμον τῶν στρατειῶν τοῦ Φιλ. — Ἀρύββας, βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν (μίας τῶν σπουδαιότερων φυλῶν τῆς ἀρχαίας Ἡπείρου) ἢ κατὰ τοῦ Ἀρύββα ἐκστρατεία τοῦ Φιλ. ἐγένετο πιθανῶς τὸ 352.

§ 14-15. «Πρὸς τίνα σκοπὸν (= τί) λοιπόν», δύναται νὰ εἴπη (: ἴσως εἴπη) κανεῖς, «μᾶς τὰ λέγεις αὐτὰ τώρα;» (Σᾶς τὰ λέγω) διὰ νὰ γνωρίσετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ νὰ ἐννοήσετε καὶ τὰ δύο, δηλαδή καὶ πόσον ἐπιζήμιον εἶναι (= καὶ ὡς ἀλυσιτελές [ἔστι]) τὸ ν' ἀφήνωμεν νὰ φεύγουν (ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας) (= τὸ προέσθαι) πάντοτε αἱ παρουσιαζόμενα εὐκαιρία (πρὸς δρᾶσιν) ἢ μία κατόπιεν τῆς ἄλλης (= καθ' ἕκαστόν τι τῶν πραγμάτων), καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην (: τὴν περὶ τὸ πράττειν μανίαν), τὴν ὁποίαν ἔχει (= χρῆται) καὶ μὲ τὴν ὁποίαν συζῆ ὁ Φίλιππος, ἔνεκα τῆς ὁποίας δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀρκεσθῆ εἰς ὅσα ἔχει πράξει (ἔως τώρα) καὶ νὰ ἡσυχάσῃ (= οὐκ ἔστιν, ὅπως ἀγαπήσας ἡσυχίαν σχήσει = οὐκ ἔστιν, ὅπως ἀγαπήσει... καὶ ἡσυχίαν σχήσει). Ἐὰν ὁμως ἐκεῖνος μὲν θὰ ἔχῃ σχηματίσει (: μορφώσει) τὴν γνώμην (= ἐγνωκῶς ἔσται), ὅτι πρέπει διαρκῶς νὰ προσπαθῆ νὰ κατορθώσῃ (= πράττειν) κάτι τι μεγαλύτερον ἀπὸ ὅσα ἔως τώρα ἔχει κατορθώσει (= τῶν ὑπαρχόντων = τῶν ἤδη πεπραγμένων), ἡμεῖς δὲ (θὰ ἔχωμεν μορφώσει τὴν γνώμην = ἐγνωκότες ἐσόμεθα), ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπιληφθῶμεν οὐδεμιᾶς ἐκ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως (= ὡς οὐδενὸς τῶν πραγμάτων ἀντιληπτόν [ἔστι]) δραστηρίως, (τότε) σκεφθῆτε, εἰς τί ἄραγε ὑπάρχει ἐλπίς νὰ καταλήξουν αὐτὰ (: ποῖαν ἄραγε ἔκβασιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς πρέπει νὰ περιμένῃ κανεῖς). Δι' ὄνομα τῶν θεῶν, ποῖος ἀπὸ σᾶς εἶναι τόσον ἀνόητος, ὥστε (= ὅστις) ἀγνοεῖ, ὅτι ὁ ἐκεῖ (διεξαγόμενος) πόλεμος ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐλθῇ ἐδῶ, ἂν φανώμεν ἀμελεῖς; Ἄλλ' ὁμως, ἐὰν γίνῃ αὐτὸ, φοβοῦμαι, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μήπως κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δανείζονται ἀπερι-

σκέπτως (= **ῥαδίως**) μὲ μεγάλους τόκους, ἀφ' οὗ ζήσουν μὲ εὐπορίαν (= **εὐπορήσαντας**) ὀλίγον χρόνον, ἔπειτα καὶ τὰ πατρικά των κτήματα (= **τῶν ἀρχαίων**) χάνουν, (μήπως) τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμεῖς φανώμεν, ὅτι μὲ μεγάλην μας θυσίαν (: ζήμιαν) (= **ἐπι πολλῷ [τόκῳ]**) ἔχομεν ζήσει μὲ **ραθυμίαν** (: ἔχομεν παραμελήσει τὰ πράγματα), καὶ ἐπειδὴ ζητοῦμεν ὅλα πρὸς εὐχαρίστησίν μας, (μήπως) ὕστερον περιέλθωμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ κάμνωμεν πολλὰ δυσάρεστα (= **πολλὰ καὶ χालεπὰ**) ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια δὲν ἠθέλομεν (πρότερον νὰ κάμνωμεν), καὶ (μήπως) διατρέξωμεν κίνδυνον διὰ τὰ ὑπάρχοντα εἰς αὐτὴν τὴν χώραν μας (= **περὶ τῶν [ὄντων] ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ [ἡμῶν]**).

Παρατηρήσεις.

τί οὖν... ὁ ῥήτωρ εἰσάγει ἔνδεχομένην ἔνστασιν τινος καὶ ἀμέσως τὴν ἀνασκευάζει (**ἴνα γνῶτε...**)· σχῆμα ὑποφορᾶς τοῦτο παρέχει ποικιλίαν εἰς τὸν λόγον συντελοῦσαν πολὺ εἰς τὴν διέγερσιν τῆς προσοχῆς τῶν ἀκροατῶν.— τι, ἡ αἰτ. ἐδῶ λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς καὶ δηλοῖ σκοπὸν — πρὸς τί, πρὸς τὴν αἰτ. — **γνῶτε** καὶ **αἰσθησθε**, συνωνυμία. — **ἴνα γνῶτε...**, τελκ. πρότ. ἔξαρτωμένη ἀπὸ τῆν νοουμένην πρότασιν: **λέγω ὑμῖν ταῦτα.** — **γνῶτε**, ἀόρ. β' ὑποτακτ. κλινόμενος κατὰ τὰ εἰς -μι τοῦ **γιγνώσκω**. — **αἰσθησθε**, ἀόρ. β' ὑποτακτ. τοῦ **αἰσθάνομαι** = ἐννοῶ. — **ἀμφοτέρα**, ἀντικμ. — **καὶ τὸ προῖεσθαι...** καὶ **τὴν φιλοπραμοσύνην**, ἐπεξηγήσις τοῦ **ἀμφοτέρα**. — **καὶ τὸ προῖεσθαι** κτλ., ἡ σ. σ. τ. λ.: **καὶ ὡς ἀλυσιτελές (ἔστι) τὸ προῖεσθαι αἰεὶ καθ' ἑκαστὸν τῶν πραγμάτων.** — ἡ **χρηταί...**, ἀναφρκ. πρότ. — **ὕφ' ἧς**, **ΑΝΑΓΚ. ΑἴΤΙ** ἐμπρόθ. προσδιορισμὸς σημαίνων αἰτίαν. — **τοῖς πεπραγμένοις**, ἀντικμ. τοῦ ἀγαπήσας. — **σχήσει**, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ **ἔχω**. — **εἰ δὲ ὁ μὲν** κτλ., ἡ σ. σ. τ. λ.: **εἰ δὲ ὁ μὲν ἔγνωκώς ἔσται, ὡς δεῖ αἰεὶ πράττειν τι μείζον τῶν ὑπαρχόντων, ἡμεῖς δ' (ἔγνωκότες ἐσόμεθα), ὡς οὐδενός...** — **εἰ ὁ μὲν ἔγνωκώς ἔσται, ἡμεῖς δ' (ἔγνωκότες ἐσόμεθα)...** ὑποθκ. προτάσεις ἢ ἀπόδοσις: **σκοπεῖσθε** (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν). — **ἔγνωκώς ἔσται**, τετελ. μέλλ. ὀριστκ. τοῦ **γιγνώσκω**. — **ὡς αἰεὶ τι...** ὡς οὐδενός..., εἰδικαὶ προτάσεις: **πράττειν**, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. **δεῖ**. — **τῶν ὑπαρχόντων**, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως. — **ἀντιληπτέον** (δηλ. **ἔστι**) = **δεῖ ἡμᾶς ἀντιλαβέσθαι.** — **οὐδενός**, ἀντικμ. **τῶν πραγμάτων**, γνκ. διαιρητ. τοῦ **οὐδένος**. — **εἰς τί ποτε...**, πλαγία ἐρώτησις ἔξαρτ. ἐκ τοῦ **σκοπεῖσθε**. — **ἐλπῖς (ἔστι)**, ἀπροσ. ἔκφρασις ὑποκειμ. αὐτῆς **τελευτήσῃ** ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ **τελευτήσῃ**. — **πρὸς θεῶν**, ἡ **πρὸς** μετὰ γνκ. ἐδῶ τοπικῶς = ἀπέναντι πρὸς **πρὸς θεῶν**, κυρ. = ἐνώπιον τῶν θεῶν ἔπειτα = δι' ὄνομα τῶν θεῶν. — **ὕμῶν**, γνκ. διαιρητ. τοῦ **τις**. — **εὐθήθης**, κτηρμ. — **ὅστις ἀγνοεῖ**, ἀναφρκ. πρότ. ἀποτελεσματικῆ = **ὥστε ἀγνοεῖ**. — **τὸν ἐκεῖθεν πόλεμον**, βραχυλογία = **τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἐκεῖθεν**. — **ἂν ἀμελήσωμεν**, ὑποθκ. πρότασις ἢ ἀπόδοσις ὑπάρχει εἰς τὴν μτχ. **ἤξοντα** = **ὅτι ἤξει** (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον). — **ἤξοντα**, μτχ. κατηγορητ. ἐκ τοῦ **ἀγνοεῖ**. — **πόλεμον ἤξοντα**, προσωποποιία. — **δέδοικα** καὶ **δέδια**, πρμ. μὲ σημ. ἐνεστ. (**ἐδεδόικειν, δέισομαι, ἔδεια**) =

φοβοῦμαι. — μὴ... φανῶμεν... (μὴ) ἔλθωμεν... καὶ (μὴ) κινδυνεύσωμεν, ἐνδοιαστικαί (φόβου σημαντικαί) προτάσεις ἐξαρτώμεναι ἐκ τοῦ *δέδοικα* ὡς φόβου σημαντικοῦ ρ. — τὸν αὐτὸν τρόπον, ὥσπερ... οὕτω..., παραβολή.— ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, ἐμπρόθ. προσδ. σημαίνων συμφωνίαν· ὁ μεγαλύτερος τόκος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνήθως ἦτο 36%.— μικρὸν χρόνον, αἰτ. τοῦ χρόνου.— εὐπορήσαντες, μτχ. χρονκ. = ἐπειδὴν εὐπορήσωσι.— τῶν ἀρχαίων, ἀντικείμεν. τοῦ ἀπέστησαν· τὰ ἀρχαῖα = τὰ πατρικά κτήματα, ἤτοι οἶκοι, ἀγροί, ἔπιπλα κ.τ.τ., τὰ ὅποια ἐδίδοντο εἰς τοὺς δανειστάς ὡς ὑποθήκη.— ἀπέστησαν, γνομικὸς ἄορ. μὲ σημ. ἐνεστ. = ἀφίστανται = ἀποστεροῦνται, χάνουν.— ἐρραθυμῆκατες, πρκμ. μτχ. τοῦ ἐραθυμῶ· ἢ μτχ. κατηγορικ. ἐκ τοῦ φανῶμεν = ὅτι ἐρραθυμῆκαμεν.— ζητοῦντες, μτχ. αἰτλγκ. = ἐπειδὴ ζητοῦμεν.— πολλὰ καὶ χαλεπά, διὰ τούτων ἐννοεῖ ὁ ρήτωρ τὴν εἰσφοράν, τὴν αὐτοπρόσωπον ἐκστρατεῖαν κ.τ.τ.— ὦν, γνκ. διαιρικ. τοῦ πολλὰ καὶ χαλεπά.

§ 16. Τὸ νὰ κατακρίνη μὲν λοιπὸν κανεὶς ἴσως ἦθελεν εἶπει τις (= φῆσαι τις ἄν) ὅτι εἶναι εὐκόλον καὶ ἔργον τοῦ καθενός, τὸ νὰ ἐκφέρῃ ὅμως γνώμην (= τὸ δ'... ἀποφαίνεσθαι) διὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων (= ὑπὲρ τῶν παρόντων), τί πρέπει νὰ κάμνωμεν, τοῦτο εἶναι ἔργον συμβούλου (: ἀνθρώπου δυναμένου νὰ συμβουλευῆ). Ἐγὼ δὲ δὲν ἀγνοῶ μὲν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ πολλάκις σεῖς ὀργίζεσθε (= ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε) οὐχὶ ἐναντίον τῶν αἰτίων (τῆς κακῆς ἐκβάσεως τῶν πραγμάτων), ἀλλ' ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὠμίλησαν τελευταῖοι (= τοὺς ὑστάτους εἰπόντας) περὶ τῶν πραγμάτων, ἂν κατὰ δὲν ἀποβῆ σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σας (= κατὰ γνώμην)· ἐν τούτοις (= μὴν) δὲν νομίζω ὅτι πρέπει (ἐγὼ) ἀποβλέπων (= δεῖν [ἐμὲ] σκοποῦντα) εἰς τὴν ἀτομικὴν μου ἀσφάλειαν ἀπὸ φόβου ν' ἀποσιωπήσω (= ὑποστείλασθαι) ὅσα νομίζω ὅτι συμφέρουν εἰς σᾶς.

Παρατηρήσεις.

τὸ ἐπιτιμᾶν, ὑποκμ. τοῦ εἶναι, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φῆσαι ἄν· ῥάδιον, κτγρμ. παντός, γνκ. κατηγορηματικὴ τοῦ εἶναι.— φῆσαι (καὶ φήσεις), ἄορ. εὐκικ. τοῦ φημί (ἔφην, φήσω, ἔφησα).— φῆσαι τις ἄν, ὑποφορά· πρβλ. § 14 «ἄν τις εἴποι».— ὅ,τι δεῖ πράττειν, πλαγία ἐρωτικ. πρότ. ἐκ τοῦ ἀποφαίνεσθαι· πράττειν, ὑποκμ. τοῦ δεῖ· ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐνν. τὸ: ἡμᾶς.— τοῦτο (δηλ. τὸ ἀποφαίνεσθαι), ὑποκμ. τοῦ εἶναι, ὅπερ εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φῆσαι ἄν· συμβούλου, γνκ. κτγρμκ. τοῦ εἶναι.— ὅτι πολλάκις κτλ., ἐπεξήγησις τοῦ τοῦτο.— τοὺς αἰτίους... τοὺς εἰπόντας, ἀντικμ. τοῦ ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε.— ὑστάτους, κτγρμ. τοῦ: τοὺς εἰπόντας, ὅπερ μτχ. ἐπιθκ. = ἐκείνους, οἱ ὑστατοὶ εἶπον.— ἂν μὴ ἐκβῆ, ὑποθκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε (δ' εἶδος σημ. τὸ ἀοριστὸς ἐπαναλαμβάνοντον).— δεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ δοξαστικοῦ οἶμαι· ὑποκμ. τοῦ δεῖν τὸ: ὑποστείλασθαι· ὑποκμ. δὲ αὐτοῦ ἐνν. ἢ αἰτ. ἐμέ, πρὸς τὴν ὁποίαν συνεφώνησεν ἡ τροπκ. μτχ. σκοποῦντα.—

ὑποστείλασθαι, ἄορ. μέσ. ὄρημφ. τοῦ ὑποστέλλομαι, ὅπερ λέγεται κυρίως ἐπὶ τῶν ναυτῶν, οἱ ὅποιοι φοβούμενοι ἐπικειμένην καταβίβασιν τὰ ἱστία ἔπειτα μεταφορικῶς καὶ ἐπὶ τῶν ρητόρων, οἱ ὅποιοι ἀπὸ φόβου ἀποσωποῦν κάτι.—περὶ ὧν... ἡγοῦμαι, ἀναφρ. πρότ.— ὑμῖν, ἀντικμ. τοῦ συμφέρειν.

§ 17-18. Λέγω λοιπόν, ὅτι πρέπει νὰ ἐπανορθώσετε τὴν (κακῶς ἔχουσαν) κατάστασιν τῶν πραγμάτων (= βοηθητέον εἶναι ὑμῖν τοῖς πράγμασι) κατὰ δύο τρόπους (: διὰ διπλῆς ἐνεργείας = διχῆ), δηλαδὴ ἀφ' ἐνός μὲν μὲ τὸ νὰ προσπαθῆτε νὰ σφῆξετε (= τῷ τε σφῆξει) τὰς (ἐν τῇ Χαλκιδικῇ) πόλεις χάριν τῶν Ὀλυνθίων καὶ νὰ ἀποστέλλετε τοὺς στρατιώτας, οἱ ὅποιοι θὰ κάμουν (= τοὺς στρατιώτας, τοὺς ποιήσοντας) τοῦτο, ἀφ' ἑτέρου δὲ μὲ τὸ νὰ βλάπτετε (= καὶ τῷ κακῶς ποιεῖν) τὴν χώραν ἐκείνου καὶ μὲ τριῆρεις καὶ μὲ στρατιώτας ἄλλους· ἐὰν δὲ τὸ ἔν ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ (= θατέρον [= τοῦ ἀτέρου] τούτων) παραμελήσετε, φοβοῦμαι, μήπως μᾶς ἀποβῆ μάταια ἢ ἐκστρατεία. Διότι, ἐὰν μὲν σεῖς βλάψετε (μόνον) τὴν (χώραν) ἐκείνου, (ἐκεῖνος) ἀνεχθεὶς τοῦτο θὰ ὑποτάξῃ (= παραστήσεται) τὴν Ὀλυνθον καὶ (ἔπειτα) εὐκόλα, ἀφου ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του (= ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν [χώραν]), θὰ (σᾶς) ἀποκρούσῃ· ἐὰν δὲ μόνον στείλετε βοήθειαν εἰς τὴν Ὀλυνθον, (ἐκεῖνος) βλέπων (: ἐπειδὴ θὰ βλέπῃ) ὅτι τὰ πράγματα τῆς πατρίδος του εὐρίσκονται ἐκτὸς κινδύνου (: ὅτι ἢ πατρίς του κανένα κίνδυνον δὲν διατρέχει), θὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ ἐπιμονὴν τὴν πολιορκίαν (τῆς Ὀλύνθου καὶ τῶν ἄλλων ἐν τῇ Χαλκιδικῇ πόλεω) = προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι) καὶ μὲ τὸν καιρὸν θὰ ὑπεριοχύσῃ τῶν πολιορκουμένων. Πρέπει λοιπόν νὰ εἶναι πολλὴ καὶ χωρισμένη εἰς δύο (= διχῆ) ἢ βοήθεια.

Παρατηρήσεις.

διχῆ, ἐπίορ. τροπκ.— ὑμῖν, ποιητικὸν αἷτιον τοῦ βοηθητέον εἶναι = δεῖν ὑμᾶς βοηθεῖν· τοῖς πράγμασι, ἀντικμ. τοῦ βοηθητέον.— τῷ τε σφῆξει καὶ ἐκπέμπειν — καὶ τῷ κακῶς ποιεῖν, δτκ. τοῦ τρόπου ἐπεξηγοῦσαι τὸ διχῆ.— τοῖς Ὀλυνθίοις, δτκ. χαριστική.— τριῆρεις καὶ στρατιώταις, δτκ. ὄρημφ.— εἰ δὲ δλιγορήσετε, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: δκνῶ (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).— θατέρον (ἀντων. ἄορ.), ἀντικμ. τοῦ δλιγορήσετε· τούτων, γνκ. διαιρητκ. τοῦ θατέρου.— μή... γένηται, ἐνδοιαστική πρότασις ἐξαρωτημένη ἐκ τοῦ δκνῶ ὡς φόβου σημαντικοῦ ρήματος· μάταιος, πτρωμ. ἡμῖν, δτκ. προσωπκ. ἠθική.— εἴτε γὰρ ὑμῶν τὴν... τῶν πολιορκουμένων, ἢ μετάφρασις ἐγένετο, ὡς ἐὰν τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶχεν οὕτως: εἰ μὲν γὰρ ὑμεῖς τὴν ἐκείνου (χώραν) κακῶς ποιήσετε, (ἐκεῖνος) ὑπομείνας τοῦτ' Ὀλυνθον παραστήσεται καὶ (εἴτα) θαδῶς ἀμυνεῖται (ὑμᾶς) ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν (χώραν)· εἰ δὲ βοηθήσετε ὑμεῖς εἰς Ὀλυνθον μόνον... προσεδρεύσει τοῖς

πράγμασι καὶ περιέσται τῶν πολιορκουμένων.— παραστήσεται, μέλλ. τοῦ παρίσταμαι = υποτάσσω.— ἀμυνεῖται, μέλλ. τοῦ ἀμύνομαι (ἡμυνόμην, ἀμυνοῦμαι, ἡμυνάμην).— ὄρων, μτχ. αἰτλγκ.— ἔχοντα, κατηγορημτκ. μτχ. ἐκ τοῦ ὄρων ὡς αἰσθητικῶ ο.— προσκαθεδεῖται, μέλλ. τοῦ προσκαθεζόμεναι (προσκαθεζόμεν, προσκαθεδοῦμαι) = κάθημαι ἐνώπιον πόλεως καὶ πολιορκῶ αὐτήν.— προσεδρεύσει, μέλλ. τοῦ προσεδρεύω = προσκαθεζόμεναι.— προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει, συνωνυμία, διὰ τῆς ὁποίας μὲ ἔμφασιν εἰκονίζεται ἡ πείσμων ἐπιμονὴ τοῦ Φιλ. πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του.— περιέσται, μέλλ. τοῦ περιέμι (περὶ + εἰμί).— τῶν πολιορκουμένων, ἀντικμ. τοῦ περιέσται.— δεῖ, ὑποκμ. τούτου τὸ εἶναι· τὴν βοήθειαν, ὑποκμ. τοῦ εἶναι· πολλὴν καὶ διχῆ (= διττήν), κατηγορούμενα.

§ 19 - 20. Καὶ περὶ μὲν τῆς βοηθείας αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω ὡς πρὸς δὲ τὸν πόρον (: τὴν ἐξεύρεσιν) χρημάτων ἔχετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔχετε σεῖς χρήματα στρατιωτικά (: διὰ στρατιωτικὰς ἀνάγκας), ὅσα δὲν ἔχει κανεὶς ἀπὸ τούδ' ἄλλους ἀνθρώπους· αὐτὰ ὅμως σεῖς (τὰ) λαμβάνετε (καὶ τὰ ἐξοδεύετε) τοιοντοτρόπως, ὅπως θέλετε. Λοιπὸν ἐὰν μὲν αὐτὰ ἀποδώσετε (καθὼς ὀφείλετε) εἰς τοὺς ἐκστρατεύοντας, δὲν χρειάζεσθε κανένα ἄλλον πόρον (= οὐδενὸς πόρου προσδεῖ ὑμῖν), εἰ δὲ μὴ, χρειάζεσθε (καὶ ἄλλον πόρον) ἤ, διὰ τὸ νὰ εἶπω καλύτερον (= μάλλον δέ), ἔχετε ἔλλειψιν (= ἐνδεῖ) ὀλοκλήρου τοῦ (στρατιωτικοῦ) πόρου (: ὀλόκληρος ὁ [στρατιωτικὸς] πόρος σὰς λείπει). «Τί λοιπὸν;» δύναται νὰ εἶπη κανεὶς «οὐ προτείνεις ἐγγράφως (= γραφεις) νὰ εἶναι αὐτὰ (τὰ χρήματα) στρατιωτικά; (: νὰ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰς στρατιωτικὰς ἀνάγκας;» Μὰ τὸν Δία, ἐγὼ τοῦλάχιστον, ὄχι. Διότι ἐγὼ μὲν νομίζω, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ δημιουργηθῆ στρατὸς (= κατασκευασθῆναι στρατιώτας) καὶ (αὐτὰ) τὰ χρήματα νὰ εἶναι στρατιωτικά καὶ μία δι' ὅλους τάξεις (= σύνταξις) νὰ ὑπάρχη ἢ αὐτὴ καὶ εἰς τὴν λῆψιν τῶν χρημάτων καὶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος· σεῖς ὅμως (νομίζετε ὅτι πρέπει) νὰ (τὰ) λαμβάνετε οὕτω πως, ἄνευ ἐνοχλήσεως (: χωρὶς νὰ πονοκεφαλάτε = ἀνευ πραγμάτων), διὰ τὰς ἐορτάς (: διὰ νὰ ἐορτάζετε). Λοιπὸν (= δῆ), νομίζω, ὑπολείπεται (= ἔστι λοιπὸν) νὰ συνεισφέρετε ὅλοι σας, ἐὰν ὑπάρχη ἀνάγκη πολλῶν, πολλὰ, ἂν (ὑπάρχη ἀνάγκη) ὀλίγων, ὀλίγα. Ὑπάρχει δὲ ἀνάγκη χρημάτων (= δεῖ δὲ χρημάτων), καὶ χωρὶς αὐτὰ τίποτε, ἀπὸ ὅσα χρειάζονται (= τῶν δεόντων), δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ. Προτείνον δὲ ἄλλοι καὶ κάποιους ἄλλους πόρους, ἀπὸ τούτους ἐκλέξατε (ἐκεῖνον), ὁ ὁποῖος σὰς φαίνεται, ὅτι συμφέρει καὶ ἐφόσον ὑπάρχει (ἀκόμη) καιρὸς, ἐπιληφθῆτε τῶν πραγμάτων.

πραγματικόν).— *δεήσειν*, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ ἀπρσ. *δεῖ'* τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ δοξαστικῆς *φήθη' πολεμεῖν*, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. *δεήσειν' αὐτόν*, ἀντικμ. τοῦ *πολεμεῖν*.— *ὡς ἐπιών*, τὸ πλήρες θά ἤτο: *οὕτως, ὡς ἀναιρεῖται τις αὐτὰ ἐπιών*.— *ἀναιρεῖσθαι*, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ *ἀναιροῦμαι* = ἀναρπάζω, γίνομαι. κύριος τινος.— *κᾶτα*, κρᾶσις = *καὶ εἶτα*.— *διέψυγεται*, πρμ. ὄριστκ. τοῦ *διαψεύδομαι*.— *γεγονός*, μτχ. αἰτλγκ. = *ἐπειδὴ γέγονε*.— *ἀθυμίαν αὐτῶ*, ἀντικμ. ἀντικμ. τοῦ *παρέχει'* ὑποκμ. *τούτο*.— *εἶτα τὰ τῶν Θεταλῶν (πράγματα)*, δηλ. *ταράττει αὐτόν*.— *Ἐαῦτα* (δηλ. τὰ τῶν Θεταλῶν), ὑποκμ. τοῦ *ἦν* (ἀττ. σύντ.) *ἄπιστα*, κτγρμ.— *φύσει καὶ αἰεί*, ἐπιρορηματικοὶ προσδιορισμοί, ὁ α' τροπικός, ὁ β' χρονικός.— *κομιδῆ*, ἐπίρρ. = *λίαν*, παρὰ πολὺ· ἐπιτείνει τὸ νοούμενον *ἄπιστα*.— *ὡσπερ ἦν*, ἀναφρκ. πρὸτ. ὑποκμ. *ταῦτα*.— *Παγασὰς αὐτόν*, ἀντικμ. ἀντικμ. τοῦ ἀπαιτεῖν' τοῦτο ὡς αἰτήσεως σημαντικὸν ρ. συντάσσεται μὲ δέο αἰτ.— *εἰσὶν ἐψηφισμένοι*, πρμ. ὄριστκ. τοῦ *ψηφίζομαι*.— *τινων*, ἀντικμ. τοῦ *ἦκουον*.— *ὡς οὐδέ...* *δώσοιεν*, εἰδικὴ πρότασις κατ' εὐκτικὴν ὡς ἐξαρτωμένη ἐκ ρ. χρόνου ἱστορικῆς *ἦκουον*.— *τούς λιμένας καὶ τὰς ἀγοράς*, μετωνυμία.— *καρποῦσθαι*, καθαρῶς τελκ. ἀπρμφ. (σημαίνων σκοπὸν) ἐκ τοῦ *δώσοιεν*.— *ἀπὸ τούτων*, ἐμπρόθ. προσδ. σημαίνων τὸ μέσον.— *δέοι*, ἔξαο. λουθεῖ ὁ διὰ τοῦ ὡς ἀρξάμενος πλάγιος λόγος (*ὡς... δώσοιεν*).— *δέοι*, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ *δεῖ'* *διοικεῖν* - *λαμβάνειν*, ὑποκμ. τοῦ *δέοι'* ὑποκμ. τοῦ α' ἀπαρμφ. *αὐτοῦς* (ἐννοεῖται), τοῦ β' *Φίλιππον*.— *εἰ ἀποστερηθήσεται*, ὑποθτικ. πρὸτ. ἢ ἀπόδοσις: *εἰς στενόν... καταστήσεται* (α' εἰδος).— *τὰ τῆς τροφῆς τοῖς ξένοις* (= ἡ τροφή τῶν ξένων), ὑποκμ. τοῦ *καταστήσεται* (ἀττ. σύντ.).— *αὐτῶ*, δτικ. προσωπκ. ἀντιχαριστική.

§ 23. Πρὸς τούτοις δὲ (= *ἀλλὰ μὴν*) πρέπει νὰ νομίζῃ κανεὶς (= *χωρὶ ἡγεῖσθαι [τινα]*), ὅτι οἱ Παῖονες βεβαίως (= *γε*) καὶ οἱ Ἰλλυριοὶ καὶ γενικῶς (= *ἀπλῶς*) αὐτοὶ ὄλοι (οἱ ὑποτεταγμένοι εἰς τὸν Φίλιππον λαοὶ) εὐχαριστότερον θὰ ἦσαν (: θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἦσαν) αὐτόνομοι καὶ ἐλεύθεροι παρὰ δοῦλοι· καθόσον μάλιστα (= *καὶ γὰρ*) (αὐτοὶ) εἶναι ἀσυνήθιστοι νὰ ὑπακούουν εἰς τινα, καὶ ὁ ἄνθρωπος (αὐτὸς) εἶναι ἀλαζῶν (: φέρεται ἀλαζονικῶς = *ὄβριστις [ἔστι]*), ὅπως λέγουσιν. Καὶ μὰ τὸν Δία, δὲν εἶναι καθόλου ἀπίστευτον (τούτο) ἴσως· διότι τὸ νὰ εὐτυχῆ κανεὶς (= *τὸ εὖ πράττειν [τινὰ]*) χωρὶς νὰ τὸ ἀξίξῃ (: διότι ἡ παρ' ἀξίαν εὐτυχία) γίνεται εἰς τοὺς ἀνοήτους αἰτίαι νὰ σκέπτονται κακῶς (: νὰ φέρωνται ἀλαζονικῶς = *τοῦ κακῶς φρονεῖν*), καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς (= *διόπερ*) πολλάκις φαίνεται, ὅτι τὸ νὰ διαφυλάξῃ κανεὶς τὰ ἀγαθὰ εἶναι δυσκολώτερον ἀπὸ τὸ νὰ (τὰ) ἀποκτήσῃ.

Παρατηρήσεις.

ἀλλὰ μὴν, τὸ *ἀλλὰ μὴν* ἐδῶ μεταβατικὸς σύνδεσμος = πρὸς τούτοις δέ.— *τόν γε Παίονα καὶ τὸν Ἰλλυριὸν καὶ τούτους ἄπ.*, ὑποκείμενα τοῦ *εἶναι*

ἄν = ὅτι ὁ γε Παίων καὶ ὁ Ἰλλυριὸς καὶ οὗτοι ἅπαντες εἶεν ἄν' τὸ ἀπρμφ. εἶναι ἄν εἰδικ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ ἠγεῖσθαι.— τούτους ἅπαντας, ἐννοοῦνται οἱ Θραῖκες, Ἡπειρώται καὶ ἄλλοι λαοί, τοὺς ὁποίους ὁ Φίλ. εἶχεν ὑποτάξει.— *χρή*, ὑποκμ. τούτου ἠγεῖσθαι' ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔνν. τό: *τινά*.— *αὐτονομους καὶ ἐλευθέρους* (συνωνυμία), κτηγμ. τοῦ εἶναι ἄν.— *ἥδιον*, ἐπίρρ. συγκρηκ. (*ἡδέως, ἥδιον, ἥδιστα*).— *ἡ δούλους*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.— *καὶ γάρ*, ὁ καὶ ἐδῶ ἀνήκει εἰς ὄλην τὴν διὰ τοῦ γάρ εἰσαγομένην πρότασιν δι' αὐτὸ καὶ γάρ = διότι (ἢ καθόσον) μάλιστα' ὅταν ὁ καὶ (τοῦ καὶ γάρ) ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ γάρ λέξιν, τότε τὸ καὶ γάρ = διότι καί.— *εἰσι*, ὑποκμ. ἔνν. οὗτοι' ἀήθεις, κτηγμ. (ἐπίθ. γ' κλίσ. τριγ. καὶ δικατκ. ὁ καὶ ἡ ἀήθης, τὸ ἀήθεις) τοῦ κατακοῦειν, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ ἀήθεις (= οὐκ εἰώθασιν κατακοῦειν) τινός, ἀντικμ. τοῦ κατακοῦειν.— *ὑβριστής*, δηλ. ἔστιν.— *ἄπιστον*, δηλ. ἔστι τοῦτο (δηλ. τὸ ὑβριστὴν εἶναι τὸν ἀνθρώπον).— *τὸ εὖ πράττειν*, σὺναρθρον ἀπρμφ. (πτ. ὄνομοστ.) χρησιμεῦον ὡς ὑποκμ. τοῦ γίγνεται' ἀφορμή, κτηγμ. τοῦ κακῶς φρονεῖν, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ ἀφορμή.— *τὸ εὖ πράττειν παρὰ τὴν ἀξίαν*... γίγνεται, γνώμη ἔχουσα γενικὸν κύρος.— *τὸ φυλάξει* (πτ. αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ εἶναι, ὅπερ ὑποκμ. τοῦ δοκεῖ.— *τοῦ κτήσασθαι*, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.— *πολλάκις δοκεῖ τὸ... χαλεπότερον*, γνώμη καὶ αὐτὴ ἔχουσα γενικὸν κύρος.

§ 24. Λοιπὸν πρέπει, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, (αὐτὴν) τὴν κακὴν περὶ σίτασιν (=τὴν ἀκαιρίαν) ἐκείνου εὐκαιρίαν ἰδικὴν σας ἀφοῦ θεωρήσετε (=νομίσαντας), προθύμως μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τύχης νὰ ἐπιληφθῆτε τῶν πραγμάτων (=συνάρασθαι [=σὺν τῇ τύχῃ ἄρασθαι] τὰ πράγματα), καὶ πρόσβεις ἀποπέλλοντες, δι' ὅσα (ζητήματα) εἶναι ἀνάγκη (=ἐφ' ἃ δεῖ), καὶ ἐκστρατεύοντες (σεῖς) οἱ ἴδιοι καὶ ἐξεγείροντες τοὺς ἄλλους ὄλους ἀνεξαιρέτως (=ἅπαντας), σκεπτόμενοι (τοῦτο) ἄν δηλ. ὁ Φίλιππος ἠθέλεν εὔρει τοιαύτην εὐκαιρίαν ἐναντίον μας (ὁποῖαν ἡμεῖς ἔχομεν τώρα ἐναντίον ἐκείνου) καὶ (ἄν) πόλεμος ἠθέλε γίνε πλησίον τῆς χώρας μας, μὲ πόσῃν προθυμίαν (=πῶς εἰοίμως) νομίζετε, ὅτι αὐτὸς ἠθέλεν ἔλθει (=αὐτὸν ἐλθεῖν ἄν) ἐναντίον σας; Ἔπειτα (· καὶ ἀφοῦ εἶναι ἔτσι) δὲν ἐντροπέσθε, ἄν, ἐνῶ ἔχετε εὐκαιρίαν (=καιρὸν ἔχοντες), μηδὲ ταῦτα δὲν θὰ τολμήσετε νὰ κάμετε (εἰς αὐτόν), τὰ ὁποῖα ἠθέλατε πάθει (ἀπὸ ἐκείνου), ἄν θὰ ἠδύνατο ἐκεῖνος (νὰ σᾶς κάμῃ αὐτά);

Παρατηρήσεις.

δεῖ, ὑποκμ. τούτου συνάρασθαι' ὑμᾶς, ὑποκμ. τοῦ συνάρασθαι.— τὴν ἀκαιρίαν— καιρὸν, παρονομασία ἢ παρήχησις: τὸ α' εἶναι ἀντικμ., τὸ β' κτηγμ. τοῦ νομίσαντας (μτχ. χροικ. = ἐπειδὴν νομίσητε).— *συνάρασθαι*, ἀόρ. ἀπρμφ. τοῦ συναίρομαι (ἤρῳμην, ἀροῦμαι, συνηράμην, ἐπήρημαι)' ἐδῶ τὸ ρ. μεταφορικῶς κυρίως λέγεται ἐπὶ φορτίου, τὸ ὅποιον πολλοὶ συγχρόνως σηκῶ-

νουν καὶ θέτουν ἐπάνω τῶν τὰ πράγματα, ἀντικμ.— καὶ προσβουμένους καὶ στρατευομένους καὶ παροξύνοντας, μτχ. τροπικαί.— ἐφ' ἃ δεῖ, ἀναφρκ. πρότ. ὑποκμ. τοῦ δεῖ ἔνν. τὸ ἀφρμφ. προσβέυσθαι.— τοὺς ἄλλους ἅπαντας, ὅχι μόνον Θεσσαλοῦς, Παίονας, Ἰλλυριοῦς, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.— λογιζομένους, εἰ Φίλ... , ἢ μετὰφρασις ἐγένετο, ὡς ἔάν τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶχεν οὕτως: λογιζομένους τοῦτο· εἰ Φίλιππος... — εἰ Φίλιππος λάβοι... καὶ γένοιτο, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: πῶς ἂν αὐτὸν οἴεσθε... ἐλθεῖν (γ' εἶδος σημ. ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος). — πῶς ἂν αὐτὸν... ἐλθεῖν, ἢ σ. σ. τ. λ.: πῶς ἐτοιμῶς οἴεσθε αὐτὸν ἐλθεῖν ἂν (= ὅτι αὐτὸς ἐλθοῖ ἂν) ἐφ' ὑμᾶς; — πῶς, ἐπίρρ. ἐρωτημτκ.— εἰ μηδέ... τολμήσετε, ἢ σ. σ. τ. λ.: εἰ (καίπερ) ἔχοντες καιρὸν οὐ τολμήσετε μηδὲ ταῦτα ποιῆσαι (αὐτόν), ἃ πάθοιτ(ε) ἂν (ὑμεῖς ὑπ' ἐκείνου), εἰ δύναιτο ἐκείνος (ποιῆσαι ὑμᾶς αὐτὰ). — εἰ οὐ τολμήσετε, ὑποθτικ. πρότασις ἢ ἀπόδοσις: οὐκ αἰσχύνεσθε (α' εἶδος). — (καίπερ) ἔχοντες, μτχ. ἔνδτικ.— ποιῆσαι ταῦτα (δηλ. αὐτόν), τὸ ποιεῖν συντετάχθη ἐδῶ μὲ δύο αἰτ.— πάθοιτε ἂν—εἰ δύναιτο, ὑποθετικὸς λόγος γ' εἶδους.— δύναιτο, ἔνεστ. εὐκτικ. τοῦ δύναμαι.

§ 25-26. Πρὸς τούτοις δὲ (= ἔτι τοίνυν), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τοῦτο (: καὶ τὸ ἐξῆς) ἄς μὴ διαφεύγῃ τὴν προσοχὴν σας (= μηδὲ τοῦτο ὑμᾶς λανθανέτω = καὶ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς), ὅτι δηλαδὴ τώρα ἔχετε νὰ ἐκλέξετε (= αἵρεσίς ἐστιν ὑμῖν), ποῖον ἀπὸ τὰ δύο, πρέπει σεῖς νὰ πολεμῆτε ἐκεῖ (ἐπάνω, δηλ. εἰς τὴν Μακεδονίαν) ἢ ἐκεῖνος (ἐδῶ) πλησίον σας (δηλ. εἰς τὴν Ἀττικὴν). Διότι, ἔάν μὲν ἀντέχουν (: ἀνθίστανται) οἱ Ὀλύνθιοι (= ἀντέχη τὰ τῶν Ὀλυνθίων), σεῖς ἐκεῖ θὰ πολεμῆτε καὶ τὴν χώραν ἐκείνου θὰ βλάπτετε, καρπούμενοι ἀφόβως τὴν χώραν αὐτήν, τὴν ἑποῖαν ἔχετε (= τὴν ὑπάρχουσαν) καὶ ἢ ὅποια (κληρονομικῶς) ἀνήκει εἰς σᾶς (= καὶ τὴν οἰκειαν) ἂν ὅμως ἐκεῖνα (τὰ μέρη, δηλ. τὴν Ὀλυνθον) ὁ Φίλιππος καταλάβῃ, ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίση νὰ βαδίζῃ πρὸς τὰ ἐδῶ (= δεῦρο); Οἱ Θηβαῖοι; (Φοβοῦμαι) μήπως εἶναι (= μὴ ἦ) πολὺν δυσάρεστον νὰ (τὸ) εἶπη κανεῖς, (αὐτοὶ) καὶ θὰ εἰσβάλουν (εἰς τὴν χώραν μας) μαζί του προθύμως. Ἀλλὰ οἱ Φωκεῖς; (αὐτοὶ) οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι ἱκανοὶ (= οἱ οὐχ οἰοί τ' ὄντες = οἱ οὐχ οἰοί τ' εἰσι) νὰ φυλάξουν τὴν ἰδικὴν τῶν χωρῶν (= τὴν οἰκειαν [χώραν]), ἔάν δὲν (τοὺς) βοηθήσετε σεῖς. Ἡ ἄλλος κανεῖς (θὰ τὸν ἐμποδίση); «Ἀλλὰ, φίλε μου» (ἴσως μοῦ εἶπη κανεῖς) «δὲν θὰ θελήσῃ (ὁ Φίλιππος νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐδῶ)». Θὰ ἦτο ὅμως ἐν ἀπὸ τὰ πλέον παράδοξα πράγματα (= τῶν ἀτισιωτάτων), ἔάν (ὁ Φίλιππος), ἔταν δυνηθῆ (= δυνηθεῖς), δὲν θὰ κάμῃ αὐτὰ, τὰ ὅποια, ἂν καὶ κινδυνεύει νὰ θεωρηθῆ ἀνόγητος (= ὀφλισκάνων ἄνοιαν), ὅμως τὰ διασαλπίζει εἰς ὄλον τὸν κόσμον (= ἐκλαλεῖ) τώρα.

Παρατηρήσεις.

τούτο, ύποκμ. τοῦ λανθανέντω' ἐνεστ. προστακτ. τοῦ λανθάνω (ἐλάνθανον, λήσω, ἐλαθον, λέληθα, ἐλελήθειν)' ὑμᾶς, ἀντικμ.—ὅτι νῦν κτλ., ἐπεξηγήσις τοῦ τούτο.—πότερον (=πότερον) ὑμᾶς κτλ., πλαγία ἐρωτητικ. πρώτασις.—ὑμᾶς ἢ ἐκεῖνον, ύποκμ. τοῦ πολεμεῖν, ὅπερ ύποκμ. τοῦ ἄπροσ. χεῖ (πρτκ. χεῖν ἢ ἐχεῖν).—ἐὰν ἀντέχη τὰ τῶν Ὀλυνθίων, ύποθτκ. πρότ.' ἢ ἀπόδοσις: ὑμεῖς πολεμήσετε καί. . . ποιήσετε (δ' εἶδος σημαῖνον τὸ προσδοκώμενον).—τὰ τῶν Ὀλυνθίων, ύποκμ. τοῦ ἀντέχη (ἀττικὴ σύντ.).—καρπούμενοι, μτχ. τροπκ.—ἂν δ' ἐκεῖνα λάβη, ύποθτκ. πρότ.' ἢ ἀπόδοσις: τίς καλύσει. . . (δ' εἶδος).—τίς αὐτόν. . . ; Ἐθβαῖοι ; . . . ἀλλὰ Φωκεῖς ; . . . ἢ βραχύτης τῶν προτάσεων καὶ ἡ ἐπισώρευσις τῶν ἐρωτήσεων ἐκφράζει ἄριστα τὴν σφοδρότητα τοῦ λόγου.—Ἐθβαῖοι, ἀνέκαθεν ἐμισοῦντο Ἀθηναῖοι καὶ Ἐθβαῖοι' τότε δὲ κατὰ τὸν ἱερόν ἢ Φωκικὸν πόλεμον (355-346) οἱ Ἀθηναῖοι ἦσαν σύμμαχοι τῶν Φωκέων πολεμούντων κατὰ τῶν Ἐθβαίων.—μὴ λίαν πικρόν. . . ἦ, ἐνδοιαστικὴ πρότ. ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ νοουμένου δέδοικα.—ἦ, ἐνεστ. ύποττκ. τοῦ εἰμί.—πικρόν, μεταφορά.—συνεισβαλοῦσι (δὴλ. Φίλιππῳ), μέλλ. ὄριστ. τοῦ συνεισβάλλω.—οἱ οὐχ οἳοί τ' ὄντες, ἢ μτχ. ἐπιθτκ.= οἳ οὐχ οἳοί τ' εἰσὶ' οἳός τ' εἰμί (μὲ ἀπρμφ.)= εἶμαι ἱκανός, εἶμαι εἰς θέσιν νά. . .—ἐὰν μὴ βοηθήσῃθ' ὑμεῖς, οἱ Ἀθηναῖοι τὸ 352 καταλαβόντες τὰς Θερμοπύλας ἠμπόδισαν τὸν Φίλιππον νά εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Φωκίδα.—ἢ ἄλλος τις, δὴλ. καλύσει αὐτόν.—«ἀλλ' ὦ τᾶν. . .», ὁ ρήτωρ εἰσάγει ἐνδεχομένην ἀντίρροσὴν ντινος καὶ ἀμέσως τὴν ἀνασκευάζει (τῶν ἀτοπωτάτων. . .)' σῆμα ὑποφορᾶς.—τᾶν, ἄκλιτον μόριον ἐν τῇ φράσει: ὦ τᾶν = φίλε μου.—βουλήσεται, ύποκμ. Φίλιππος.—εἰ μὴ πράξει, ύποκμ. τοῦ ἂν εἴη.—τῶν ἀτοπωτάτων (γέν. οὐδ.), γνκ. κατηγορηματικὴ διαιρετικὴ τοῦ ἂν εἴη.—εἰ, ἢ νῦν. . . πράξει, ἢ σ. σ. τ. λ.: εἰ δυνηθεῖς μὴ πράξει ταῦτα, ἢ (καίπερ) ὀφλισκάνων ἄνοιαν ὅμως ἐκλαλεῖ νῦν.—δυνηθεῖς, μτχ. χρονκ.= ἐπειδὴν δυνηθῆ.—ὀφλισκάνων, μτχ. ἐνδοτκ.= εἰ καὶ ὀφλισκάνει' τὸ ρ. ὀφλισκάνω (ὠφλίσκανον, ὀφλήσω, ἀόρ. β' ὠφλον, ὠφληκα, ὠφλήκειν) κυρ.= καταδικάζομαι νά πληρώσω πρόστιμον' ἔπειτα ὀφλισκάνω ἄνοιαν = κινδυνεύω νά θεωρηθῶ ἀνόητος.

§ 27. Ἄλλ' ὅμως πόσον μεγάλη εἶναι ἡ διαφορά (= ἡλίκα ἐστὶ τὰ διάφορα=ἡλικία ἐστὶν ἡ διαφορά) μεταξὺ τοῦ νά πολεμηῖτε ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, νομίζω ὅτι οὐδὲ λόγου ὑπάρχει προσέτι ἀνάγκη (: ὅτι [τοῦτο] δὲν χρειάζεται οὔτε κἂν νά λεχθῆ = οὐδὲ λόγον προσδεῖν). Διότι, ἐὰν ἤθελε παρουσιασθῆ ἀνάγκη (= εἰ δεήσειεν) σεῖς οἱ ἴδιοι τριάκοντα ἡμέρας μόνον νά στρατοπεδεύσετε (= γενέσθαι) ἔξω (ἀπὸ τὴν πόλιν) καὶ νά λαμβάνετε ἀπὸ τὰ προϋόντα τῆς χώρας σας (= τῶν ἐκ τῆς χώρας), ὅσα εἶναι ἀνάγκη (νά λαμβάνετε) ὡς ἔχοντες (: ὡς διατηροῦντες) στρατόπεδον (= χρωμένους στρατοπέδῳ), χωρὶς νά ὑπάρχη κανεὶς ἐντὸς αὐτῆς, ἐχθρὸς ἐννοῶ, νομίζω ὅτι ἀπὸ σᾶς οἱ γεωργοὶ (= ὑμῶν τοὺς γεωργοῦντας) ἤθελον ζημιωθῆ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔχετε ἐξοδῆσει (= ἢ ὅσα δεδαπάνησθε) εἰς ὄλον τὸν πρότερον πόλεμον

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Α' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ (*):

A. Προοίμιον (§ 1 - 2 πρὸς αὐτά).

Ἐπὶ δὲ τῆς ὑποθέσεως τῆς εὐκόλου παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκλογῆς τῆς καλύτερας γνώμης.

Πρέπει, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ν' ἀκούετε μὲ προθυμίαν τοὺς θέλοντας νὰ σᾶς δίδουν τὴν γνώμην τῶν διότι εἰσθε ἱκανοὶ ὄχι μόνον νὰ ἐννοήσετε τοὺς προπαρασκευασμένους λόγους τῶν ρητόρων, ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι νὰ διατυπώσετε ἐκ τοῦ προχείρου ὀρθὰς γνώμας ὡς ἐκ τούτου εὐκολοῦ ἀποβαίνει εἰς σᾶς ἡ ἐκλογὴ τῆς καλύτερας γνώμης, μάλιστα τώρα, ὅτε αὐτὰ τὰ πράγματα σᾶς φωνάζουν ποῖον εἶναι τὸ καθήκον σας.

B. Διήγησις (§ 2 ἔστι - 15).

I. Ἡ ὑπὸ τῶν Ὀλυνθίων παρεχομένη τώρα εἰς τοὺς Ἀθηναίους εὐκαιρία (§ 2 ἔστι - 11).

1. Δήλωσις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῆς γνώμης του περὶ τοῦ πρακτέου (§ 2 ἔστι - 3).

Λοιπὸν ἡ ἰδική μου γνώμη εἶναι νὰ βοηθήσετε εὐθύς τοὺς Ὀλυνθίους μὲ στρατὸν ἀπὸ πολίτας Ἀθηναίους καὶ ὄχι ἀπὸ μισθοφόρους καὶ ν' ἀποστείλετε πρεσβεῖαν, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τοὺς Ὀλυνθίους τὴν ἀπόφασίν σας καὶ διὰ νὰ παρακολουθῇ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐξέλιξιν τῶν ἐν Ὀλύνθῃ πραγμάτων διότι φόβος εἶναι, μήπως ὁ Φίλιππος ὡς πολυμήχανος καὶ πολὺ ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ ἐπωφεληθῆι τὰς περιστάσεις κατορθώσῃ νὰ συμφιλιωθῇ πάλιν μετὰ τῶν Ὀλυνθίων.

2. Αἷτια, διὰ τὰ ὁποῖα οἱ Ὀλύνθιοι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμφιλιωθοῦν μετὰ τοῦ Φιλίππου (§ 4 - 5).

Ἀλλὰ μὴ φοβεῖσθε ὁ Φίλ., ἂν καὶ οὗτος, ὡς συγκεντρῶν ἐν ἑαυτῷ πάσας τὰς ἐξουσίας, κατὰ πολὺ ὑπερτερεῖ ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ταχεῖαν καὶ ἐγκαι-

(*) Ἐκαστος τῶν συμβουλευτικῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους συνίσταται ἐκ πέντε μερῶν, τοῦ προοιμίου, τῆς διηγήσεως, τῆς προθέσεως, τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐπιλόγου ἔκ τούτων τὸ κυριώτερον μέρος εἶναι τὸ τρίτον—ἡ πρόθεσις—, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀναπτύσσεται ἡ πρότασις τοῦ ρήτορος τὸ μέρος τοῦτο προπαρασκευάζει μὲν ἡ διήγησις, συμπληροῖ δὲ καὶ ἐξηγεῖ ἡ πίστις.

ρον διεξαγωγήν τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ συμπιλωθῇ μετὰ τῶν Ὀλυνθίων διότι οἱ Ὀλυνθιοὶ α') εἶναι πεπεισμένοι, ὅτι τώρα πολεμοῦν περὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς πατρίδος των, β') ἔχουν πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν διαγωγήν τοῦ Φιλ. πρὸς τοὺς ἐν Ἀμφιπόλει καὶ Πύδνῃ ἀρχηγούς τῶν δημοκρατικῶν καὶ γ') γνωρίζουν ὅτι τύραννος γείτων ἐλευθέρως πολιτείας εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνος.

3. Αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν ὀφείλουσιν νῦν νὰ δράσων οἱ Ἀθηναῖοι. (§ 6 - 7).

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν σας ὀφείλετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ν' ἀναλάβετε σοβαρῶς τὸν πόλεμον, μὴ φειδόμενοι χρημάτων καὶ κόπων, τώρα ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην περίστασιν διότι ὁ κατὰ τοῦ Φιλίπ. πόλεμος τῶν Ὀλυνθίων, τὸν ὁποῖον ὅλοι πρὸ πολλοῦ ἠῤῥοντο καὶ ἀνέμενον, ἐγένετο μόνος του καὶ κατὰ τὸν συμφερότερον εἰς σᾶς τρόπον καθόσον οἱ Ὀλυνθιοὶ ὡς ἀναλαβόντες μόνον των —καὶ οὐχὶ τῇ ἐνεργείᾳ σας— τὸν κατὰ τοῦ Φιλίπ. πόλεμον, δι' ὅσα παρ' αὐτοῦ ἔπαθον καὶ ἐκ φόβου πρὸς τὸ μέλλον, θὰ εἶναι ἀδιάλλακτοὶ μὲν ἐχθροὶ τοῦ Φιλίπ., σταθεροὶ δὲ σύμμαχοί σας.

4. Προτροπὴ τοῦ ρήτορος πρὸς τοὺς Ἀθηναῖοι καὶ ὑπόδειξις ὑπ' αὐτοῦ τῆς ὀφειλομένης παρὰ τῶν Ἀθηναίων εὐγνωμοσύνης εἰς τοὺς θεοὺς (§ 8 - 11 κρίνεται).

Λοιπὸν τοιαύτην εὐκαιρίαν ἀνεπίστως παρουσιασθεῖσαν δὲν πρέπει νὰ ἀφήσωμεν νὰ μᾶς διαφύγῃ, ὅπως ἀφήσωμεν ἄλλας εὐκαιρίας τότε, ὅτε δὲν ἐσπεύσαμεν νὰ βοηθήσωμεν τὴν Ἀμφίπολιν, τὴν Πύδναν, τὴν Ποτειδαίαν, τὴν Μεθώνην, τὰς Παγασαῖς καὶ ἄλλας κινδυνευούσας πόλεις, καὶ ἔνεκα τούτου κατεστήσαμεν τὸν Φίλιπ. μέγαν καὶ ἰσχυρὸν (§ 8 - 9). Τοῦναντίον ὀφείλομεν νὰ ἐπιληφθῶμεν τῆς εὐκαιρίας αὐτῆς καὶ νὰ γνωρίζωμεν χάριν εἰς τοὺς θεοὺς, διότι οὗτοι ἄλλοτε πάλιν παρέχουν εἰς ἡμᾶς συμμαχίαν δυναμένην ν' ἀντιταθῆμιση τὰς μέχρι τοῦδε ἀπωλείας μας· δὲν πρέπει δὲ νὰ ἐξομοιούμεθα πρὸς τὸν σάταλον, ὁ ὁποῖος λησμονεῖ τὸν εὐεργέτην του, εὐθύς ὡς ἐξοδεύσῃ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα παρ' αὐτοῦ ἔλαβεν (§ 10 - 11 κρίνεται).

II. Τὰ ἐκ νέας κινδυνεύουσα ἀδράνεια τῶν Ἀθηναίων ὀλέθρια ἀποτελέσματα (§ 11 διὸ - 15).

1. Ποῖα ἀποτελέσματα θὰ ἔξῃ νέα τις ἀδράνεια τῶν Ἀθηναίων καὶ πόθεν δύνανται οὗτοι νὰ συμπεράνουν αὐτὰ (§ 11 διὸ - 13).

Ἐάν ἐξακολουθοῦντες τὴν ἀδράνειάν μας ἀφήσωμεν τὸν Φίλιππον νὰ καταλάβῃ τὴν Ὀλυνθον, οὐδὲν θὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ βαδίσῃ κατὰ τῆς Ἀττικῆς (§ 11 διὸ - 12 βούλεται) δύνασθε δὲ νὰ συμπεράνετε αὐτὸ ἀπὸ τὰς μέχρι τοῦδε πράξεις τοῦ Φιλίππου· οὗτος δηλ. ἐπωφελοῦμενος τὴν ἰδικήν μας ἀδράνειαν κατέλαβε τὴν Ἀμφίπολιν, Πύδναν, Ποτειδαίαν καὶ Μεθώνην, ἐκάνονισεν ὅλα τὰ ἐν Φεραῖς, Παγασαῖς καὶ Μαγνησίᾳ κατ' ἀρέσκειαν, ἐν Θράκῃ βασιλεῖς

ἔξεθρόνισε καὶ ἄλλους ἐγκατέστησε, προσέβαλε τοὺς Ὀλυνθίους καὶ ἔξεστράτευσε κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν, κατὰ τῶν Παιόνων καὶ κατὰ τοῦ Ἀρύββα (§ 12 ἀρα - 13).

2. *Ὑπόδειξις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχει τὸ ἔδαφος αὐτῆς τῆς πατρίδος (§ 14 - 15).*

Ἐὰν ἀπέναντι τῆς ἀόκνου δραστηριότητος τοῦ Φιλίππου ἀντιτάττωμεν τὴν ἀδράνειάν μας, ἀσφαλῶς θὰ μεταφέρωμεν τὸν πόλεμον ἐκ τῆς Μακεδονίας εἰς αὐτὴν τὴν Ἀττικὴν καὶ τότε φοβοῦμαι μήπως, καθὼς οἱ δανειζόμενοι χρήματα μὲ μεγάλον τόκον χάνουν μετὰ ὀλιγοχρόνιον εὐπορίαν τὰ πατρικά των κτήματα, οὕτω καὶ ἡμεῖς φανῶμεν, ὅτι μὲ μεγάλην μας ζημίαν ἀπελαύσαμεν τὴν ἡσυχίαν καὶ εἰρήνην, καὶ κινδυνεύσωμεν νὰ χάσωμεν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀττικῇ ὑπάρχοντά μας.

Γ. *Πρόθεσις (§ 16 - 20).*

α') *Προεισαγωγή (§ 16).*

Ἀήλωσις τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ρήτωρ θὰ εἴπῃ ὅ,τι θεωρεῖ συμφέρον τῇ πατρίδι.

Τώρα θὰ εἴπω μετὰ θάρρους, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅ,τι θεωρῶ συμφέρον τῇ πατρίδι ἀδιαφορῶν διὰ τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκτίθεμαι καθ' ἣν περίπτωσησιν τὰ πράγματα δὲν ἀποβοῦν κατ' εὐχὴν.

β') *Εἶδος καὶ πληθὸς τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως (§ 17 - 18).*

Πρότασις τοῦ ρήτορος περὶ ἀποστολῆς δύο στρατῶν.

Προτείνω ν' ἀποστείλωμεν δύο στρατοὺς ἐκ πολιτῶν Ἀθηναίων συγκεκριμένους, τὸν μὲν ἓνα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἐν τῇ Χαλκιδικῇ πόλεων, τὸν δὲ ἄλλον πρὸς λεηλασίαν τῆς χώρας τοῦ Φιλίππου· ἐὰν δὲν ἀποσταλοῦν καὶ οἱ δύο στρατοί, ἀλλ' ὁ εἰς μόνον, ἡ ἐκστρατεία θ' ἀποβῇ ματαία.

γ') *Τὰ χρηματικὰ μέσα (§ 19 - 20).*

Ἀήλωσις τοῦ ρήτορος περὶ τοῦ τί ὀφείλουν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ πράξουν πρὸς συντήρησιν ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν.

Πρὸς συντήρησιν δ' ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν πρέπει νὰ πράξωμεν τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο ἢ τὰ ὑπάρχοντα θεωρικὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν ὡς στρατιωτικὰ ἢ νὰ συνεισφέρωμεν ὅλοι.

Δ. Πίστις (§ 21 - 27).

I. Ἡ ἐκ τῆς δυσχεροῦς θέσεως τοῦ Φιλίππου παρεχομένη εἰς τοὺς Ἀθηναίους εὐκαιρία (§ 21 - 24).

1. Αἷτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ παροῦσα θέσις τοῦ Φιλίππου εἶναι κακὴ (§ 21-23).

Τὰ πράγματα τοῦ Φιλίππου δὲν εὐρίσκονται εἰς καλὴν κατάστασιν· διότι α') ὁ Φίλιππος, ἐνῶ ἤλπιζεν ὅτι ἐπερχόμενος θὰ κυριεύσῃ τὰ πάντα, ἀνεπίστως εὐρίσκει μεγίστην ἀντίστασιν καὶ τοῦτο τὸν ἀνησυχεῖ καὶ τοῦ προξενεῖ μεγάλην λύπην (§ 21)

β') οἱ ἐκ φύσεως ἄπιστοι Θεσσαλοὶ ἀπαιτοῦν παρὰ τοῦ Φιλίππου τὰς Παγασάς, τὸν ἐμποδίζουσι νὰ τευχίξῃ τὴν Μαγνησίαν καὶ θέλουσι νὰ μὴ παραχωροῦν πλέον εἰς αὐτὸν τὰς προσόδους ἐκ τῶν λιμένων των καὶ ἀγορῶν (§ 22)

γ') καὶ οἱ Παῖονες, οἱ Ἰλλυριοὶ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι λαοὶ οἱ ὑποτεταγμένοι εἰς τὸν Φίλιππον, ἀσυνήθεις εἰς τὸ νὰ ὑπακούουν, εἶναι πρόθυμοι νὰ ἐξεγερθοῦν κατὰ κυριαρχοῦ ὑπερόπτου καὶ ἀλαζόνος, ὁποῖος εἶναι ὁ Φίλιππος (§ 23).

2. Τὸ ἐκ τῶν ἡγουμένων συμπέρασμα (§ 24).

Λοιπὸν ὀφείλετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐπωφελοῦμενοι τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν, τὴν ὁποίαν σὰς παρέχει ἡ δύσκολος θέσις τοῦ Φιλίπ., νὰ ἐκστρατεύσετε σεῖς οἱ ἴδιοι καὶ νὰ ἐξεγείρετε ὅλους τοὺς ἄλλους ἐναντίον του, συλλογιζόμενοι ὅτι καὶ ὁ Φίλιπ. θὰ ἔπραττε τοῦτο ἐναντίον σας, ἐὰν ἐλάμβανε παρομοίαν εὐκαιρίαν.

II. Τὰ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχη ἀδράνεία τις τῶν Ἀθην. ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει (§ 25 - 27).

1. Ὑπόδειξις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῆς ἐπικειμένης ἐπιδρομῆς τοῦ Φιλίπ. εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐν περιπτώσει ἀδιαφορίας τῶν Ἀθην. (§ 25 - 26).

Ἐὰν τώρα ἐπωφελοῦμενοι τὴν παροῦσαν εὐκαιρίαν σπεύσετε εἰς βοήθειαν τῆς Ὀλύνθου, ὁ πόλεμος ἐντοπίζεται ἐκεῖ πρὸς βλάβην τοῦ Φιλίπ.· ἐὰν ὅμως ἀδιαφορήσετε καὶ ὁ Φίλιπ. κατορθώσῃ νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ὀλύνθον, θὰ ἐπέλθῃ οὗτος μετὰ ταῦτα ἐναντίον μας· διότι α') οὔτε οἱ Θηβαῖοι οὔτε οἱ Φωκεῖς οὔτε ἄλλος τις θὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν νὰ εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ β') οὗτος πράγματι ἐπιθυμεῖ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον μας.

2. Ὑπόδειξις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῆς ζημίας, τὴν ὁποίαν θὰ ὑποστοῦν οἱ Ἀθην. ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Φιλίπ. εἰς τὴν Ἀττικὴν (§ 27).

Ἐὰν δ' ὁ Φίλιπ. εἰσβάλλῃ εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὄχι μόνον μεγίστην ὕλικὴν ζημίαν θὰ ὑποστῶμεν, ἀλλὰ καὶ ἠθικὴν, δηλ. θὰ προσάψωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ὄνειδος καὶ κατασχύνην.

Ε. Ἐπίλογος (§ 28).

Παραίνεσις τοῦ ρήτορος πρὸς πάσας τὰς τάξεις τῶν πολιτῶν καὶ εὐχὴ τούτου.

Λοιπὸν ὅλα αὐτὰ λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν σας πρέπει ὅλοι νὰ σπεύδατε εἰς βοήθειαν τῆς Ὀλύνθου, οἱ μὲν πλούσιοι διὰ νὰ καρποῦνται τὸν πλοῦτον των ἀφόβως, οἱ δὲ στρατεύσιμοι διὰ ν' ἀποκτήσουν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Φιλίπ. τὴν ἐμπειρίαν τοῦ πολέμου καὶ νὰ γίνουσι φοβεροὶ φύλακες τῆς πατρίδος, οἱ δὲ ῥήτορες διὰ νὰ δύνανται νὰ λογοδοτοῦν εὐκόλως διὰ τὰς πολιτικὰς των πράξεις.

Εἶθε τὰ πράγματα ν' ἀποβοῦν καλῶς διὰ τὸ καλὸν ὅλων!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ

Β' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

§ 1-2. Είς πολλὰς μὲν περιστάσεις (= ἐπὶ πολλῶν μὲν [πραγμάτων]), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζω (= δοκεῖ μοι) ὅτι δύναται κανεῖς νὰ ἴδῃ, ὅτι ἢ ἐκ μέρους τῶν θεῶν εὐνοία πρὸς τὴν πόλιν μας γίνεται φανερά, πρὸ πάντων (= οὐχ ἥμιστα) ὁμοῦ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις· διότι τὸ ὅτι αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἐπιθυμοῦν νὰ διεξαγάγουν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Φιλίππου, ἔχουν εὐρεθῆ (: φανερωθῆ) (= τὸ... γεγενῆσθαι), ὅτι κατέχουν (= κερτημένους) καὶ χώραν γειτονικὴν (πρὸς τὴν χώραν ἐκείνου) καὶ δύναμιν σημαντικὴν (= τινα) καί, τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα, ὅτι ἔχουν (= ἔχοντας) περὶ τοῦ πολέμου τοιαύτην γνώμην, ὥστε κάθε διαπραγματεύσειν πρὸς συμφιλίωσιν μὲ ἐκείνον (= τὰς πρὸς ἐκείνον διαλλαγὰς) νὰ θεωροῦν (= νομίζειν) πρῶτον μὲν ἀναξίαν πίστεως, ἔπειτα δὲ καταστροφὴν τῆς πατρίδος των, (αὐτὸ) ὁμοιάζει παντελῶς μὲ κάποιαν ὑπεράνθρωπον (= δαιμονίᾳ τινὶ) καὶ θεῖαν εὐεργεσίαν. Πρέπει λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ἐξῆς τώρα πλεόν (= ἤδη) νὰ κοιτάζωμεν (ἡμεῖς) οἱ ἴδιοι (= σκοπεῖν [ἡμᾶς] αὐτούς), πῶς δηλαδὴ νὰ μὴ φανῶμεν ὅτι εἴμεθα κατώτεροι ὡς πρὸς τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα εἰς ἡμᾶς ἐκ μέρους τῶν θεῶν (: πῶς νὰ μὴ φανῶμεν ὅτι εἴμεθα ἀνάξιοι τῶν εὐεργεσιῶν τῶν θεῶν = ὅπως μὴ δόξομεν εἶναι χεῖρους περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τῶν ὑπαρχόντων [δηλ. ἡμῖν ἐκ τῶν θεῶν]), διότι εἶναι ἐντροπὴ ἢ, διὰ νὰ εἶπω καλύτερον (= μάλλον δέ), μεγίστη ἐντροπὴ νὰ ἀποδεικνυόμεθα ὅτι ἀφήγομεν νὰ φεύγουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας (= προῖεμένους) ὄχι μόνον πόλεις καὶ ὄχυραί θέσεις, τῶν ὁποίων ἡμεθα κάποτε κύριοι, ἀλλὰ καὶ οἱ σύμμαχοι καὶ αἱ εὐνοϊκαὶ περιστάσεις, αἱ ὅποια (μᾶς) παρεσκευάσθησαν ὑπὸ τῆς τύχης.

Παρατηρήσεις.

ἂν ἰδεῖν, εἰδικ. ἀπομφ. (μετὰ τοῦ δυνητικοῦ ἂν) ἔξαρθόμενον ἐκ τοῦ δοκεῖ ὡς δοξαστικοῦ = ὅτι ἴδοι ἂν τις, ὑποκμ. τοῦ δοκεῖ μοι, δικ. προσωπική. — γιγνομένην, μτχ. κτγρομτκ. ἔξαρθ. ἐκ τοῦ ἂν ἰδεῖν ὡς αἰσθητικοῦ = ὅτι γίγνεται.

τὴν εὐνοίαν, ὑποκμ. τοῦ γιγνομένην' φανεράν, κτηρμ. — τῇ πόλει, δτι. ἀντικειμενική εἰς τὸ εὐνοίαν.—*ἥμισα*, ἐπίρρ. ποσοτικὸν βαθμοῦ ὑπερθκ. (*ὀλίγον, ἥττον, ἥκιστα*)=*ἐλάχιστα*' οὐχ ἥκιστα, λιτότης (λεκτικὸς τρόπος, καθ' ὃν ἐκφράζεται τι διὰ τοῦ ἐναντίου ἀρνητικῶς)=*μάλιστα*=πρὸ πάντων.—*τό... γεγενῆσθαι*, συναρθρον ἀπρμφ. (πρκμ. τοῦ γίγνομαι) χρησιμεῖον ὡς ὑποκμ. τοῦ *ἔοικεν*. — *τοὺς πολεμήσοντας*, μτχ. ἐπιθκ. χρησιμεύουσα ὡς ὑποκμ. τοῦ: *τὸ γεγενῆσθαι*.—*καὶ χώραν... καὶ δύναμιν... καὶ τό...*, πολυσύνδετον' διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ὁ λόγος λαμβάνει δύναμιν καὶ μεγαλοπρέπειαν.—*κεκτημένους καὶ... ἔχοντας*, μτχ. κτηρμκ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ *γεγενῆσθαι*, διότι τὸ γίγνομαι ἐδῶ =εὐρίσκομαι, φανερόνομαι.— *τὸ μέγιστον ἀπάντων*, προεξαγγελτική παράθεσις.—*ὥστε... νομίζειν*, συμπερασμ. πρῶτ.' ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. *τοὺς πολεμήσοντας*' *τὰς διαλλαγὰς*, ἀντικμ. τοῦ *νομίζειν*' *ἀπίστους... ἀνάστασιν*, κατηγρμ.' *τῆς πατρίδος*, γνκ. ἀντικμν. τοῦ *ἀνάστασιν*.—*ἔοικε*, πρκμ. με ἤσθ. ἐνεστ. (ὑπερσ. με ἤσθ. παρτκ. *ἔφκειν*)' *εὐεργεσία*, ἀντικμ. τοῦ *ἔοικε*, ὅπερ ὅς ὁμοιότητος σημαντικὸν συντάσσεται με δτι.— *δαιμονία καὶ θεία*, συνωνυμία πρὸς ζωηροτέραν παράστασιν τῆς ἐννοίας. — *σκοπεῖν*, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. *δεῖ'* ὑποκμ. τοῦ *σκοπεῖν* ἐννοεῖται τὸ *ἡμᾶς* αὐτούς, κατηγορηματικὸς προσδιορισμὸς. — *ὅπως μὴ...*, πλαγία ἐρωτικτ. πρῶτ. ἐπεξηγοῦσα τὸ *τοῦτο*.—*χείρους*, ἐπίθ. συγκρτκ. (*κακός, χείρων, χείριστος*).—*περὶ ἡμᾶς αὐτούς*, ἐμπρόθ. προσδ. τῆς ἀναφορᾶς.—*τῶν ὑπαρχόντων* (οὐδ.), β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—*ὡς ἔστι...*, αἰτλγκ. πρῶτ. —*τῶν αἰσχρῶν*, γνκ. κατηγορηματικὴ διαιρετική' *ἔστι τῶν αἰσχρῶν* = ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν αἰσχρῶν πραγμάτων=εἶναι ἐντροπή' ὑποκμ. τοῦ *ἔστι* τὸ *φαίνεσθαι*.—*ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων*, ὁ ρήτωρ ἐπανορθώνει τὴν λέξιν, τὴν ὅποιαν μετεχειρίσθη (*αἰσχρῶν*) οὐχὶ ὡς ἐσφαλμένην, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπιφέρει ἄλλο τι μεγαλύτερον' σχῆμα ἐπανορθώσεως.—*πόλεων καὶ τόπων... συμμάχων καὶ καιρῶν*, ἀντικμ. τοῦ *προϊεμένους* (σημαντικοῦ ἀμελείας).—*ὧν... κύριοι*, ἀναφρκ. πρῶτ.—*ἡμεν*, παρτκ. τοῦ *εἰμί*.—*προϊεμένους*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *προϊεμαι* (*προϊέμην, προήσομαι, προσίμην, προεῖμαι*)' ἢ μτχ. κατηγρμκ. ἐκ τοῦ (*ἡμᾶς*) *φαίνεσθαι*=*ὅτι προϊέμεθα*' τὸ *φαίνομαι* με μτχ.=ἀποδεικνύομαι, εἶναι φανερόν ὅτι, προφανῶς' με ἀπρμφ.=φαίνομαι πῶς, παρέχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι.—*ὑπὸ τῆς τύχης*, ποιητικὸν αἴτιον.—*τῶν συμμάχων*, δηλ. τῶν Ὀλυνθίων, με τοὺς ὁποίους οἱ Ἀθηναῖοι εἶχον συνάφει πλεόν συμμαχίαν.—*καιρῶν*, ἢ ἐκρηξίς τοῦ Ὀλυνθιακοῦ πολέμου ἦτο κατάλληλος περίστασις εἰς τοὺς Ἀθηναίους πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Φιλίππου.

§ 3-4. *Λοιπόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι*, τὸ μὲν νὰ ἐκθέτω ἐκτενῶς καὶ λεπτομερῶς (= *τὸ μὲν διεξιέναι*) *τὴν (στρατιωτικὴν) δύναμιν τοῦ Φιλίππου καὶ με αὐτούς τοὺς λόγους νὰ σᾶς προτρέπω νὰ κάμνετε τὰ πρόποντα, νομίζω* ὅτι δὲν εἶναι ὀρθόν (= *οὐχὶ καλῶς ἔχειν*). *Διὰ τὸ*; *Διότι* μοῦ φαίνεται ὅτι ὅλα, ὅσα δύναται νὰ εἴπη κανεὶς περὶ αὐτῶν (δηλ. περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Φιλίππου καὶ τῶν σχετιζομένων με αὐτήν), εἰς ἐκεῖνον μὲν παρέχουν τιμὴν καὶ δόξαν (= *φιλοτιμίαν*), ἀπὸ ἡμᾶς δὲ δὲν ἔχουν *πραχθῆ* καλῶς (: *εἰς ἡμᾶς δὲ φέρουν ἐντροπήν*). *Διότι* ἐκεῖνος μὲν ὅσον περισσότερα *παρὰ τὴν ἀξίαν* του *ἔχει* κάμει,

τόσον περισσότερον ἀξιοθαύμαστος εἰς τὰ ὄμματα πάντων (= παρὰ πᾶσι) φαίνεται (: ἀπὸ ὅλων θεωρεῖται)· σεῖς δὲ ὅσον χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε (= ἢ προσῆκε) ἔχετε μεταχειρισθῆ τὰς περιστάσεις, τόσον μεγαλυτέραν ἐντροπὴν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας ἔχετε ἐπιούρει (: τόσον περισσότερον καταγέλαστοι ἔχετε γίνε). Ἀυτὰ μὲν λοιπὸν θὰ (τὰ) παραλείψω. Διότι μάλιστα (= καὶ γάρ), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐὰν κανεὶς ἤθελεν ἐξετάζει (τὰ πράγματα) (= εἴ τις σκοποῖτο [τὰ πράγματα]) ὑπὸ τὴν ἀληθῆ των ὄψιν (: ὅπως ἀληθῶς συνέβησαν = μετ' ἀληθείας), ἤθελεν ἴδει (= ἂν ἴδοι), ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἔχει γίνε αὐτὸς μέγας καὶ ὄχι ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του (: μὲ τὴν ἀξίαν του). Δι' ὅσα (= ὧν) λοιπὸν ἐκεῖνος μὲν χρεωστεῖ χάριν εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἔχουν διαχειρισθῆ τὰ πράγματα τῆς πόλεως πρὸς τὸ συμφέρον του (= τοῖς πεπολιτευμένοις ὑπὲρ αὐτοῦ), εἰς σᾶς δὲ ἀρμόζει νὰ (τοὺς) τιμωρήσετε (= δίκην λαβεῖν [παρ' αὐτῶν]), δὲν βλέπω τώρα τὴν κατάλληλον περιστασιν νὰ (τὰ) λέγω ὅσα ὁμως καὶ χωρὶς (νὰ εἶπω) αὐτὰ εἶναι δυνατὸν (νὰ τὰ λέγω) (= ἐνι [λέγειν]), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ (ὅσα) εἶναι καλύτερον (: ὠφέλιμον) νὰ (τὰ) ἔχετε ἀκούσει ὅλοι σεῖς καὶ (ὅσα) δύναται νὰ φαίνονται (εἰς σᾶς) ὡς μεγάλα ἀφορμαὶ κατηγορίας (= μεγάλα ὄνειδη) κατ' ἐκείνον, ἂν θὰ ἠθέλατε (= βουλομένοις = εἰ βούλοισθε) νὰ κρίνετε ὀρθῶς, αὐτὰ θὰ προσπαθήσω νὰ εἶπω.

Παρατηρήσεις.

τὸ διεξίναι καὶ (τὸ) προτρέπειν, συναρθρα ἀρμφ. χρησιμεύοντα ὡς ὑποκμ. τοῦ ἔχειν, τὸ ὅποῖον εἶναι εἰδικ. ἀρμφ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι ὡς δοξαστικοῦ.— διεξίναι, ἐνεστ. ἀρμφ. τοῦ διεξέρχομαι (διεξῆειν καὶ διεξῆα, διέξειμι, διεξῆλθον, διεξελήλυθα, διεξελήλυθειν). — ποιεῖν, πρτκ. ἀρμφ. ἔξαφτ. ἐκ τοῦ προτρέπειν ὡς προτρεπτικοῦ ὑμᾶς, ἀντικμ. τοῦ προτρέπειν καὶ ὑποκμ. τοῦ ποιεῖν.— ὅτι μοι... , αἰτλγκ. πρτκ.— ὅς' ἂν εἶποι... , ἀναφρκ. πρτκ.— ἔχειν-πεπραῆχθαι, ὑποκμ. τοῦ δοκεῖ μοι' ὑποκμ. τῶν ἀρμφ. τὸ: πάνθ' ὅς' ἂν εἶποι τις.— ἐκείνω φιλοτιμίαν, ἀντικείμενα τοῦ ἔχειν = παρέχειν.— ἡμῖν, ποιητκ. αἰτίον τοῦ πεπραῆχθαι' ἐπί πθτκ. πρκμ., πθτκ. ὑπερσυντλκ. καὶ ἐπί τῶν εἰς -τος καὶ -τέος ρηματικῶν ἐπιθ. τὸ ποιητικὸν αἰτίον ἐκφέρεται διὰ δοτικῆς.— ἡμῖν δ' οὐχὶ καλῶς πεπραῆχθαι, κατ' εὐφημισμὸν λέγει τοῦτο ὁ ρήτωρ ἀντὶ νὰ εἴπη: ἡμῖν δ' ἔχειν αἰσχύνην.— ὅσων... τοσοῦτω, αὐται αἰ δτκ. πρὸ τῶν συγκρτκ. δηλοῦν τὸ ποσόν.— πλείονα, ἐπιθ. συγκρτκ. (πολύς, πλείων [οὐδ. πλέον], πλείστος)' ἀντικμ. τοῦ πεποίηκε.— θαυμαστότερος, κτγρμ. τοῦ νομίζεται.— ἢ προσῆκε (πρτκ. τοῦ προσῆκει), β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὡς ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. προσῆκε ἐννοεῖται τὸ: κερῆσθαι.— κερῆσθε, πρκμ. τοῦ κερῶμαι' τοῖς πράγμασι, ἀντικμ.— ὠφλήκατε, παρκμ. τοῦ ὠφλισκάνω (ὠφλίσκανον, ὠφλήσω, ἄορ. β' ὠφλον, ὠφληκα, ὠφλήκειν), ὅπερ κυρίως = καταδικάζομαι νὰ πληρώσω πρόστιμον' ἔπειτα ὠφλισκάνω αἰσχύνην =

ἐπισύρω κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἐντροπήν. — καὶ γὰρ, ὁ καὶ ἀνήκει εἰς ὅλην τὴν διὰ τοῦ γὰρ εἰσαγομένην πρότασιν· δι' αὐτὸ καὶ γὰρ = διότι (ἢ καθόσον) μάλιστα· ὅταν ὁ καὶ (τοῦ καὶ γὰρ) ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ γὰρ λέξιν, τότε τὸ καὶ γὰρ = διότι καί. — εἰ... σκοποῖτο, ὑποθτικ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: ἐνθ' ἐνδ' ἂν ἴδοι (γ' εἶδος σημ. ἄλλην σκέψιν τοῦ λέγοντος). — σκοποῖτο, ἔνεστι. εὐκτικ. τοῦ σκοποῦμαι (ἐσκοποῦμαι, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἐσκεμμαι, ἐσκέμην). — ἐνθ' ἐνδε, ἐπίρρ. τοπικ. δηλοῦν τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν = ἀπὸ ἐδῶ, δηλ. ἀπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐκκλησίας, ἐν τῇ ὁποία ὑπῆρχον ῥήτορες μισθωτοὶ ὑποστηρίζοντες τὰ συμφέροντα τοῦ Φιλίππου καὶ ἀδρανεῖς ἀγροαταί. — γεγεννημένον, μυθ. κατηγρημκ. ἐκ τοῦ ἂν ἴδοι ὡς αἰσθητικοῦ = ὅτι γεγένηται· μέγαν, κτηρημ. — ὦν, γνκ. τῆς αἰτίας εἰς τὸ: ὀφείλει χάριν καὶ: δίκην λαβεῖν· δίκην λαμβάνω (παρὰ τινος) = τιμωρῶ τινα· τὸ πθτικ. τούτου δίκην δίδωμί τινι = τιμωροῦμαι ὑπὸ τινος. — χάριν τοῖς πεπολιτευμένοις, ἀντικείμενα τοῦ ὀφείλει. — προσήκει (ἀπρόσ.), ὑποκμ. αὐτοῦ λαβεῖν· ὑμῖν, δτικ. προσωπικ. τοῦ προσήκει καὶ ὑποκμ. τοῦ λαβεῖν. — ἐνι (ἀπρόσ.) = ἔνεστι = εἶναι δυνατόν· ὑποκμ. αὐτοῦ ἐνν. τὸ: λέγειν· ὑποκμ. δὲ τοῦ λέγειν ἐνν. ἐμέ· ἃ, ἀντικμ. τοῦ ἐννοουμένου λέγειν καὶ τοῦ ἀκηκοέναι καὶ ὑποκμ. τοῦ φαίνοιτο (ἀπτ. σύντ.). — βέλτιόν ἐστι, ἀπρόσ. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς: ἀκηκοέναι· τούτου δὲ ὑποκμ.: ὑμᾶς· πάντας, κτηρημκ. προσδ. τοῦ ὑμᾶς. — οὐκ εἶδῃ, κατηρημ. τοῦ φαίνοιτο ἂν, ὅπερ ἀπόδοσις τῆς ὑποθτικ. μυθ. βουλομένοις = εἰ βούλοισθε (γ' εἶδος σημ. ἄλλην σκέψιν τοῦ λέγοντος).

§ 5. Δοιοὺν τὸ μὲν ν' ἀποκαλῆ (κάνεις τὸν Φίλιππον) ἐπίορχον καὶ ἄπιστον χωρὶς νὰ δεικνύῃ (= ἄνευ τοῦ δεικνύναι) τὰς πράξεις (αὐτοῦ, δηλ. τοῦ Φιλ.) (: χωρὶς νὰ τὸ ἀποδεικνύῃ διὰ τῶν πράξεων αὐτοῦ), (τοῦτο) δύναται νὰ εἴπῃ κανεῖς (= φήσειεν ἂν τις), ὅτι εἶναι κακολογία ἀβάσιμος (: μὴ στηριζομένη ἐπὶ πραγμάτων = κενήν), δικαίως· τὸ δὲ νὰ ἐκθέτῃ ὅλα, ὅσα ἕως τῶρα ἔπραξεν (ὁ Φίλιππος), καὶ στηριζόμενος εἰς ὅλα αὐτὰ (= ἐφ' ἅπασιν αὐτοῖς) νὰ ἀποδεικνύῃ (αὐτόν, ὅτι εἶναι τοιοῦτος, δηλαδὴ ἐπίορχος καὶ ἄπιστος), (τοῦτο) καὶ λόγου συντόμου συμβαίνει νὰ ἔχῃ ἀνάγκην (= δεῖσθαι), καὶ διὰ δύο αἰτίας (= δυοῖν ἔνεχ') νομίζω ὅτι συμφέρει νὰ ἔχῃ λεχθῆ, δηλαδὴ καὶ διὰ νὰ φαίνεται (: καὶ διὰ νὰ ἀποδεικνύεται = τοῦ τε φαίνεσθαι = καὶ ἔνεκα τοῦ φαίνεσθαι) ἐκεῖνος μηδαμινός (: ἀνάξιος λόγου), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἀληθὲς εἶναι, καὶ διὰ νὰ ἴδουν (= καὶ ἰδεῖν = καὶ ἔνεκα τοῦ ἰδεῖν) ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως προσδλέπουν τὸν Φίλιππον (= τοὺς ὑπερεκπεπληγημένους τὸν Φίλιππον) ὡς κάποιον ἀκαταμάχητον (: ἀκαταγώνιστον), ὅτι ἔχει ἐξαντλήσει ὅλα τὰ μέσα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὅποια (= διεξελήλυθε πάντα [ἐκεῖνα], οἷς) πρότερον ἐξαιπατῶν ηὔξθη καὶ ἔγινε μέγας (= μέγας ηὔξθη) καὶ (ὅτι) ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος των (= πρὸς αὐτὴν τὴν τελευτήν) ἔχουν

φθάσει (πλέον) τὰ πράγματα δι' αὐτὸν (: καὶ ὅτι ἡ αὐξησίς του ἔχει φθάσει πλέον ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τῆς).

Παρατηρήσεις.

τὸ καλεῖν, ὑποκμ. τοῦ εἶναι, τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ φήσειεν ἄν' ὑποκμ. δὲ τοῦ καλεῖν ἔνν. τὸ τινα καὶ ἀντικμ. τὸ: Φίλιππον' ἐπίορκον καὶ ἄπιστον, κτηγμ. τοῦ καλεῖν.—λοιδορίαν, κτηγμ. τοῦ εἶναι.—τὰ πεπραγμένα, ἀντικμ. τοῦ δεικνύναι' ὡς ποιητικ. αἴτιον τοῦ πεπραγμένα ἔννοεῖται ἢ δικ. αὐτῶ = ὑπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Φιλ.).—φήσειε, ἀόρ. α' εὐκτ. τοῦ φημί.—τὸ δὲ πάνθ'... διεξιόντα.. ἐλέγχειν (= τὸ δὲ πάνθ'... διεξιέναι καὶ ἐλέγχειν)... δεῖσθαι, ἢ συντακτικῆ σειρᾶ τῶν λέξεων: τὸ δὲ διεξιέναι (τινα) πάνθ', ὅσα (Φίλιππος) ἔπραξε πῶποτε, καὶ (τὸ) ἐλέγχειν (αὐτὸν τοιοῦτον ὄντα) ἐφ' ἅπασιν τούτοις, (τοῦτο) καὶ βραχέος λόγου συμβαίνει δεῖσθαι.—τὸ διεξιέναι καὶ ἐλέγχειν, ὑποκμ. τοῦ δεῖσθαι, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. συμβαίνει.—δεῖσθαι, ἔνεστ. ἀπαρμφ. τοῦ δέομαι' λόγον, ἀντικμ. τοῦ δεῖσθαι.—συμφέρειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἡγοῦμαι.—εἰρησθαι, πθηκ. πρkm. τοῦ λέγομαι' τὸ εἰρησθαι εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. συμφέρειν' τοῦ δὲ εἰρησθαι ὑποκμ. εἶναι τὸ διεξιέναι καὶ (τὸ) ἐλέγχειν.—τοῦ τε φαίνεσθαι καὶ... (τοῦ) ἰδεῖν, ἐπεξηγήσις τοῦ δυοῖν ἔνεκα' ἐκεῖνον, ὑποκμ. τοῦ φαίνεσθαι' φαῦλον, κτηγμ.—τοὺς ὑπερεκπεπληγμένους, μέσος πρkm. μτχ. τὸν ὑπερεκπλήττομα.—ἰδεῖν, ὑποκμ. τούτου τό: τοὺς ὑπερεκπεπληγμένους' τὸν Φίλιππον, ἀντικμ. τοῦ ἰδεῖν.—ὅτι... διεξελέηλυθε καὶ (ὅτι) ἦκει..., εἰδικ. καὶ προτ. ἐξαρτώμενα ἐκ τοῦ ἰδεῖν.—οἷς, δικ. ὄργανκ.—παρακρουόμενος, μτχ. τροπκ.' παρακρούομαι, κυρ.= κτυπῶ ὀλίγον τὴν ζυγαριά ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος (πλαγίως) καὶ ἔτσι ἐξαπατῶ εἰς τὸ ζύγι' ἔπειτα = ἐξαπατῶ.—μέγας, προληπτικὸν κτηγμ. τοῦ ἠδξήθη = ἠδξήθη καὶ ἐγένετο μέγας.—ἦκει, ὑποκμ. τούτου τὰ πράγματα (ἀπτ. συντ.).—αὐτῶ, δικ. προσωπκ. ἀντιχαριστικῆ.

§ 6-7. Διότι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος (= ἐγὼ καὶ αὐτός), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θὰ ἐθεώρουν τὸν Φίλιππον παρὰ πολὺ φοβερόν καὶ ἀξιοθαύμαστον, ἐὰν ἔβλεπον, ὅτι (αὐτός) ἔχει αὐξηθῆ πρότιν τὰ δίκαια (: διὰ πράξεων δικαίων): τώρα ὁμως παρατηρῶν καὶ ξεστάζων (τὰ πράγματα) εὐρίσκω, ὅτι τὴν μὲν ἰδικήν μας ἀπλότητα (: ἡμᾶς τοὺς ἀπλοῖκούς) ἐδεδέασε (= προσαγαγόμενον) κατ' ἀρχὰς (τότε), ὅτε μερικοὶ (ἀπὸ σᾶς) ἐξεδίωκον ἀπ' ἐδῶ (: ἀπὸ τὸ βῆμα αὐτὸ) τοὺς Ὀλυνθίους (: τοὺς πρόσβεις τῶν Ὀλυνθίων), οἱ ὁποῖοι ἠθέλον νὰ διμιλήσουν πρὸς σᾶς, μὲ τοῦτο τὸ μέσον (= τούτῳ), μὲ τὸ νὰ βεβαιώγη δηλαδῆ (= τῷ φάσκειν), ὅτι θὰ παραδώσῃ εἰς σᾶς τὴν Ἀμφίπολιν, καὶ μὲ τὸ νὰ ἐπιγορήσῃ (= [τῷ] κατασκευάσαι) τὸ περίφημον ἐκεῖνο μυστικόν (= τὸ ἀπόρητον ἐκεῖνο), τὸ ὁποῖον κάποτε διεδίδετο (= τὸ θρυλούμενόν ποτε), τὴν δὲ φιλίαν τῶν Ὀλυνθίων (ἐδεδέασε) μετὰ ταῦτα μὲ τὸ νὰ κυριεύσῃ (= τῷ ἐξελεῖν) τὴν Ποτεΐδειαν, ἣ ὁποία ἦτο ἰδική σας,

καὶ τοὺς μὲν πρότερον συμμάχους του, οἷας, γὰ ἀδικήσῃ, γὰ παραδώσῃ δὲ (αὐτήν) εἰς ἐκείνους (δηλ. τοὺς Ὀλυνθίους), τοὺς δὲ Θεσσαλοὺς (ἐδελέασε) τῶρα τελευταῖον μὲ τὸ γὰ ὑποσχεθῆ (= τῷ ὑποσχέσθαι), ὅτι θὰ παραδώσῃ (εἰς αὐτοὺς) τὴν Μαγνησίαν, καὶ μὲ τὸ γὰ ἀναλάβῃ (= [τῷ] ἀναδέξασθαι) γὰ διεξαγάγῃ δι' αὐτοὺς τὸν Φωκικὸν πόλεμον. Γενικῶς δὲ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἦλθον εἰς σχέσεις μὲ αὐτὸν (= τῶν χρησαμένων αὐτῷ), τὸν ὅποιον δὲν ἔχει ἀπατήσει ἐκείνος· δηλαδὴ πάντοτε (= ἀεὶ) ἐξαπατῶν τὴν ἀνοησίαν ἐκάστου ἐκ τῶν ἀγνοούντων αὐτὸν (: ἐξαπατῶν τοὺς ἀνοήτους, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώριζον αὐτὸν) καὶ λαμβάνων (αὐτοὺς) μὲ τὸ μέρος του (= προσλαμβάνων [αὐτοὺς]) τοιοῦτοτρόπως ἠϋξήθη.

Πρακτηρήσεις.

ἂν ἡγούμην, ἀπόδοσις τῆς ὑποθτικ. προτ. εἰ... ἐώρων (β' εἶδος σημ. τὸ μὴ πραγματικόν). — σφόδρα, ἐπιρρ. προσδιορισμὸς (ἐπιτατικὸς) τῶν ἐπιθ. φοβερὸν καὶ θαυμαστὸν, τὰ ὅποια εἶναι κτηγμ.— πρᾶττοντα, μτχ. τροπκ. προσδιορίζουσα τὴν μτχ. ἠϋξημένον, ἢ ὅποια εἶναι κατηγορηματικὴ ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ ἐώρων ὡς αἰσθητικοῦ ρ.= ὅτι ἠϋξῆται πρᾶττων τὰ δίκαια.— θεωρῶν καὶ σκοπῶν (συνωνυμία), μτχ. τροπικαί.— εὐρίσκω τὴν μὲν... ἀναδέξασθαι, ἢ σ. σ. τ. λ.: εὐρίσκω (τὸν Φίλιππον) τὴν μὲν ἡμετέραν εὐθήθειαν προσαγαγόμενον τὸ κατ' ἀρχάς... τούτω, τῷ φάσκειν παραδώσειν... καὶ (τῷ) κατασκευάσαι..., τὴν δ' Ὀλυνθίων φιλίαν (προσαγαγόμενον) μετὰ ταῦτα τῷ... ἐξελεῖν καί..., Θετταλοὺς δὲ (προσαγαγόμενον) νῦν... τῷ... ὑποσχέσθαι καὶ (τῷ) ἀναδέξασθαι πολεμήσειν ὑπὲρ αὐτῶν τὸν Φωκικὸν πόλεμον.— προσαγαγόμενον, ἄορ. β' μτχ. τοῦ προσάγομαι ἢ μτχ. κατηγορητκ. ἐκ τοῦ εὐρίσκω = ὅτι προσηγάγετο τὴν εὐθήθειαν... τὴν φιλίαν... Θετταλοὺς, ἀντικμ. τοῦ προσαγαγόμενον.— τούτω, δικ. τοῦ ὄργανου· διασαφεῖται διὰ τῶν: τῷ φάσκειν... καὶ (τῷ) κατασκευάσαι... τῷ ἐξελεῖν καὶ (τῷ) ἀδικῆσαι... (τῷ) παραδοῦναι... (τῷ) ὑποσχέσθαι... (τῷ) ἀναδέξασθαι.— ἀπήλانون, παρτικ. τοῦ ἀπελάνω (ἀπήλانون, ἀπελώ, ἀπήλασα, ἀπελήλακα).— βουλομένους, μτχ. ἐπιθτικ. = οἱ ἐβούλοντο.— διαλεχθῆναι, ἄορ. ἀπρμφ. τοῦ διαλέγομαι.— φάσκειν, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ φάσκω = λέγω, βεβαιώνω.— παραδώσειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ φάσκειν ὡς λεκτικοῦ.— τὸ θρυλούμενον, μτχ. ἐπιθτικ. = ὃ ἐθρυλεῖτο.— τὸ θρυλούμενον ποτ' ἀπόρρητον, βλ. ἐγκεκρυμμένην ἔκδοσιν Κ. Κοσμά-Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὶ καὶ Φιλιππικοὶ (σελ. 61 ἀπόρρητος).— ἐξελεῖν, ἄορ. β' ἀπρμφ. τοῦ ἐξαιρῶ (ἐξήρουν, ἐξαιρήσω, ἐξεῖλον, ἐξήρηκα).— ὑμᾶς, ἐπεξήγησις τοῦ: τοὺς πρότερον συμμάχους' ὁ Φίλ. διὰ τῶν περὶ τῆς Ἀμφιπόλεως δοθεισῶν τὸ 358 ὑποσχέσεων εἰς τοὺς Ἀθ. εἶχε συνάψει συμμαχίαν μὲ αὐτούς.— Θετταλοὺς, ὁ Φίλ. προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεσσαλικοῦ λαοῦ καὶ τῶν Ἀλευαδῶν ἐξεδίωξε μὲν ἀπὸ τὰς Φεράς τοὺς τυράννους Λυκόφρονα καὶ Πειθόβλαν (τὸ 352), ἀλλὰ καταλάβων τὰς Παγασὰς καὶ τὴν Μαγνησίαν δῖφικε ὅλην τὴν Θεσσαλίαν καθ' ὃν τρόπον οὗτος ἤθελεν.— παραδώσειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐξαρτ. ἐκ τοῦ ὑποσχέσθαι, ὅπερ ἄορ. β' ἀπρμφ. τοῦ

ὑπισχοῦμαι (ὑπισχοοῦμην, ὑποσχέσομαι, ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχήμην). — πολεμήσειν, εἰδκ. ἀρμφ. ἔξαργ. ἐκ τοῦ ἀναδέξασθαι· ἐτέθη κατὰ μέλλ. χρόνον, διότι τὸ ἀναδέξασθαι = ὑποσχέσθαι. — τὸν Φωικὸν πόλεμον, βλ. ἐγκεκρομένην ἔκδ. σελ. 94 «Φωικὸς πόλεμος». — τῶν... χρησαμένων, γνκ. διαιργκ. τοῦ οὐδέεις' αὐτῶ, ἀντικμ. τοῦ: τῶν χρησαμένων (ἐπιθικ. μτχ.) = ἐκείνων, οἱ ἐχρήσαντο. — πεφενάκιε (πρμ. ὄριστ. τοῦ φενάκιω), μεταφορὰ τὸ φενάκιω κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν φαλακρῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς φενάκης (= προσθέτου κόμης, περούκας) ἀπατοῦν. — ἔξαπατῶν καὶ προσλαμβάνων, μτχ. τροπκ. — τῶν ἀγροούντων, γνκ. διαιργκ. τοῦ ἐκάστων.

§ 8. Ὅπως λοιπὸν διὰ τούτων (δηλ. τῶν ἀγροούντων τὸν ἀπατηλὸν χαρακτήρα του) ὑψώθη (: ἠδξήθη) καὶ ἔγινε μέγας (= ἤρθη μέγας), ἐφόσον (= ἠνίχ' = ἠνίκα) ἕκαστοι ἐνόμιζον, ὅτι αὐτὸς θὰ κάμνη κάτι τι συμφέρον εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των, τοιουτοτρόπως ὀφείλει δι' αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν ἰδίων καὶ νὰ κατακορημισθῇ πάλιν (: καὶ νὰ καταπέση πάλιν ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει ὑψωθῆ), ἐπειδὴ ἔχει ἀποδειχθῆ (= ἐξελέληγκται), ὅτι ὅλα (τὰ) κάμνει (μόνον) διὰ τὸν ἑαυτὸν του (: διὰ τὸ συμφέρον του). Λοιπὸν εἰς τοῦτο μὲν τὸ κρίσιμον σημεῖον (= πρὸς τοῦτο μὲν καιροῦ) διὰ τὸν Φίλιππον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔχουν φθάσει (= πάρεστι) τὰ πράγματα· εἰ δὲ μὴ (= ἤ), ἄς ἀναβῆ κανεὶς εἰς τὸ βῆμα καὶ ἄς δεῖξῃ (= παρελθὼν τις δεῖξάτω = παρελθὼν τις καὶ δεῖξάτω) εἰς ἐμέ, ἢ καλύτερον (= μᾶλλον δὲ) εἰς σᾶς, ἢ ὅτι αὐτὰ, τὰ ὅποια ἐγὼ λέγω, δὲν εἶναι ἀληθῆ, ἢ ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι κατ' ἀρχὰς (= τὰ πρῶτα) ἔχουν ἔξαπατηθῆ, εἰς τὸ ἐξῆς (= τὰ λοιπὰ) θὰ (τὸν) πιστεύσουν, ἢ ὅτι οἱ Θεσσαλοί, οἱ ὅποιοι παρὰ τὴν ἄξιαν των ἔχουν ὑποδουλωθῆ, τῶρα δὲν ἤθελον γίνε ἐλεύθεροι εὐχαρίστως.

Παρατηρήσεις.

ὡσπερ... μέγας, ἀναφρκ. πρῶτ. τὸ ὡσπερ ἐπίρρ. ἀναφρκ. τρόπου = ὅπως, καθῶς. — ἤρθη, πθικ. ἀόρ. ὄριστκ. τοῦ αἶρομαι (ἤρομην, ἀρθήσομαι, ἤρθην, ἤρμαι, ἤρημην)· ὑποκμ. τοῦ ἤρθη ἐννοεῖται Φίλιππος· μέγας, ποληπιτικὸν κτγρμ. = ἤρθη καὶ ἐγένετο μέγας. — ἠνίχ' = ἠνίκα (χρονκ. σύνδ.) = ὅτε· ἐδῶ = ἐφόσον. — ἠνίχ' ἕκαστοι... πράξειν, χρονκ. πρῶτ. ἢ σ.σ.τ.λ.: ἠνίκα ἕκαστοι ὄντο πράξειν αὐτὸν τι συμφέρον ἑαυτοῖς· αὐτόν, ὑποκμ. τοῦ πράξειν, τὸ ὅποῖον εἶναι εἰδικ. ἀρμφ. ἔξαργ. ἐκ τοῦ ὄντο ὡς δοξαστικοῦ ρ. — ὀφείλει, τοῦ ὀφείλω (ὄφειλον, ὀφειλήσω, ὀφείλῃσα καὶ β' ὄφελον, ὀφείληκα, ὀφείληκειν). — καθαιρεθῆναι, πθικ. ἀόρ. ἀρμφ. τοῦ καθαιροῦμαι (καθηροῦμην, καθαιρεθήσομαι, καθηρέθη, καθήρημαι)· τὸ ἀρμφ. τελκ. ἐκ τοῦ ὀφείλει (ὁ Φίλ.). — ποιῶν, μτχ. κτγρμκ. ἐκ τοῦ ἐξελέληγκται = ὅτι ποιεῖ· τὸ ἐξελέληγκται πθικ. πρμκ. τοῦ ἐξελέγχομαι (ἐξήλεχόμην, ἐξελεγχθήσομαι,

ἐξηλέγχθην, ἐξελέγμαι [ἐξελέγξαι, ἐξελέγεται κτλ.], ἐξεληλέγμην).— καιροῦ, γγκ. διαιρητ. τοῦ τοῦτο=τοῦτο τὸ σημεῖον τοῦ καιροῦ = τοῦτο τὸ κρίσιμον σημεῖον.— πάρεστι, ὑποκμ. τὰ πράγματα (ἀττ. σύντ.).— Φιλίππῳ, δτκ. προσοπκ. ἀντιχαριστική.— ἢ παρελθόν, ὃ ἢ ἐδῶ = εἰ δὲ μή, ἐν ἐναντία δὲ περιπτώσει.— ἐμοί, μάλλον δ' ἡμῖν, ἐπανόρθωσις· πρβλ. § 2 «τῶν αἰσχρῶν, μάλλον δὲ τῶν αἰσχίστων».— ἢ ὡς... ἢ ὡς... ἢ ὡς..., εἰδικαί προτ. ἐκ τοῦ δεξιᾶτω.— οὐκ ἀληθῆ ταῦτ' ἐγὼ λέγω=ταῦτα, ἃ ἐγὼ λέγω, οὐκ ἀληθῆ ἐστί.— οἱ ἐξηπατημένοι, μτχ. ἐπιθηκ. = ἐκεῖνοι, οἱ ἐξηπάτηνται.— τὰ πρῶτ'... τὰ λοιπά, ἐπιρρ. προσδιορισμοί.— πιστεύουσιν, ἐννοεῖται τὸ ἀντικμ. αὐτῶ.— οἱ δεδουλωμένοι, μτχ. ἐπιθηκ. = οἱ δεδούλωνται (τοῦ ρ. δουλόομαι -οῦμαι).— οἱ δεδουλωμένοι Θεσσαλοί, ὑπερβολικῶς ὁμιλεῖ ἐδῶ ὁ ῥήτωρ· διότι οἱ Θεσσαλοὶ ἐδιοικούντο μὲν ὑπὸ τοῦ Φιλίππου, ἀλλὰ δὲν ἦσαν δούλοι αὐτοῦ.— ἐλευθεροί, κτγρμ. τοῦ γένοιτο· ἄσμενοι, β' κτγρμ. ἐπιρρηματικὸν σημαῖνον τρόπον = ἀσμένως. — οὐκ ἂν γένοιτο, ἀπόδοσις τῆς ἐννοουμένης ὑποθηκ. προτάσεως εἰ δύναιντο (γ' εἶδος).

§ 9-10. Ἄλλ' ὁμως, ἐὰν κανεῖς ἀπὸ σᾶς παραδέχεται μὲν, ὅτι ταῦτα ἔχουν τοιουτοτρόπως, νομίζει ὁμως, ὅτι αὐτὸς διὰ τῆς βίας θὰ διατηρήσῃ τὴν (συμμαχικὴν) δύναμίν του (= τὰ [συμμαχικά] πράγματα), διότι ἔχει προκαταλάβει (= τῷ [= ἔνεκα τοῦ] προειληφέναι) τὰς ὀχυρὰς θέσεις (= τὰ χωρία) καὶ τοὺς λιμένας καὶ τὰ τοιαῦτα, (οὔτιος) δὲν νομίζει ὀρθῶς. Διότι, ὅταν μὲν ἀπὸ (ἀμοιβαιάν) ἀγάπην (= ὑπ' εὐνοίας) συσταθῆ (: ὀργανωθῆ) μία συμμαχία καὶ ἔχουν τὰ ἴδια συμφέροντα ὅλοι (= ταῦτα συμφέροντα πᾶσι) οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς τὸν πόλεμον, (τότε) εἶναι πρόθυμοι (= ἐθέλουσιν) οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ ὑφίστανται μαζὶ τοὺς κόπους καὶ τὰς ταλαιπωρίας (τοῦ πολέμου) (= συμπονεῖν) καὶ νὰ ὑπομένουν τὰς συμφορὰς (αὐτοῦ) καὶ νὰ μένουν πιστοὶ (= μένειν) (εἰς τὴν συμμαχίαν)· ὅταν ὁμως διὰ πλεονεξίας καὶ διὰ κακίας γίνῃ κανεῖς ἰσχυρὸς (= ἰσχύς τις), ὅπως οὔτιος, (τότε) ἢ τυχοῦσα ἀφορμὴ καὶ ἢ παρὰμικρὰ ἀποτυχία ὅλα ἀνεξαιρέτως (= ἅπαντα) τὰ ἀνατρέπει καὶ τὰ διαλύει. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, (βεβαίως) δὲν εἶναι δυνατόν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μὲ ἀδικίας (= ἀδικούντα) καὶ μὲ ἐπιπορκίας (= ἐπιπορκοῦντα) καὶ μὲ ψεῦδη (= ψευδόμενον) νὰ ἀποκτήσῃ κανεῖς δύναμιν σταθεράν, ἀλλ' ἢ ἀποκτηθεῖσα μὲ τοιαῦτα μέσα δύναμις (= τὰ τοιαῦτα) διὰ μίαν μὲν φορὰν (= εἰς μὲν ἅπαξ) καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον ἀντέχει (: διατηρεῖται) καὶ μάλιστα πολὺ ἀκμάζει στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἐλπίδων (= ἦνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν), ἂν τύχῃ (νὰ συμβῆ καὶ τοῦτο, δηλ. νὰ ἀκμάσῃ), μὲ τὸν καιρὸν ὁμως ἀποκαλύπτεται καὶ καταπίπτει φυλλορροοῦσα (= καταρρεῖ) πέριξ ἑαυτῆς (: δόλγυρά της). Διότι, νομίζω, ὅπως (μιᾶς) οἰκίας

καὶ (ἐνὸς) πλοίου καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων τὰ κάτω μέρη πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρότατα, τοιοῦτοτρόπως καὶ τῶν πράξεων αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ βάσεις πρέπει νὰ εἶναι ἀληθεῖς καὶ δίκαιαι. Τοῦτο ὁμως δὲν ὑπάρχει (=οὐκ ἔνι) τώρα εἰς τὰς πράξεις τοῦ Φιλίππου.

Παρατηρήσεις.

εἴ τις... ἡγεῖται, οἶεται δέ..., ὑποθκ. προτάσεις ἢ ἀπόδοσις: οὐκ ὀρθῶς οἶεται (ἀ' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν).—ἔχειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἡγεῖται ταῦτα (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἔχειν. — βία, δτκ. τοῦ τρόπου. — καθέξειν, μέλλ. ἀπρμφ. τοῦ κατέχω' τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ οἶεται αὐτόν, ὑποκμ. τοῦ καθέξειν' τὰ πράγματα, ἀντικμ.—τῷ προσηληφέναι, σύναρθρον ἀπρμφ. σημαῖνον τὴν αἰτίαν = ἔνεκα τοῦ προσηληφέναι (πρκμ. ἀπρμφ. τοῦ προλαμβάνω).—τὰ χωρία, ἐννοοῦνται κυρίως αἱ ἐν Θράκη καὶ Μακεδονίᾳ ὄχυραὶ θέσεις τῶν Ἀθηναίων.—λιμένας, ἰδίως τοὺς ἐν Θεσσαλίᾳ.—ὑπ' ἐννοίας, ποιητκ. αἴτιον τοῦ συστῆ.—ὅταν συστῆ καὶ συμφέρῃ, χρονκ. πρὸτ. ἢ ἀπόδοσις: καὶ συμπονεῖν... ἐθέλουσιν ἄνθρωποι. — συστῆ, ἀόρ. β' ὑποθκτκ. τοῦ συνίσταμαι (συνιστάμην, συστήσομαι, συνέστην, συνέστηκα, συνεστήκειν).—τὰ πράγματα, ὑποκμ. τοῦ συστῆ (ἀττ. σύντ.).—συμφέρῃ... φέρειν τὰς συμφορὰς, παρονομασία ἢ παρήχησις.—καὶ συμπονεῖν καὶ φέρειν καὶ μένειν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ ἐθέλουσιν ὡς ἐφετικῷ ρ.—ἐκ πλεονεξίας, ἐμπρόθ. προσδ. σημαίνων τὸ ὄργανον.—ὥσπερ οὗτος (δηλ. ἰσχυρε), ἀναφρκ. πρὸτ.—ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, γνωμικὸ ἀόρ. μὲ σημασίαν ἐνεστ. = ἀναχαίτίζει καὶ διαλύει.—ἀνεχαίτισε, μεταφορῶς τὸ ρ. κυρίως λέγεται ἐπὶ ἵππου, ὁ ὁποῖος ὀρθούμενος ἢ λακτίζων ἀνατρέπει τὸν ἵππῆα.—οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι, ἐπαναδίπλωσις ἢ ἐπανάληψις δι' αὐτῆς μετὰ πάθους ἐκφράζεται ἢ πεποιθήσις τοῦ ρήτορος καὶ ἐντυπώνεται τὸ πρᾶγμα ἰσχυρότερον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκροατῶν.—ἔστιν (ἀπρὸς), ὑποκμ. αὐτοῦ κτήσασθαι ὑποκμ. τοῦ κτήσασθαι ἐνν. τό: τινά.—ἀδικοῦντα καὶ ἐπιποροῦντα καὶ ψευδόμενον, μτχ. τροπκ.—εἰς μὲν ἅπαξ = εἰς ἅπαξ μὲν.—ἀντέχει, ὑποκμ. τὰ τοιαῦτα (ἀττ. σύντ.).—ἦνθησε, γνωμκ. ἀόρ. = ἀνθεῖ (τὰ τοιαῦτα) καὶ αὐτὸ τὸ ρ. ἐδῶ μεταφορικῶς κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ἀνθέων.—ἂν τύχῃ, ὑποθκτ. πρὸτ. ἐννοεῖται ἢ κτηρομτκ. μτχ. ἀνθοῦντα (τὰ τοιαῦτα).—τῷ χρόνῳ, δτκ. τοῦ χρόνου.—φωρᾶται... καταρρεῖ, ὑποκμ. τὰ τοιαῦτα.—φωρῶμαι (ἐφωρῶμην, ἐφωρᾶθην), μεταφορᾶ τὸ ρ. κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν κλεπτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀνακαλύπτονται κλέπτοντες.—καταρρεῖ, τοῦ καταρρέω (κατέρρεον, καταρρηῶμαι, κατερρῶν, κατερρῶκα), μεταφορᾶ τὸ ρ. κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν μαραινόμενων ἀνθέων.—αὐτὰ = ἐαντά.—ὥσπερ γὰρ οἰκίας... οὕτω καί..., παραβολή.—οἰκίας καὶ πλοίου καὶ τῶν ἄλλων γνκ. κτητικαὶ τοῦ: τὰ κάτωθεν.—δεῖ, ὑποκμ. αὐτοῦ τὸ ἀπρμφ. εἶναι τὰ κάτωθεν ὑποκμ. τοῦ εἶναι ἰσχυρότατα, κτηγμ.—προσηήκει, ὑποκμ. αὐτοῦ τὸ ἀπρμφ. εἶναι τὰς ἀρχὰς καὶ ὑποθέσεις, ὑποκμ. τοῦ εἶναι ἀληθεῖς καὶ δίκαιας, κτηγμ.—ἐνι = ἐνεστ. ἐδῶ τὸ ρ. προσωπικόν ὑποκμ. αὐτοῦ τό: τοῦτο.—Φιλίππῳ, ποιητικόν αἴτιον τοῦ: τοῖς πεπραγμένοις τὸ ποιητικόν αἰ-

τιον ἐπὶ πθτικ. προκμ., πθτικ. ὑπερσυντλκ. καὶ ἐπὶ τῶν εἰς -τος καὶ -τέος ρηματικῶν ἐπιθέτων ἐκφέρεται διὰ δοτικῆς.

§ 11-13. Λέγω λοιπόν, ὅτι πρέπει τοὺς μὲν Ὀλυνθίους νὰ βοηθήσετε καὶ ὅπως προτείνει κανεὶς (νὰ βοηθήσετε) κάλλιστα καὶ τάχιστα, τοιοῦτοτρόπως μοῦ ἀρέσκει (: καὶ ὁποιοῦνδήποτε κάλλιστον καὶ τάχιστον τρόπον βοηθείας προτείνει κανεὶς, οὗτος μοῦ ἀρέσκει) πρὸς δὲ τοὺς Θεσσαλοὺς νὰ στείλετε πρεσβείαν, ἵνα αὕτη (= ἡ) εἰς ἄλλους μὲν ἀναγγείλῃ ταῦτα (ὅτι δηλαδὴ θὰ βοηθήσετε τοὺς Ὀλυνθίους), ἄλλους δὲ ἐξεγείρῃ (κατὰ τοῦ Φιλίππου) καθόσον μάλιστα (= καὶ γὰρ) τώρα ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ζητήσουν (ἀπ' αὐτόν) πάλιν (= ἀπαιτεῖν) τὰς Παγασὰς καὶ περὶ τῆς Μαγνησίας νὰ κáμουν διαπραγματεύσεις. Ἔχετε ὅμως ὑπ' ὄψιν σας (= σκοπεῖσθε μέντοι), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ ἐξῆς, πῶς δηλαδὴ νὰ μὴ εἴπουν μόνον λόγους οἱ πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι θὰ σταλοῦν ἐκ μέρους μας (= οἱ παρ' ἡμῶν [πεμφθησόμενοι] πρέσβεις), ἀλλὰ (πῶς) καὶ κάποιον ἔργον νὰ ἔχουν νὰ παρουσιάσουν (θὰ ἔχουν δὲ νὰ παρουσιάσουν καὶ κάποιον ἔργον), ἐὰν ἡμεῖς ἔχωμεν ἐκστρατεύσει (= ἐξεληλυθόντων ἡμῶν) ἀξίως τῆς πόλεως (: ὅπως ἀξίζει εἰς τὴν πόλιν) καὶ (ἐὰν) καταγινώμεθα εἰς τὴν διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου (= καὶ ὄντων ἐπὶ τοῖς πράγμασι)· διότι πᾶς μὲν ἀνεξαιρέτως λόγος, ἐὰν (: ὅταν) λείπουν τὰ ἔργα, φαίνεται ὡς κάτι τι μάταιον καὶ ἀνωφελὲς (πρᾶγμα), πρὸ πάντων δὲ ὁ λόγος ὁ προερχόμενος ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας πόλιν (= ὁ παρὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως [λόγος])· διότι ὅσον εὐκολώτερον (= ἐτοιμώτατα) φαινόμεθα, ὅτι κάμνομεν χρῆσιν αὐτοῦ (= χρῆσθαι αὐτῷ), τόσον περισσότερον ὅλοι δυσπιστοῦν (: δὲν δίδουν πίστιν) εἰς αὐτόν. Λοιπὸν πολλὴν ἀλλαγὴν καὶ μεγάλην μεταβολὴν πρέπει νὰ δείξετε (: πρέπει νὰ δείξετε, ὅτι πολὺ ἠλλάξατε στάσιν [: διαγωγὴν] καὶ μεγάλως μετεβλήθητε, συνεισφέροντες (χρήματα), ἐκστρατεύοντες (αὐτοπροσώπως), ὅλα ἀνεξαιρέτως ἐκτελοῦντες προθύμως, ἐὰν βεβαίως θέλετε νὰ δίδῃ κανεὶς προσοχὴν εἰς σᾶς (: εἰς τοὺς λόγους σας) (: ἂν θέλετε νὰ λαμβάνῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν του, ὅσα λέγετε). Καὶ ἂν θελήσετε αὐτὰ καθὼς πρέπει καὶ μάλιστα εὐθύς (= καὶ δὴ) νὰ τὰ φέρετε εἰς πέρας (: νὰ τὰ ἐκτελέσετε), (τότε) ὄχι μόνον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, οἱ σύμμαχοι (= τὰ συμμαχικὰ [πράγματα]) τοῦ Φιλίππου θὰ φανοῦν (: θὰ ἀποδειχθοῦν), ὅτι εἶναι ἀσθενεῖς καὶ ἄπιστοι (πρὸς αὐτόν), ἀλλὰ καὶ τὸ ἰδιαιτέρον κράτος του καὶ ἡ ἰδιαιτέρα του δύναμις (= τὰ τῆς οἰκείας ἀρχῆς καὶ δυνάμεως = ἡ οἰκεία ἀρχὴ καὶ [οἰκεία] δύναμις) θὰ ἀποδειχθῇ (= ἐξελεγχθήσεται), ὅτι εὐρίσκειται εἰς κακὴν κατάστασιν (= κακῶς ἔχοντα).

Παρατηρήσεις.

δεῖν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαοτ. ἐκ τοῦ φημί ὡς λεκτικῆς ὑποκμ. τοῦ δεῖν εἶναι τὸ: *βοηθεῖν ὑμᾶς*, ὑποκμ. τοῦ *βοηθεῖν τοῖς Ὀλυνθίοις*, ἀντικμ.—*καὶ ὅπως τις λέγει...*, ἀναφρκ. πρῶτ.—*λέγει*, δηλ. *βοηθεῖν*.—*ἀρέσκει*, ἐδῶ ἀπροσώπως ὑποκμ. τούτου ἐννοεῖται τὸ: *βοηθεῖν μοι*, δτκ. προσωπκ. τοῦ *ἀρέσκει*.—*πέμπειν*, τὸ ἀπρμφ. τελκ. ἔξαοτ. ἐκ τοῦ *δεῖν* ὑποκμ. τοῦ *πέμπειν* ἐνν. ὑμᾶς.—*ἢ... διδάξει... παροξυνεῖ*, ἀναφρκ. τελκ. προτάσεις = *ἵνα αὕτη διδάξη... παροξύνῃ*.—*τοὺς μὲν*, δηλ. ἐκείνους τοὺς Θεσσαλοὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι πλέον ἀποφασισμένοι ν' ἀντιστοῦν κατὰ τοῦ Φιλ.—*τοὺς δέ*, δηλ. ἐκείνους τοὺς Θεσσαλοὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι μὲν δυσηρηστημένοι μὲ τὴν παρούσαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ δὲν τολμοῦν νὰ ἐπέλθουν κατὰ τοῦ Φιλ.—*παροξυνεῖ*, μέλλ. ὄριστ. τοῦ *παροξύνω* (*παρῶξυνον, παροξυνῶ, παρῶξυνα*).—*ὅπως μὴ... ἐροῦσι... ἀλλὰ καὶ... ἔξουσι*, πλάγια ἐρωτητικ. προτ. ἐπεξηγοῦσαι τὸ τοῦτο.—*ἐροῦσι*, μέλλ. ὄριστκ. τοῦ *λέγω*.—*δεικνύειν*, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *ἔξουσι* ὑποκμ. οἱ *πρέσβεις*.—*ἀλλὰ καὶ ἔργον τι... ἡμῶν κτλ.*, ἡ μετάφρασις ἐγένετο, ὡς ἐὰν τὸ ἀρχαῖον κείμενον εἶχεν οὕτως: *ἀλλὰ καὶ ἔργον τι δεικνύειν ἔξουσι*· *ἔξουσι δὲ δεικνύειν καὶ ἔργον τι, ἐξεληλυθότων ἡμῶν κτλ.*—*ἐξεληλυθότων*, πρμ. μτχ. τοῦ *ἐξέρχομαι* (*ἐξῆειν καὶ ἐξῆα, ἔξιμι, ἐξῆλθον ἐξελλήλυθα, ἐξελλήλυθειν*).—*ἐξεληλυθότων ἡμῶν καὶ ὄντων*, γενικαὶ ἀπόλυτοι (ὑποθτικ.).—*ἐὰν ἡμεῖς ἐξεληλυθότες ὦμεν καὶ (ἐὰν) ὦμεν*—*ὡς ἅπας κτλ.*, αἰτλγκ. πρῶτ.—*ἅπας λόγος... καὶ κενόν*, γνόμη γενικῶς κύρους.—*ἀπῆ*, ἐνεστ. ὑποκτκ. τοῦ *ἄπειμι* (*ἀπὸ + εἰμί*) ὑποκμ. τὰ *πράγματα* (ἀπτ. σύντ).—*φαίνεται*, ὑποκμ. *λόγος*· *μάταιον καὶ κενόν*, κτγρμ.—*αὐτῷ*, ἀντικμ. τοῦ *χρησθαι*.—*πολλὴν καὶ μεγάλην*, κτγρμ.· *τὴν μετάστασιν... τὴν μεταβολὴν* (συνωνυμία), ἀντικμ. τοῦ *δεικτέον (ἐστὶν ὑμῖν)*—*δεῖ ὑμᾶς δεικνύειν*.—*εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ποιούντας* (ἀσύνδετον), μτχ. τροπκ.—*ἐξιόντας*, ἐνεστ. μτχ. τοῦ *ἐξέρχομαι*.—*κἂν (= καὶ ἂν) ἐθελήσητε*, ὑποθτικ. πρῶτ. ἢ ἀπόδοσις: οὐ μόνον *φανήσεται*, ἀλλὰ καὶ... *ἐξελεγχθήσεται* (δ' εἶδος σημαῖνον τὸ προσδοκώμενον).—*ὡς προσήκει*, ἀναφρκ. πρῶτ.—*περαίνειν*, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ *περαίνω* (*ἐπέροιον, περανῶ, ἐπέρανα*)· τὸ ἀπρμφ. τελικὸν ἔξαοτ. ἐκ τοῦ *ἐθελήσητε*.—*τὰ συμμαχικά*, ὑποκμ. τοῦ *φανήσεται* (ἀπτ. σύντ).· *ἔχοντα*, κτγρμ. μτχ. ἐκ τοῦ *φανήσεται*.—*Φιλίππω*, δτκ. προσωπικῆ ἀντιχαρακτηριστικῆ.—*ἐξελεγχθήσεται*, πθτικ. μέλλ. ὄριστκ. τοῦ *ἐξελέγχωμαι*· *ἔχοντα*, μτχ. κτγρμκ. ἐκ τοῦ *ἐξελεγχθήσεται*.

§ 14-15 *αὐτῷ*. Διότι γενικῶς μὲν ἡ δύναμις τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους (= ἡ *Μακεδονικὴ δύναμις καὶ ἀρχή*—*ἡ δύναμις τῆς Μακεδονικῆς ἀρχῆς*) προστιθεμένη μὲν εἰς ἄλλην δύναμιν (= *ἐν μὲν προσθήκη*) εἶναι βοήθεια (= *μερὶς*) σημαντικῆ (= *τίς*), ὄχι μικρά, ὅπως παραδείγματος χάριν (= *οἶον*) ὑπῆρξε κάποτε εἰς σᾶς ἐπὶ (τῆς στρατηγίας) τοῦ Τιμοθέου (: ὅτε ὑπὸ τὸν Τιμόθεον ἐπολεμεῖτε) ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων· ἔπειτα πάλιν (κατὰ τὴν ἐπιχείρησιν) ἐναντίον τῆς Ποτειδαίας ἡ δύναμις αὕτη ἠνωμένη (μὲ τὴν δύναμιν τῶν Ὀλυνθίων) (= *τοῦτο συναμφότερον*) ἐδείχθη σημαντικῆ κάπως (= *τι*) εἰς τοὺς

Ἐπὶ τῶν ὀλυμπιῶν· τῶρα δὲ τοὺς Θεσσαλοὺς, οἱ ὅποιοι ἐστασίαζον καὶ εἶχον περιέλθει εἰς (ἐσωτερικὰς) ταραχάς, τοὺς ἐβοήθησεν ἐναντίον τῆς οἰκογενείας τῶν τυράννων (= ἐπὶ τὴν τυραννικὴν οἰκίαν)· καὶ (γενικῶς), νομίζω, ὅπου καὶ ἂν προσθήσῃ κανεὶς καὶ μικρὰν ἀκόμη δύναμιν (= κἂν [=καὶ] μικρὰν δύναμιν), ἐξάπαντος (= πάντα) ὠφελεῖ μόνῃ τῆς ὁμῶς (ἢ δύναμις τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους) εἶναι ἀσθενῆς καὶ πλήρης πολλῶν ἐλαττωμάτων. Καθόσον μάλιστα (=καὶ γὰρ) οὗτος μὲν ὅλα αὐτά, διὰ τὰ ὅποια κανεὶς ἤθελε θεωρήσει αὐτὸν μέγαν, δηλαδὴ μὲν τοὺς πολέμους καὶ τὰς ἐκστρατείας, ἀκόμη ἀσθενεστέραν, ἀπὸ ὅ,τι ἦτο ἐκ φύσεως (= ἢ ὑπῆρχε φύσει), (τὴν) ἔχει καταστήσει πρὸς βλάβην του (= αὐτῷ).

Παρατηρήσεις.

μερίς (= βοήθεια), κτηγμ. τις, ἐπιθκ. προσδ. τοῦ μερίς· οὐ μικρά, ἐπεξηγήσις τοῦ τις.—πρὸς Ποτειδαίαν Ὀλυμπιῶν, τὸ 356 ὁ Φίλιππος βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ὀλυμπιῶν ἐκυρίευσεν τὴν Ποτειδαίαν.—ἐφάνη, ὑποκμ. τοῦτο· συναμφοτέρον, ἐπιθκ. προσδ. τι, κτηγμ.—συναμφοτέρον, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. συναμφοτέρος· σημήθως ἐν τῷ πληθ. συναμφοτέροι, αι, α.—Θεταλοῖς στασιάζουσι... βλ. § 7 «Θεταλοὺς» ἐν σελ. 38.—στασιάζουσι καὶ τεταραγμένοι ἦσαν (συνανομιᾶ), ἐπιθκ. μηχ.—οἱ ἐστασίαζον καὶ τεταραγμένοι ἦσαν.—ὅποι τις ἂν... πάντ' ὠφελεῖ, γνώμη γενικοῦ κύρους.—ὅποι τις ἂν προσθῆ, ἀναφκ. πρότ.—προσθῆ, ἀφρ. β' ὑποκτικ. τοῦ προστίθῃμι (ἀφρ. προσέθηκα, ὑποκτικ. προσθῶ, προσθῆς κτλ).—κἂν, ἐδῶ = καὶ (ἐπιδοτικῶς).—πάντα, αἰτ. τοῦ κατὰ τι = κατὰ πάντα, ἐξάπαντος.—ὠφελεῖ, ὑποκμ. ἢ μικρὰ δύναμις (προστεθεῖσα).—ἀσθενῆς καὶ μεστή, κτηγμ. τοῦ ἐστι· κακῶν, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ μεστή (διότι τὸ μεστὸς ἐπιθ. πληρώσεως σημαντικόν).—καὶ γὰρ, βλ. § 4 ἐν σελ. 36.—ἅπασιν τούτοις, δτκ. ὄργανκ.—οἷς, δτκ. τῆς αἰτίας.—τοῖς πολέμοις καὶ ταῖς στρατείαις, ἐπεξηγήσις τοῦ: ἅπασιν τούτοις.—ἢ ὑπῆρχε (= ἦν) φύσει, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—κατεσκεύασκε, ἐνν. τὸ ἀντικμ. αὐτήν· ἐπισημειωτέραν, κτηγμ. αὐτῷ, δτκ. προσωπκ. ἀντιχαριστική.

§ 15 μὴ - 16. Διότι μὴ νομίζετε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι εἰς τὰ ἴδια πράγματα (= τοῖς αὐτοῖς) εὐχαριστοῦνται (: εὐρίσκουν εὐχαρίστησιν) ὁ Φίλιππος καὶ οἱ ὑπήκοοί (του), ἀλλ' αὐτὸς μὲν δόξαν ἐπιθυμεῖ καὶ αὐτὸ (: τὴν ἀπόκτησιν δόξης) μὲν ζῆλον ἐπιδιώκει (= ἐξήλωκε) καὶ εἶναι ἀποφασισμένος (= προήρηται) πρῶτων καὶ κινδυνέων νὰ πάθῃ, ἂν συμβῆ (νὰ πάθῃ) τίποτε (: ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν συμβῆ [νὰ πάθῃ]), ἐπειδὴ ἔχει προτιμήσει (= ἤρημένος) τὴν δόξαν τοῦ νὰ κατορθώσῃ ταῦτα, τὰ ὅποια κανεὶς ποτὲ ἔως τῶρα (= πῶποτε) ἄλλος βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων (δὲν κατώρθωσε), ἀντὶ νὰ ζῆ ἀσφαλῶς· ἐκεῖνοι δὲ (δηλ. οἱ ὑπήκοοί του) εἰς μὲν τὴν δόξαν, ἢ ὅποια

προέρχεται (= τῆς μὲν φιλοτιμίας τῆς [γιννομένης]) ἀπὸ αὐτὰ (τὰ κατορθώματά του), δὲν μετέχουν, καταπονούμενοι δὲ πάντοτε μὲ τὰς γνωστὰς αὐτὰς ἐκστρατείας του (= τὰς στρατείαις ταύταις) τὰς ἄνω κάτω (: τὰς ἐδῶ καὶ ἐκεῖ) λυποῦνται καὶ διαρκῶς ταλαιπωροῦνται, διότι οὔτε εἰς τὰς γεωργικὰς τῶν ἐργασίας (= ἐπὶ τοῖς ἔργοις) οὔτε εἰς τὰς ἰδιωτικὰς τῶν ὑποθέσεις (= ἐπὶ τοῖς αὐτῶν ἰδίοις) ἀφήνονται ν' ἀσχολοῦνται, οὔτε δύνανται (= οὐθ'... ἔχοντες) γὰ διαθέσουν ταῦτα, ὅσα καὶ ἂν παραγάγουν τοιοντοτρόπως, ὅπως δύνανται (: γὰ πωλήσουν ὅσα προϊόντα καὶ ἂν παραγάγουν ὅπως ὅπως), διότι εἶναι ἀποκεκλεισμένοι (= κεκλειμένων) οἱ εἰς τὴν χώραν τῶν (υἰάρχοντες) ἔμπορικοὶ λιμένες ἕνεκα τοῦ πολέμου.

Παρατηρήσεις.

μὴ οἴεσθε (προστικ.), ἀπαγόρευσις· αὕτη ἐπὶ ἔνεστ. καὶ πρκμ. τίθεται εἰς προστικ. μετὰ τοῦ μὴ, ἐπὶ δὲ ἀορίστου συνήθως μὲν εἰς ὑποτακτ., σπανιότερον δὲ εἰς προστακτ., ἰδίως ἐπὶ τοῦ γ' προσώπου.—χαίρειν, ἔνεστ. ἀπρκμ. τοῦ χαίρω (ἐχαιρον, χαίρησω, ἀόρ. β' ἐχάρην, γέγηθα)· τὸ ἀπρκμ. εἰδικ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ μὴ οἴεσθε ὡς δοξαστικοῦ· Φίλιππον καὶ τοὺς ἀρχομένους, ὑποκμ. τοῦ χαίρειν· εἰς τὸ τοὺς ἀρχομένους ἔνν. τὸ ποιητκ. αἴτιον ὑπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Φιλ.) τοῖς αὐτοῖς, ἀντικμ. τοῦ χαίρειν.—ἐξήλωκε, πρκμ. ὄριστκ. μὲ σπκμ. ἐδῶ ἔνεστ. (=ζηλοῦ) τοῦ ρ. ζηλώω· ὠ' τοῦτο, ἀντικμ.—προήρηται, πρκμ. ὄριστκ. τοῦ προαιροῦμαι (προηροῦμην, προαιρήσομαι, προειλόμην, προήρημαι).—πράττων καὶ κινδυνεύων, μτχ. τροπκ.—παθεῖν, τελκ. ἀπρκμ. ἐκ τοῦ προήρηται.—τὴν τοῦ διαπράξασθαι... ἤρημένος, ὑπερβατόν· ἢ σ.σ.τ.λ.: ἤρημένος τὴν δόξαν τοῦ διαπράξασθαι ταῦτα, ἃ μηδεὶς πώποτε ἄλλος βασιλεὺς τῶν Μακ. (διεπράξατο), ἀντὶ τοῦ ζῆν ἀσφαλῶς.—ἤρημένος, μτχ. αἰτλγκ.= ἐπειδὴ ἤρηται (τοῦ αἰροῦμαι).—τοῖς δέ, δτικ. προσωπκ. τοῦ ἀπρσο. μέτεστι· ὑποκμ. τοῦ ἀπρσο. ἢ ἀφηρημένη του ἔννοια (= μετουσία, μετοχή ἐστι) τῆς φιλοτιμίας, ἀντικμ.—κοπτόμενοι, μτχ. τροπκ.—οὔτε εἰσόμενοι... οὔτε ἔχοντες, μτχ. αἰτλγκ.= διότι οὔτε εἰσῶνται... οὔτε ἔχουσι.—ὄ' ἂν ποιήσοσι... ὅπως ἂν δύνωνται, ἀναφρκ. ὑποθτικ. προτ.—διαθέσθαι, ἀόρ. ἀπρκμ. τοῦ διατίθεμαι· τὸ ἀπρκμ. τελικ. ἐκ τοῦ ἔχοντες· τὸ ἔχω μετ' ἀπρκμ.= δύναμαι.—κεκλειμένον τῶν ἔμπορίων, γγκ. ἀπόλυτος (αἰτλγκ.)= ἐπειδὴ κεκλειμένα ἐστὶ τὰ ἔμπόρια· ἔμπόριον = ἔμπορικὸς λιμὴν· ἔμπορία = ἔμποριον.

§ 17-18. Λοιπὸν οἱ μὲν περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας πῶς διάκεινται πρὸς τὸν Φίλιππον, ἀπὸ αὐτὰ (ποῦ ἐλέχθησαν) δύνανται γὰ (τὸ) συμπεράνη κανεῖς (= σκέψαιτο ἂν τις) ὅχι δυσκόλως· οἱ δὲ περιστοιχίζοντες τῶρα αὐτὸν (= οἱ δὲ δὴ περὶ αὐτὸν ὄντες) μισθοφόροι καὶ πεζέταιροι ἔχουν μὲν φήμην (: φημίζονται μὲν), ὅτι εἶναι ἀξιοθαύμαστοι (στρατιῶται) καὶ καλῶς γυμνασμένοι (= συγκεκριμένοι) εἰς τὰ πολεμικά, ἀλλ' ὅπως ἐγὼ ἤκουον ἀπὸ κάποιον ἐξ ἐκεῖ-

νων, οἱ ὅποιοι ἔχουν διατρίψει (: ἔχουν διαμείνει) (= τῶν γεγενημένων) εἰς αὐτὴν τὴν (Μακεδονικὴν) χώραν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι καθόλου ἄνθρωπος τοιοῦτος, ὥστε νὰ ψεύδεται (: ὁ ὁποῖος εἶναι ἄνθρωπος ἀνίκανος νὰ ψεύδεται), ἀπὸ κανένα ἄλλον (στρατῶν οὗτοι) δὲν εἶναι καλύτεροι (= οὐδένων εἰσι βελτίους=οὐδενὸς [ἄλλου] εἰσι βελτίους [=βελτιότες]). Διότι, ἐὰν μὲν κανεὶς μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ἀνὴρ ὁπωσδήποτε (=οἷος) ἔμπειρος πολέμου καὶ μαχῶν, τούτους μὲν ὄλους (μοῦ) ἔλεγεν (ἐκεῖνος) ὅτι ἀπὸ φιλοδοξίαν αὐτὸς (ὁ Φίλιππος) τοὺς ἀπομακρύνει (ἀπὸ πλησίον του), ἐπειδὴ θέλει ὅλα τὰ ἔργα (: τὰ κατορθώματα) νὰ φαίνωνται ὅτι εἶναι ἰδικὰ του (διότι προσέτι [=αὐ] ἐκτὸς τῶν ἄλλων [ἐλαττωμάτων του, καθὼς μοῦ ἔλεγεν ἐκεῖνος], καὶ ἡ φιλοδοξία του εἶναι ἀνυπέροχτος [: δὲν ἔχει ὄρια]: ἐὰν δὲ κανεὶς (μεταξὺ αὐτῶν εἶναι) σώφρων ἢ ἐν γένει (= ἄλλως) δίκαιος, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ ὑποφέρει τὴν καθημερινὴν ἀκολασίαν τῆς ζωῆς καὶ τὴν μέθην καὶ τοὺς ἀσέμνους χοροὺς (= κορδακισμούς), ὁ τοιοῦτος (ὅπως μοῦ ἔλεγεν) εἶναι παρηγγκωτισμένος (= τὸν τοιοῦτον παρεῶσθαι) καὶ θεωρεῖται ἀνάξιος λόγου (: δὲν λογαριάζεται: διὰ τίποτε = ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρος).

Παρατηρήσεις.

Μακεδόνων, γνκ. διαιρηκ. τοῦ οἱ πολλοί. — πῶς ἔχουσι Φιλ., πλαγία ἐρωτημκ. πρότ.—σκέψαιτο, μέσ. ἀόρ. α' τοῦ σκοπῶ ἢ σκοποῦμαι (ἐσκοποῦν ἢ ἐσκοπούμην, σκέψομαι, ἐσκεπάμην, ἐσκεμμαι).—ὡς εἰσι θαυμαστοί... εἰδικ. πρότ. ἐκ τοῦ δόξαν (= φήμην), τὸ ὁποῖον ἔχει λεκτικὴν ἔννοιαν.—εἰσι, ὑποκμ.: οἱ περὶ αὐτὸν ὄντες... θαυμαστοὶ καὶ συγκεροτημένοι, κτηγμ.: τὰ τοῦ πολέμου, αἰτ. τοῦ κατὰ τι.—ὡς δ' ἐγὼ ἤκουον... ἀναφρκ. πρότασις τινος, ἀντικμ. τοῦ ἤκουον· τῶν γεγενημένων, μτχ. ἐπιθηκ. χρησιμεύουσα ὡς γνκ. διαιρηκ. τοῦ τινος· ἀνδρὸς οὐδαμῶς οἴου ψ., παρᾶθεσις εἰς τὸ τινος=ἀνδρὸς οὐδαμῶς τοιοῦτου, ὥστε ψεύδεσθαι.—οὐδένων, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως.—εἰ μὲν γάρ... ἐστι, ὑποθηκ. πρότ.: ἡ ἀπόδοσις: τούτους μὲν... ἔφη (α' εἶδος).—οἷος ἔμπειρος=τοιοῦτος οἷος ἔμπειρος=οὐχὶ ἀκριβὸς ἔμπειρος=ὁπωσδήποτε ἔμπειρος.—πολέμου καὶ ἀγώνων, γνκ. ἀντικμκ. τοῦ ἔμπειρος.—τούτους, κατὰ πληθ., διότι τὸ τις, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, εἶναι περιληπτικόν.—φιλοτιμία, δικ. τῆς αἰτίας.—ἔφη, ὑποκμ.: ἐκεῖνος ὁ ἐν Μακεδονίᾳ διατρίψας.—ἀπωθεῖν, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ ἀπωθῶ (ἀπέωθουν, ἀπώσω, ἀπέωσα): τὸ ἀπρμφ. εἰδικ. ἐκ τοῦ ἔφη· αὐτὸν (τὸν Φίλ.), ὑποκμ. τοῦ ἀπωθεῖν.—βουλόμενον, μτχ. αἰτλγκ.—διότι βούλεται.—δοκεῖν, τελκ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ βουλόμενον· τὰ ἔργα, ὑποκμ. τοῦ δοκεῖν· αὐτοῦ, γνκ. κατηγμκ. κτητικὴ τοῦ εἶναι, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰδικ. ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ δοκεῖν.—πρὸς γὰρ τοῖς ἄλλοις... εἶναι, πολλάκις εἰς τὸν πλάγιον λόγον πρότασις αἰτλγκ. εἰσαγομένη μὲ τὸν γὰρ ἐκφέρεται δι' ἀπρμφ. ἀντὶ νὰ ἐκφέρεται δι' ὀρισκ. ἢ εὐθηκ. τοῦ πλάγιου λόγου=πρὸς γὰρ τοῖς ἄλ-

λοῖς καὶ ἡ φιλοτιμία ἀνυπέρβλητός ἐστι (ἢ εἶη). — ἀνυπέρβλητον, κτγρμ.— εἰ δέ τις (δηλ. ἐστι)..., ὑποθτικ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: παρεῶσθαι καί... (= ὅτι) παρεῶσται καί... (ἀ' εἶδος). — σῶφρον ἢ δίκαιος, κτγρμ.— τὴν ἀκρασίαν καὶ μέθην καὶ κορδακισμούς, ἀντικμ. τοῦ φέρειν. — οὐ δυνάμενος, ἐπιθτικ. μτχ. = ὅς οὐ δύναται. — παρεῶσθαι, πθτικ. πρσμ. τοῦ παρωθῆναι (παρεωθούμην, παρώσομαι, παρεωσάμην, παρωσθήσομαι, παρωσθήην, παρέωσομαι) τὸ ἀπρμφ. τοῦτο, καθὼς καὶ τὸ κατωτέρω εἶναι, εἰδικ. ἔξαρι. ἐκ τοῦ ἔφη· τὸν τοιοῦτον (δηλ. τὸν σῶφρονα ἢ δίκαιον), ὑποκμ. τοῦ παρεῶσθαι καὶ εἶναι = ὅτι ὁ τοιοῦτος παρεῶσται καὶ ἐν (τῷ) μέρει οὐδενός ἐστι.

§ 19. Λοιπόν, (ὅπως μοῦ ἔλεγεν ἐκεῖνος), ὑπολείπονται (= λοιποὺς εἶναι) πέριξ αὐτοῦ λησται καὶ κόλακες καὶ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, ὥστε (= οἴους), ὅταν μεθύσουν, γὰρ χορεύουν τοιοῦτους χοροὺς (= ὄρχεῖσθαι τοιαῦτα), ὁποίους ἐγὼ τώρα διατάζω (: ἐντρέπομαι) γὰρ ὀνομάσω πρὸς σᾶς. Εἶναι δὲ φανερόν, ὅτι αὐτὰ εἶναι ἀληθῆ· διότι καὶ ὄσους ἀπὸ ἐδῶ (δηλ. ἀπὸ τὰς Ἀθήνας) ὄλοι ἐξεδίδωκον, ἐπειδὴ ἦσαν (= ὡς ὄντας) πολὺ ἀισχρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀγύρτας (= τῶν θαυματοποιῶν), (παραδείγματος χάριν) ἐκεῖνον τὸν περιβόητον (= ἐκεῖνον) Καλλιαν, τὸν δοῦλον τῆς πόλεως (= τὸν δημόσιον [δοῦλον]), καὶ τοιοῦτους ἀνθρώπους, γελωτοποιοὺς (= μίμους γελοίων) καὶ ποιητὰς ἀισχρῶν ἄσμάτων, τὰ ὅποια συνθέτουν (= ὧν [= ἀ] ποιούσι) διὰ τοὺς συναναστρεφόμενους μετ' αὐτῶν (= εἰς τοὺς συνόντας), διὰ γὰρ προκληθῆ γέλως (= ἐνεκα τοῦ γελασθῆναι), τούτους ἀγαπᾷ καὶ γύρω του ἔχει.

Παρατηρήσεις.

εἶναι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρι. ἐκ τοῦ ἔφη (τῆς προηγουμένης παραγρ.) ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ.: λησται καὶ κόλακες καὶ ἀνθρώπους· λοιπούς, κτγρμ.— οἴους... ὄρχεῖσθαι, ἀναφρκ. ἀποτελεσματικ. πρότ.= τοιοῦτους, ὥστε ὄρχεῖσθαι· μεθύσθέντας, μτχ. χρνκ.= ὅταν μεθύσθῶσι (πθτικ. ἀφρ. ἀ' τοῦ μεθύσομαι)· τοιαῦτα, σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ ὄρχεῖσθαι = ὄρχεῖσθαι τοιαύτας ὄρχήσεις· ὄρχοῦμαι= χορεύω.— οἶα... ὀνομάσαι, ἀναφρκ. πρότ.— δῆλόν (ἐστι), ἀπρὸς. ἔκφρασις· ὑποκμ. αὐτῆς ἢ εἰδικ. πρότ. ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ· ταῦτα, ὑποκμ. ἀληθῆ, κτγρμ.— καὶ γὰρ, ἐδῶ ὁ καὶ ἀνήκει εἰς τὴν μετὰ τὸ γὰρ λέξιν· δι' αὐτὸ καὶ γὰρ= διότι καὶ (βλ. καὶ § 3-4, σελ. 36). — οὓς, ἀντικμ. τοῦ ἀπήλυνον.— ὡς ὄντας, μτχ. αἰτλγκ.— πολὺ, ἐπιτείνει τὸ ἀσελεστερόους (κτγρμ.). — τῶν θαυματοποιῶν, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως· οἱ θαυματοποιοὶ περιερχόμενοι διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐπεδείκνυνον ἀντὶ χρημάτων διάφορα τερατουργήματα, χοροὺς κ.τ.τ., ἔζων δὲ βίον ἀκόλαστον.— Καλλιαν ἐκεῖνον..., ἐπεξήγησις τοῦ οὓς.— τὸν δημόσιον (δοῦλον), οἱ δημόσιοι δούλοι ἐξετέλουν καθήκοντα ἀστυνομικὰ καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς γραφεῖς, δῆμιοι, βασανισταὶ κ.τ.τ.— γελοίων ἄσμάτων, γνκ. ἀντικμ. ἀντικμ. ἢ ἀ' εἰς τὸ μίμους, ἢ β' εἰς τὸ ποιητὰς.— μί-

μους γελώων, πολλοὶ γελωτοποιοὶ ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις· ἐξήχοντα ἐκ τούτων ἀπετέλουν εἶδος συλλόγου καὶ συνερχόμενοι εἰς ναόν τινα τοῦ Ἡρακλέους ἔσχωτον ὁ εἰς τὸν ἄλλον· εἰς τούτους ὁ Φίλ., ἐπειδὴ πολὺ ἠρέσκατο εἰς τὰ ἀστεία, ἔστειλε τάλαντον, διὰ ν' ἀποστέλλουν εἰς αὐτὸν τὰ ἀστεία τῶν γυραπτά. — ὦν, ἔλιξις ἀντί: ἄ.—*συνόντας*, ἔνεστ. μγχ. τοῦ *σύνειμι* (σύν + εἰμί). — *ἐνεκα τοῦ γελασθῆναι* (ἀπροσώπως) = *ἐνεκα τοῦ γενέσθαι γέλωτα*· *ἐνεκα*, πρῶθ. καταχρηστικῆ συντασσομένη μὲ γνκ. καὶ δηλοῦσα — ἐδῶ — σκοπόν.

§ 20-21. Καὶ ὅμως αὐτά, καὶ ἂν κανεῖς (τὰ) θεωρεῖ μικρὰ (: ἀσήμαντα), μεγάλα, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀποδείξεις εἶναι τῆς διανοίας αὐτοῦ καὶ τῆς φρονοβλαβείας (του) διὰ τοὺς ὀρθῶς σκεπτομένους (: διὰ τοὺς συνετοὺς ἀνθρώπους = *τοῖς εὖ φρονοῦσι*). Ἀλλά, νομίζω, τώρα μὲν (: ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲν) ἐπιρροίπτουν σκότος εἰς αὐτὰ (: τὰ σκεπάζουν αὐτὰ) αἱ ἐπιτυχίαι (τοῦ Φιλίππου) (= *τὸ κατορθοῦν [τὸν Φίλιππον]*): διότι αἱ εὐτυχίαι ἔχουν μεγάλην δύναμιν (= [*εἰς*] *δειναι*), διὰ τὰ συγκαλύπτουν τὰ τοιαῦτα αἴσχη· ἐὰν ὅμως (ὁ Φίλιππος) πάθῃ κανὲν ἀτύχημα (= *πταίσει τι*), τότε αὐτὰ (τὰ αἴσχη) του λεπτομερῶς (= *ἀκριβῶς*) θὰ καταδειχθοῦν (: θ' ἀποκαλυφθοῦν μέχρι καὶ τῆς μικροτέρας λεπτομερείας). Νομίζω δ' ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι (τὸ πρᾶγμα) θὰ φανῆ (= [*τὸ ἔργον*] *δείξειν*) ἐντὸς ὀλίγου χρόνου (= *οὐκ εἰς μακρὰν*), ἐὰν οἱ θεοὶ θέλουν καὶ σεῖς ἐπιθυμῆτε. Διότι ὅπως ἀκριβῶς (= *ὥσπερ*) εἰς τὰ σώματα, ἐφόσον (= *τέως*) μὲν κανεῖς ἔχει τὰς δυνάμεις του (: εἶναι γερός), τίποτε δὲν αἰσθάνεται (ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὸ σῶμα του σαθρὰ [: βλαψίματα]), ὅταν ὅμως (τοῦ) συμβῆ καμιά ἀσθένεια, (τότε) ὅλα τίθενται εἰς κίνησιν (: ὅλα ἀναφάνονται), εἴτε (= *κἂν*) κανὲν κάταγμα εἴτε καμμία ἐξάρθρωσις εἴτε κανὲν ἄλλο σαθρὸν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα (εἰς τὸ σῶμα του σαθρὰ) εἶναι (τοῦτο), τοιοῦτοτρόπως καὶ τῶν (δημοκρατουμένων) πόλεων καὶ τῶν τυράνων τὰ ἐλαττώματα (= *τὰ κακά*), ἐφόσον (= *ἕως*) μὲν πολεμοῦν ἔξω (τῆς χώρας των), εἶναι ἀφανῆ εἰς τὸν λαὸν (= *τοῖς πολλοῖς*), ὅταν ὅμως ἐκτραγῆ γειτονικὸς πόλεμος (: πόλεμος ἐναντίον γειτόνων), (τότε οὗτος, ὁ πόλεμος) ὅλα (τὰ) κάμνει φανερά.

Παρατηρήσεις.

ταῦτα, ὑποκμ. τοῦ ἐστὶ καὶ ἀντικμ. τοῦ ἡγεῖται. — καὶ εἰ... ἡγεῖται, ἐνδοικὴ πρῶτ. ἢ ἀπόδοσις: ταῦτα...μεγάλα δείγματα...ἐστὶ. — μικρὰ, κατγρμ., ὡς καὶ τό: *δείγματα*· μεγάλα, ἐπιθετκ. προσδ. τοῦ *δείγματα*. — τῆς γνώμης καὶ κακοδαμονίας, γνκ. ἀντικειμνκ. εἰς τὸ *δείγματα*. — εὖ, ἐπίρρ. τροπκ. (συγκρ. *ἀμεινον*, ὑπερθ. *ἄριστα*). — *τοῖς εὖ φρονοῦσι*, δικ. προσωπκ. τοῦ κρίνοντος προσώπου ἢ τῆς ἀναφορᾶς. — *τὸ κατορθοῦν*, σύνσρρρον ἀπρμφ. (τοῦ *κατορ-*

θῶα - ῶ) χρησιμεῖον ὡς ὑποκμ. τοῦ ἐπισκοτεῖ.— αἱ εὐπραξία δειναί συγκρούσαι τὰ θνεῖδη, γνώμη γενικοῦ κύρους.— δειναί, ἐννοεῖται τὸ εἰσί· ὑποκμ. αἱ εὐπραξία· δειναί, κτηγμ.— συγκρούσαι, τὸ ἀπρμφ. ἐδῶ ὡς προσδιορισμὸς τοῦ κατὰ τι ἢ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ δειναί τὰ θνεῖδη, ἀντικμ. τοῦ συγκρούσαι.— πταίσει, ὑποκμ. ὁ Φίλιπ. — αὐτοῦ, γνκ. κτητική τοῦ ταῦτα (τὰ θνεῖδη). — ἔμοιγε, δτκ. προσωπκ. (ὄνομοτκ. ἔγωγε). — δείξειν (ἀμιβτ.), ὑποκμ. τοῦ ἄπροσ. δοκεῖ· ὡς ὑποκμ. τοῦ δείξειν ἐννοεῖται τὸ ἔργον.— ἄν... θέλωσι καὶ βούλησθε, ὑποθτκ. πρῶτ. ἢ ἀπόδοσις: δοκεῖ... δείξειν (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον). — ὥσπερ ἐν τῷ σώματι... οὕτω καί... , παραβολή.— τῶς (= ἔως) μὲν ἄν... ἢ τις, χρονκ. πρῶτ.— ἐρρωμένος, πθτκ. πρκμ. μτχ. τοῦ ῥῶννυμι = δυναμώνω· πθτκ. ἀόφ. ἐρρώσθην, πρκμ. ἐρρωμαι (πρστκ. ἐρρωσο = χαιρεῖ ἢ μτχ. ἐρρωμένος ὡς ἐπίθ.= γερὸς, δυνατός). — τις, ὑποκμ. τοῦ ἄν ἢ ἐρρωμένος, κτηγμ.— ἐπαισθάνεται, ὑποκμ. ἐννοεῖται τὸ τις· οὐδέν, ἀντικμ.— πάντα, ὑποκμ. τοῦ κινεῖται (ἀπτ. σύντ.). — ῥήγμα (ἐκ τοῦ ῥήγγυμι) κάταγμα, σπάσιμο· στρέμμα (ἐκ τοῦ στρέφω) ἐξάρθρωσις, στραγγούλισμα.— τῶν ὑπαρχόντων, γνκ. διαιρηκ. τοῦ ἄλλο τι.— τῶν πόλεων καὶ τῶν τυράννων, γνκ. κτηνικαὶ τοῦ: τὰ κακά, τὸ δποῖον εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἔστι· ἀφανῆ, κτηγμ.— συμπλακῆ, μεταφορά· κυρ. τὸ συμπλέκεσθαι λέγεται περὶ ἀθλητῶν, ἔπειτα δὲ καὶ περὶ τῶν ἀγωνιζομένων καὶ μαχομένων περὶ οἰουδήποτε πράγματος ἀπὸ τῶν προσώπων δὲ μετηνέχθη ὕστερον καὶ εἰς πράγματα (ὡς: πόλεμος, μάχη συνεπλάκη). — ἐποίησεν, γνωμικὸς ἀόφ. μὲ σημ. ἐνεστῶτος = ποιεῖ· ὑποκμ. ὁ δημορὸς πόλεμος· πάντα ἀντικμ.· ἔκδηλα, κτηγμ.

§ 22-23. Ἐὰν δὲ κανεῖς ἀπὸ σᾶς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐπειδὴ βλέπει τὸν Φίλιππον νὰ εὐνοῖται ἀπὸ τὴν τύχην (= εὐτυχοῦντα), δι' αὐτὸ (= ταύτη) τὸν θεωρεῖ φοβερόν διὰ νὰ (τὸν) πολεμήσῃ κανεῖς (: τὸν θεωρεῖ φοβερόν ἀντίπαλον), (οὗτος) σκέπτεται μὲν σὰν φρόνιμος ἄνθρωπος· διότι μεγάλη εἶναι ἢ ἐπιρροὴ τῆς τύχης (: μεγάλην ἐπιρροὴν ἔχει ἢ τύχη = μεγάλη ῥοπή [ἐστὶν ἢ τύχη] = μεγάλην ῥοπήν ἔχει ἢ τύχη) ἢ, διὰ νὰ εἶπω καλύτερον (= μᾶλλον δέ), ἢ τύχη εἶναι τὸ πᾶν εἰς ὅλα (= παρὰ πάντα) τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων· ἐν τούτοις ὁμως (= οὐ μὴν ἀλλὰ) ἐγὼ τοῦλάχιστον, ἐὰν κανεῖς ἤθελε μοῦ ἐπιτρέψει νὰ ἐκλέξω (= εἴ τις αἰρεσὶν μοι δοίη), ἤθελα προτιμήσει (= ἐλοίμην ἄν) τὴν τύχην τῆς ἰδικῆς μας πόλεως ἀπὸ τὴν τύχην ἐκείνου (= ἢ τὴν [τύχην] ἐκείνου), ἄν θὰ ἤθέλατε σεῖς οἱ ἴδιοι (= ἐθελόντων ὑμῶν αὐτῶν) νὰ κάμνετε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρόπει, ἔστω καὶ ὀλίγον (= καὶ κατὰ μικρόν)· διότι βλέπω, ὅτι πολὺ περισσότεροι λόγοι ὑπάρχουν (= πολὺ πλείους ἀφορμαὶ ἐνούσας) εἰς σᾶς, διὰ νὰ ἔχετε (= εἰς τὸ ἔχειν) τὴν εὐνοίαν ἐκ μέρους τῶν θεῶν, παρὰ εἰς ἐκεῖνον. Ἀλλὰ, νομίζω, καθήμεθα χωρὶς νὰ κάμνωμεν τίποτε· δὲν εἶναι δὲ δυνατόν (= οὐκ ἔνι δέ), ὅταν κανεῖς αὐτὸς ὁ ἴδιος κάθεται ἀργὸς (= αὐτόν [τινα] ἀργοῦντα), οὐδὲ τοὺς φίλους

του νὰ διατάτῃ νὰ κάμνουν κάτι τι διὰ τὸν ἑαυτὸν του, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον βεβαίως (= μὴ τί γε δὴ) τοὺς θεοὺς. Λοιπὸν δὲν εἶναι παράδοξον, ἐὰν (: διότι) ἐκστρατεύων καὶ κοπιᾶζων ἐκεῖνος αὐτοπροσώπως (= αὐτὸς) καὶ παρενρισκόμενος εἰς ὅλα καὶ μῆτε εὐκαιρίαν μῆτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους (= ὥραν) παραλείπων (: ἀφῆνων νὰ χαθῆ) ὑπερτερει (= περιγίγνεται) ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἀναβάλλομεν (= μελλόντων) καὶ ἀποφάσεις (μόνον) λαμβάνομεν (= καὶ ψηφίζομένων) καὶ ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν (νέα). Οὐδὲ παραξενεύομαι διὰ τοῦτο ἐγὼ· διότι τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο παράδοξον, ἂν δηλαδὴ ἡμεῖς, ἐνῶ δὲν κάμνομεν τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ κάμνουν οἱ πολεμοῦντες (= ὧν [= τούτων, ᾧ] προσήκει τοῖς πολεμοῦσι [ποιεῖν]), ἐγινόμεθα ὑπέρτεροι (: ὑπερισχύαμεν = περιῆμεν) τοῦ Φιλίππου, ὁ ὅποιος (τὰ) κάμνει ὅλα (= [τοῦ Φιλίππου] τοῦ ποιοῦντος πάντα).

Παρατηρήσεις.

εἰ δέ τις... νομίζει, ὑποθκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: σὺ φρονος μὲν... χεῖνται (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν). — εὐτυχοῦντα, μτχ. κτηγμτκ. ἔξαοτ. ἐκ τοῦ ὄρων ὡς αἰσθητικοῦ = δει εὐτυχεῖ. — ὄρων, μτχ. αἰτλγκ. = ἐπειδὴ ὄρα. — προσπολεμῆσαι, προσδιορισμὸς τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸ ἐπίθ. φοβερόν' ὑποκμ. τοῦ ἀρηφ. ἐννοεῖται τὸ τινα καὶ ἀντικμ. ἐνν. τὸ αὐτῶ. — λογισμῶ, ἀντικμ. τοῦ χεῖνται, τοῦ ὁποίου ὑποκμ. τὸ τις. — μεγάλη ῥοπή... μάλλον δὲ... πράγματα, γνῶμη γενικοῦ κύρους. — μεγάλη ῥοπή, ἐνν. ἔστιν ἡ τύχη' ἡ τύχη τὸ ὑποκμ. ῥοπή, κατγμ. — μάλλον δὲ τὸ ὄλον, ἐπανόρθωσις (πρβλ. § 2 «ἔστι τῶν αἰσχωρῶν»). — τὸ ὄλον, κατγμ. — εἰ τις... δοίη, ὑποθκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: τὴν τύχην... ἂν ἐλοίμην (γ' εἶδος σημ. ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος). — αἰρεσίν μοι, ἀντικείμενα τοῦ δοίη (ἀόρ. β' εὐκτκ. τοῦ δίδωμι). — ἐλοίμην, ἀόρ. β' εὐκτ. τοῦ αἰροῦμαι. — ἐθελόντων ὑμῶν αὐτῶν, γνκ. ἀπόλυτος (ὑποθκ.) = εἰ ἐθέλοιτε ὑμεῖς αὐτοί. — ἂ προσήκει, ἀναφκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. τοῦ ποιεῖν' ὑποκμ. τοῦ προσήκει ἐνν. τό: ποιεῖν. — ἢ τὴν (τύχην) ἐκείνου, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως, διότι τὸ ἐλοίμην ὡς ρ. σημαῖνον προτίμησιν ἔχει συγκριτικὴν ἔνοιαν' ὁ α' ὄρος τῆς συγκρ.: τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην. — πλεονέκτης ἀφορμᾶς... ὑμῖν... ἢ 'κείνω, διότι σεῖς μὲν εἴσαθε εὐσεβεῖς καὶ δίκαιοι, ἐκεῖνος δὲ ἐπίορκος καὶ ἄδικος καὶ πλεονέκτης. — ἀφορμᾶς, ὑποκμ. τοῦ ἐνούσας, τὸ ὅποιον εἶναι μτχ. κτηγμτκ. ἐκ τοῦ ὄρω = ὅτι ἀφορμαὶ ἐνεῖσιν. — ἢ 'κείνω, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως' ὁ α': ὑμῖν. — ποιοῦντες, μτχ. τροπκ. — ἐν = ἔνεστι (ἀπρόσ.) ὑποκμ. τούτου τό: ἐπιτάττειν' ὑποκμ. τοῦ ἐπιτάττειν ἐννοεῖται τὸ τινα' ἀργούντα, μτχ. χροκμ.' ὑποκμ. αὐτῆς τὸ τινα, αὐτὸν κατηγορηματικὸς προσδ. = διὰν τις αὐτὸς ἀργῆ' ποιεῖν, τελκ. ἀρηφ. ἐκ τοῦ ἐπιτάττειν' τοῖς φίλοις, ἀντικμ. τοῦ ἐπιτάττειν καὶ ὑποκμ. τοῦ ποιεῖν' τοῖς θεοῖς, ἀντικμ. τοῦ ἐπιτάττειν. — θαυμαστόν ἐστι, ἀπρόσ. ἔκφρασις' ὑποκμ. αὐτῆς εἶναι ἡ ἐπομένη αἰτλγκ. πρότ.: εἰ... περιγίγνεται' μετὰ τὰ ψυχικοῦ πῦθους σημαντικά ρ. (χαίρω, θαυμάζω κ.τ.τ.) ἢ μετὰ τὰς ταυτοσήμους ἀπροσώπους

ἐκφράσεις (αἰσχρὸν ἔστι, θαυμαστόν ἔστι κ.τ.τ.) τὸ αἷτιον τοῦ ψυχικοῦ πάθους ἐκφέρεται ὄχι μόνον διὰ τοῦ αἰτλγκ. *ὅτι*, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ *εἰ* (ὡς αἰτιολογικοῦ).—στρατευόμενος καὶ πόνων καὶ παρῶν καὶ παραλείπων, μτχ. τροπκ.—αὐτός, κτγρμκ. προσδ.—ἡμῶν, ἀντικμ. τοῦ περιγίγνεται.—μελλόντων καὶ ψηφίζομένων καὶ πυνθανομένων, μτχ. ἐπιθκ.= οἱ μέλλομεν καὶ ψηφίζομεθα καὶ πυνθανόμεθα.—τούναντιόν, ὑποκμ. τοῦ ἦν' θαυμαστόν, κτγρμ.—εἰ... περιήμεν, ἐπέξηγησις εἰς τό: τούναντιόν.—μηδὲν ποιοῦντες, ἡ μτχ. ἐνθκ.= εἰ καὶ μηδὲν ποιοῦμεν.—ὦν... προσήκει (ποιεῖν)= τούτων (γνκ. διαιρθκ.), ἃ προσήκει (ποιεῖν).—τοῖς πολεμοῦσι, δικ. προσωπκ. τοῦ προσήκει.—περιήμεν, πρτκ. τοῦ περιείμι (περὶ + εἰμί)' ἀντικμ. τούτου ἐνωεῖται τὸ Φιλίππου' τοῦ ποιοῦντος, μτχ. ἐπιθκ.= ὅς ποιεῖ.

§ 24-25. Ἄλλὰ δι' ἐκεῖνο (: διὰ τὸ ἐξῆς) παραξενεύομαι, ἐὰν (: διότι) ἐναντίον μὲν τῶν Λακεδαιμονίων κάποτε, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐξηγέρθητε (=ἀντήρατε) πρὸς προστασίαν τῶν δικαίων τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐνῶ ἦτο δυνατόν εἰς σᾶς (=ἐξδὸν ὑμῖν) πολλάκις πολλὰ ἰδιαιτέρως νὰ ὠφεληθῆτε, δὲν (τὸ) ἠθέλησατε, ἀλλὰ διὰ νὰ εὔρουν οἱ ἄλλοι τὰ δίκαιά των, ἐδαπανᾶτε τὰ ἰδικὰ σας χρήματα (=τὰ ὑμέτερα αὐτῶν [χρήματα]) συνεισφέροντες καὶ διεκινδυνεύατε πρῶτοι εἰς τὰς μάχας (=προυκινδυνεύετε) ἐκστρατεύοντες (προσωπικῶς), τώρα δὲ δὲ διστάζετε (: βαρύνεσθε) νὰ ἐκστρατεύσετε (=ἐξιναί) καὶ ἀναβάλλετε νὰ συνεισφέρετε χάριν τῶν ἰδικῶν σας κτήσεων (=ὑπὲρ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν κτημάτων), καὶ τοὺς μὲν ἄλλους (Ἑλληνας) ἔχετε ὁμοίως πολλὰκις ὅλους (μαζὶ) καὶ χωριστὰ κάθε ἓνα ἐξ αὐτῶν (=καθ' ἐν' αὐτῶν) μὲ τὴν σειράν (=ἐν μέρει), ἐνῶ δὲ ἔχετε χάσει (=ἀπολωλεκότες) τὰς ἰδικὰς σας κτήσεις, κάθεσθε (καὶ δὲν κάμνετε τίποτε). Δι' αὐτὰ παραξενεύομαι, καὶ ἀκόμη πρὸς τούτοις (παραξενεύομαι), ἐὰν (: διότι) κανεὶς ἀπὸ σᾶς, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, δὲν δύναται νὰ σκεφθῆ, πόσον χρόνον πολεμεῖτε ἐναντίον τοῦ Φιλίππου, καὶ ἐνῶ τί ἐκάμνετε σεῖς (=τί ποιοῦντων ὑμῶν) ἔχει παρῆλθαι αὐτὸς ὁ χρόνος (: καὶ μὲ ποίας πράξεις σας ἔχει περάσει αὐτὸς ὁ χρόνος). Διότι γνωρίζετε βεβαίως τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ ἐνῶ (σεῖς) οἱ ἴδιοι ἀνεβάλλετε (νὰ πράξετε τὰ πρέποντα), ἐνῶ ἠλίπζετε, ὅτι κάποιος ἄλλος (=ἐτέρους τινὰς) θὰ πράξουν (αὐτὰ), ἐνῶ κατηγοροῦσατε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον (ὡς αἷτιον τῶν ἀτυχημάτων), ἐνῶ ἐδικάζετε (τοὺς στρατηγούς ὡς ἀνικάνους), ἐνῶ πάλιν ἠλίπζετε (εἰς αὐτούς), ἐνῶ σχεδὸν ἐκάμνετε τὰ ἴδια, τὰ ὁποῖα ἀκριβῶς τώρα δὲ (κάμνετε), ὅλος (αὐτὸς) ὁ χρόνος ἔχει περάσει.

Παρατηρήσεις.

ἐκεῖνο (=τόδε), ἐπέξηγεῖται διὰ τοῦ: εἰ Λακ... κάθησθε· ὁ εἰ ἀνήκει

είς τὰ: ἀντήρατε καὶ οὐκ ἠθελήσατε, ἀλλ' ἀνηλίσκετε καὶ προουκινδυνεύετε, νυνὶ δὲ ὀκνεῖτε καὶ μέλλετε, καὶ σεσώκατε μὲν... *κάθησθε δέ'* περὶ τοῦ *θανυμάζω*, εἰ βλ. ἀνωτέρω § 23 «*θανυμαστόν ἐστι, εἰς*». — *ποτέ*, δηλ. κατὰ τὸν Βουωτικὸν πόλεμον (378), ὅτε οἱ Λακεδ. παρὰ τὴν Ἀνταλκίδειον εἰρήνην, ἣ ὁποία ἐξησφάλισε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, κατέλαβον τὴν Καδμείαν, τὴν ἀγορόπιν τῶν Θηβῶν· τότε οἱ Ἀθ. συμμαχήσαντες μὲ τοὺς Θηβαίους ἐκηρύχθησαν κατὰ τὴν Λακεδ.— *ἀντήρατε*, ἄορ. α' ὀριστκ. τοῦ *ἀνταίρω* (*ἀντήρον, ἀνταρῶ, ἀντήρα, ἀντήρα*). — *πολλά*, σύστοιχον ἀντικμ. τοῦ *πλεονεκτῆσαι*, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκμ. τοῦ *ἐξόν*. — *ἐξόν*, αἰτ. ἀπόλυτος (ἐνδτκ.) = *εἰ καὶ ἐξήν' ὑμῖν*, δτκ. προσωπκ.— *ἴνα τύχῃσι...*, τελκ. πρῶτ. τῶν *δικαίων*, ἀντικμ. τοῦ *τύχῃσι*. — *τὰ ὑμέτερα αὐτῶν*, ὅταν ὑπάρχη ταυτότης τοῦ ὑποκμ. τῆς προτάσεως καὶ τοῦ διὰ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας δηλωμένου προσώπου, τότε ἐπὶ ἐμφάσεως ἀντὶ τῶν ἀπλῶν *ἡμέτερος, ὑμέτερος* τίθεται τὸ *ἡμέτερος αὐτῶν* (= ἰδικός μας), *ὑμέτερος αὐτῶν* (= ἰδικός σας). — *εἰσφέροντες, στρατευόμενοι*, μτχ. τροπκ. — *προουκινδυνεύετε = προεκινδυνεύετε*. — *ὑπὲρ τῶν ὑμ. κτημάτων*, δηλ. τῆς Ἀμφιπόλεως, Πύδνης, Μεθώνης, Ποτειδαίας καὶ πολλῶν ἄλλων πόλεων καὶ γήσων, τὰς ὁποίας εἶχε καταλάβει ὁ Φίλ.— *πάντας... καθ' ἑν' αὐτῶν*, οἱ Ἀθ. ὄχι μόνον πάντας τοὺς Ἑλληνας ἔσωσαν κατὰ τοὺς περιουκοὺς πολέμους, ἀλλὰ καὶ χωριστὰ κάθε ἓνα ἐξ αὐτῶν ὅπως τοὺς Θηβαίους, ἀπὸ τοὺς Λακεδ., τοὺς Λακεδ. ἀπὸ τοὺς Θηβαίους, τοὺς Εὐβοεῖς ἀπὸ τοὺς Θηβαίους.— *ἀπολωλέκτες*, προκμ. μτχ. τοῦ *ἀπόλλυμι'* ἢ μτχ. ἐνδτκ.— *εἰ καὶ ἀπολωλέκατε*. — *καὶ ἔτι πρὸς τούτους*, δηλ. *θανυμάζω*, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαγρ. *τὸ εἰ μηδεῖς... δύναται... πόσον πολεμεῖτε, καὶ τί...*, πλάγια ἐρωτημκ. πρῶτ. ἐκ τοῦ *λογίσασθαι*. — *πόσον χρόνον*, ὁ πόλεμος εἶχεν ἀρχίσαι ἀπὸ τοῦ 357, ἀφ' οὗ ὁ Φίλ. κατέλαβε τὴν Ἀμφίπολιν· ἐπομένως οἱ Ἀθ. ἐπολέμουν ἐπὶ 9 ἔτη.— *τί, ἀντικμ. τοῦ ποιοῦντων*. — *ποιοῦντων ὑμῶν*, γνκ. ἀπόλ. (χροнк.) = *ἐν φ' ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε*. — *ἴστε*, β' πληθ. πρῶσ. ὀριστκ. τοῦ *οἶδα* = γνωρίζω.— *ὅτι... ὁ χρόνος διελήλυθε*, εἰδική πρῶτ. χρησιμεύουσα ὡς ἐπεξήγησις τοῦ *τούτου*. — *μελλόντων, ἐλπίζόντων, αἰτιωμένων, κρινόντων, ἐλπίζόντων, ποιοῦντων*, γνκ. ἀπόλ. (χροнк.)· σχῆμα ἀσύνδετον.— *ἐτέρους τινάς*, ἐννοεῖ τοὺς μισθοφόρους καὶ τοὺς στρατηγούς Χαρίδημον καὶ Χάρητα.— *κρινόντων*, ὑπονοεῖ τὰς δίκας τῶν στρατηγῶν Χάρητος, Καλλισθένους, Αὐτοκλέους κ.ἄλ. κατηγορηθέντων ἐπὶ ἀνικανότητι.— *πάλιν ἐλπίζόντων*, οἱ Ἀθ. τοὺς ἰδίους στρατηγούς, τοὺς ὁποίους ἐδίκαζον ὡς ἀνικάτους, μετ' ὀλίγων ἐκάλουν πάλιν καὶ ἐνεπιστεύοντο εἰς αὐτοὺς τὴν διαχείρισιν τῶν πολεμικῶν ὑποθέσεων, ἐλπίζοντες ὅτι αὐτοὶ θὰ πράξουν τὰ ὠφελιμώτατα. — *ταῦθ' (= ταῦτά)*, κρᾶσις = *τὰ αὐτά*. — *ἄπερ νυνὶ* (δηλ. *ποιεῖτε*), ἀναφοκ. πρῶτ.

§ 26. Ἔπειτα τόσον ἀπερίσκεπτοι εἰσθε (= οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὥστε διὰ τῶν πράξεων, διὰ τῶν ὁποίων (= [διὰ τῶν πράξεων], δι' ὧν) τὰ πράγματα τῆς πόλεως ἀπὸ καλὰ ἔχουν γίνεαι ἄθλια (: ἀπὸ τὴν καλὴν κατάστασιν ἔχουν περιέλθει εἰς κακίην), διὰ τούτων τῶν ἰδίων (= διὰ τούτων τῶν αὐτῶν) πράξεων ἐλπίζετε, ὅτι ἀπὸ ἄθλια αὐτὰ θὰ γίνουσι (πάλιν) καλὰ; Ἀλλὰ τοῦτο βε-

θαίως (=τοῦτό γε) οὔτε λογικόν οὔτε φυσικόν (=φύσιν ἔχον) εἶναι. Διότι πολὺν εὐκολώτερον ἐκ φύσεως εἶναι (=πέφυκε) (τὸ) νὰ φυλάττουν (οἱ ἄνθρωποι) κάθε πρᾶγμα (=πάντα), ὅταν (τὸ) ἔχουν, παρὰ (τὸ) νὰ (τὸ) ἀποκτήσουν. Τώρα δὲ καμία μὲν κτῆσις ἀπὸ τὰς προτέρας (κτῆσεις μας) δὲν (μᾶς) ὑπολείπεται (=οὐδὲν μὲν τῶν πρότερον [κτημάτων] λοιπὸν ἐστὶν [ἡμῶν]) ἀπὸ τὸν πόλεμον (: καμίαν κτῆσιν... δὲν μᾶς ἀφῆκεν ὁ πόλεμος [ὁ κατὰ τοῦ Φιλίππου]), διὰ νὰ τὴν φυλάξωμεν (=ὄ,τι φυλάξωμεν), νὰ ἀποκτήσωμεν δὲ εἶναι ἀνάγκη (=δεῖ). Ἡμῶν τῶν ἰδίων λοιπὸν ἔργον τοῦτο (εἶναι) τῶρα πλέον (=ἤδη).

Παρατηρήσεις.

ἀγνωμότως, ἐπίρρ. τροπκ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγνώμων=ἀνόητος.—ὥστε... διὰ τούτων ἐλπίζετε, συμπερασμ. πρότ.—δι' ὧν... γέγονε, ἀναφρκ. πρότ.—ἐκ χρηστών, ἐδῶ ἢ ἐκ μετὰ γνκ. σημαίνει μεταβολὴν καταστάσεως.—γέγονε, πρκμ. τοῦ εἰμί' τὰ πρᾶγματα, ὑποκμ. (ἀπτ. σύντ.) φαῦλα, κτγρμ.—γενήσασθαι, εἰδικ. ἀπρμφ. ἔξαρτ. ἐκ τοῦ ἐλπίζετε· αὐτὰ (αἰτ.), ὑποκμ. τοῦ γενήσασθαι· χρηστά, κτγρμ.—εὐλόγον—ἔχον φύσιν (=φυσικόν), κατηγορούμενα τοῦ τοῦτο, τὸ ὅποιον εἶναι ὑποκμ. τοῦ ἐστι.—πολὺν ῥῆον... πέφυκε, γνῶμη γένεικου κύρους.—(τὸ) φυλάττειν, ὑποκμ. τοῦ πέφυκε (πρκμ. ἐνεργητ. μὲ πθηκ. σημ. τοῦ φύομαι, ἐφύομην, φύσομαι, ἔφυν, πέφυκα)· ῥᾶον, κτγρμ.—ἢ (τὸ) κτήσασθαι, β' ὄρος τῆς συγκρίσεως ὁ α' ὄρος: (τὸ) φυλάττειν· πάντα, ἀντικμ. τῶν ἀπρμφ. φυλάττειν καὶ κτήσασθαι· ὡς ὑποκμ. δὲ αὐτῶν ἔνν.: τοὺς ἀνθρώπους· ἔχοντας, μτχ. χρονκ.=ὅταν ἔχωσι.—ὄ,τι φυλάξωμεν, ἀναφρκ. τελχ. πρότ.=ἵνα τοῦτο φυλάξωμεν.—οὐδέν, ὑποκμ. τοῦ ἐστι· λοιπόν, κτγρμ.—ὑπὸ τοῦ πολέμου, ποιητικὸν αἴτιον τοῦ ἐστι λοιπόν, διότι τοῦτο=ὑπολείπεται (πθηκ.).—τῶν πρότερον (κτημάτων), γνκ. διαιρητ. τοῦ οὐδέν.—κτήσασθαι, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ ἀπρμφ. ἐννοεῖται τὸ: ἡμᾶς.—τοῦτο (δηλ. τὸ κτήσασθαι), ὑποκμ. τοῦ ἐννοουμένου ἐστὶ' ἔργον, κτγρμ.

§ 27. Λέγω λοιπόν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ συνεισφέρετε χορήματα, σεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ἐκστρατεύετε (= [ὕμᾶς] αὐτοὺς ἐξιέναι) προδύμως, κανένα (ἀπὸ τοὺς στρατηγούς) νὰ μὴ κατηγορῆτε, προτοῦ νὰ γίνετε κύριοι τῶν πραγμάτων (: προτοῦ νὰ νικήσετε τὸν Φίλιππον), τότε δὲ (δηλ. μετὰ τὴν νίκην σας), ἀφοῦ κρίνετε (τοὺς στρατηγούς) ἐξ αὐτῶν τῶν ἔργων (των), τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου νὰ τιμᾶτε (: νὰ ἀνταμείβετε), τοὺς δὲ ἀδικοῦντας (: τοὺς δὲ παραμελοῦντας τὸ καθῆκον των) νὰ τιμωρῆτε, τὰς δὲ προφάσεις (τῶν στρατηγῶν) νὰ ἀφαιρέσετε (καθῶς) καὶ τὰς ἐκ μέρους σας (: τὰς ἰδικὰς σας) ἐλλείψεις· διότι δὲν εἶναι δυνατὸν (: δὲν ἐπιτρέπεται=οὐκ ἔστι) νὰ ἐξετάσετε αὐστηρῶς (= πικρῶς), τί ἔχει παραχθῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐὰν πρῶτον δὲν ἐνεργηθῶν (: δὲν παραχθῶν)

(= *ἐὰν μὴ πρῶτον ὑπάρξῃ*) ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους τὰ πρέποντα (: *ἐὰν πρῶτον δὲν ἐκτελέσετε σεῖς οἱ ἴδιοι τὸ καθήκον σας*).

Παρατηρήσεις.

δεῖν, εἶδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ *φημί* ὑποκμ. τοῦ *δεῖν* τὰ ἀπρμφ. *εἰσφέρειν*, *ἐξιέναι*, *αἰτιασθαι*, *τιμᾶν*, *κολάζειν*, *ἀφελείν* ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. ἐνν. τὸ *ὑμᾶς*. — *χρήματα*, ἀντικμ. τοῦ *εἰσφέρειν*. — *αὐτούς*, κατγρμ. προσδιορ. τοῦ ἐννοουμένου *ὑμᾶς*. — *πρὶν ἂν* ... *κρατήσητε*, χρονκ. πρότ. *τῶν πραγμάτων*, ἀντικμ. — *τηνικαῦτα*, ἐπίρρ. χρονκ. — *κρίναντας*, ὄορ. α' μτχ. τοῦ *κρίνω* (*ἔκρινον*, *κρινῶ*, *ἔκρινα*, *κέκρικα*) ἢ μτχ. χρονκ. — *ἐπειδὴν κρίνητε*. — *ἐπαίνου*, γνκ. τῆς ἀξίας. — *τὰς προφάσεις (τῶν στρατηγῶν)*, οἱ στρατηγοὶ πολλακίς ἐγκατέλειπον τὸν κατὰ τοῦ Φιλίππου πόλεμον προφασίζόμενοι, ὅτι δὲν ἐλάμβανον μισθόν. — *ἀφελείν*, ὄορ. β' ἀπρμφ. τοῦ *ἀφαιρῶ*. — *τὰ καθ' ἡμᾶς ἐλλείμματα*, ἐννοεῖται ἡ μὴ συμμετοχὴ εἰς τὰς ἐκστρατείας, ἢ μὴ χορήγησις μισθοῦ εἰς τοὺς στρατιώτας, ἢ σπατάλη τῶν στρατιωτικῶν χρημάτων εἰς τὰς ἐορτὰς κλπ. — *ἔστι* (ἀπρὸς.), ὑποκμ. τούτου τὸ *ἐξετάσαι* ὑποκμ. τοῦ *ἐξετάσαι* ἐνν. τὸ *ὑμᾶς*. — *τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις*, πлагία ἐρωτητκ. πρότ. χρησιμεύουσα ὡς ἀντικμ. εἰς τὸ *ἐξετάσαι* *τοῖς ἄλλοις*, ποιητικὸν αἴτιον κατὰ διτκ., διότι τὸ ρ. εἶναι χρόνου πθτκ. πρkm. — *ἂν μὴ* ... *ὑπάρξῃ*, ὑποθτκ. πρότ. ἡ ἀπόδοσις: *οὐκ ἔστι* ... *ἐξετάσαι* (δ' εἰδος). — *τὰ δέοντα*, ὑποκμ. τοῦ *ὑπάρξῃ* (ἀττ. σύντ.).

§ 28-29 *φαύλως*. Διότι διὰ ποίαν αἰτίαν (= *τίνος εἴνεκα*), ἄνδρες Ἀθηναῖοι, νομίζετε, ὅτι τοῦτον μὲν τὸν πόλεμον (τὸν κατὰ τοῦ Φιλίππου) ἀποφεύγουν βλοῖ οἱ στρατηγοί, ὅποιους καὶ ἂν ἀποστείλετε (= *φεύγειν πάντας, ὅσους ἂν ἐκπέμψητε στρατηγούς* = *δι φεύγουσι πάντες οἱ στρατηγοί, ὅς ἂν ἐκπέμψητε*), ἰδικούς των (: διὰ λογαριασμόν των) δὲ πολέμους (ἀναζητοῦντες) εὐρίσκουν, ἐὰν πρέπει κάτι τι ἀληθές (= *τι τῶν ὄντων*) καὶ περὶ τῶν στρατηγῶν (μας) γὰ εἶπη κανεῖς; Διότι ἐδῶ μὲν (δηλ. εἰς τὸν κατὰ τοῦ Φιλίππου πόλεμον) τὰ βραβεῖα (: τὰ ὠφελήματα), διὰ τὰ ὁποῖα διεξάγεται (= *ἔστιν*) ὁ πόλεμος, εἶναι ἰδικὰ σας ἢ Ἀμφίπολις (παραδείγματος χάριν) καὶ ἐὰν κυριευθῆ, ἀμέσως σεῖς θὰ (τὴν) λάβετε ὀπίσω (: θὰ τὴν ἀνακτῆσετε) οἱ δὲ κίνδυνοι ἀνήκουν εἰς τοὺς στρατηγούς (= *[εἰσίν]* ἴδιοι τῶν ἐφρονηκῶτων [*τοῖς στρατεύμασι*]), μισθὸς δὲ δὲν ὑπάρχει (: ἐνφ' *χρήματα* δὲν δίδονται εἰς αὐτοὺς διὰ τὸν μισθὸν τῶν στρατιωτῶν) ἐκεῖ δὲ (δηλ. εἰς τοὺς πολέμους, τοὺς ὁποίους διεξάγουν οἱ στρατηγοὶ διὰ λογαριασμόν των), κίνδυνοι μὲν ὀλιγώτεροι ὑπάρχουν, τὰ δὲ ὠφελήματα (= *λήματα*) εἶναι τῶν στρατηγῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν, ἢ Λάμπυκος (παραδείγματος χάριν), τὸ Σίγειον, τὰ (ἐμπορικὰ) πλοῖα, τὰ ὁποῖα ληστεύουν· λοιπὸν ἐκεῖ, πὸν εὐρίσκει τὸ συμφέρον του, ὁ κα-

θένας πηγαίνει. Σεῖς δὲ ὅταν μὲν ἀποβλέπετε εἰς τὰ πράγματα, τὰ ὅποια εὐρίσκονται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν (: ὅταν μὲν ἀποβλέπετε εἰς τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν πραγμάτων), τοὺς στρατηγούς σύρετε εἰς τὸ δικαστήριον (= κρίνετε), ὅταν ὁμως, ἀφοῦ (τοὺς) δώσετε τὴν ἄδειαν νὰ ἀπολογηθοῦν (= δόντες λόγον [αὐτοῖς]), ἀκούσετε τὰς ἀνάγκας (των) ταύτας (: ὅτι στεροῦμενοι χρημάτων ἠναγκάζοντο νὰ ἐπιζητοῦν ἰδικούς των πολέμους), (τοὺς) ἀφήσετε ἐλευθέρους (: τοὺς ἀθρώνετε). Λοιπὸν ὑπολείπεται ὡς κέρδος εἰς σᾶς (= περιεσιν ὑμῖν) τὸ νὰ φιλονικῆτε μεταξύ σας καὶ νὰ διχονοῆτε (= διεστάναι), διότι ἄλλοι μὲν ἔχετε (σχηματίσει) αὐτὴν τὴν πεποιθήσιν (: τὴν γνώμην), ἄλλοι δὲ ἄλλην (= τοῖς μὲν ταῦτα πεπεισμένοι, τοῖς δὲ ταῦτα), τὰ δὲ δημόσια πράγματα (: αἱ δὲ ὑποθέσεις τῆς πολιτείας = τὰ δὲ κοινὰ) νὰ εὐρίσκονται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν.

Παρατηρήσεις.

τίνος εἵνεκ'... εὐθεία ἐρωτητκ. πρότ.— εἵνεκα (Ἰωνικῶς) = ἔνεκα' πρόθεσις καταχρηστικὴ συντασσομένη μὲ γνκ. καὶ σημαίνουσα—ἐδῶ—αἰτίαν.— φεύγειν - εὐρίσκειν, εἰδικ. ἀπρμφ. ἐκ τοῦ νομίζετε ὡς δοξαστικοῦ ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. τοὺς στρατηγούς. — οὓς ἂν ἐκπέμψητε, ἀναφρκ. ὑποθτκ. πρότ.— τὸν πόλεμον — πολέμους, ἀντικείμενα' τὸ α' τοῦ φεύγειν, τὸ β' τοῦ εὐρίσκειν.— ἰδίους πολέμους εὐρίσκειν, ὁ Δημοσθ. ὑπονοεῖ ἰδίως τὸν Χάρητα, ὁ ὁποῖος τὸ 356, ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα, διὰ τὰ δῶση μισθὸν εἰς τοὺς στρατιώτας του, ἠναγκάσθη νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὸν σατραπὴν Ἀρτάβαζον, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀποστατήσῃ ἀπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν.— τῶν ὄντων, γνκ. διαιρητκ. τοῦ τι.— εἰπεῖν, ὑποκμ. τοῦ ἀπρσ. δεῖ' ὑποκμ. δὲ τοῦ εἰπεῖν ἔνν. τινά.— ὅτι ἐνταῦθα κτλ., αἰτλγκ. πρότ.— τὰθλα, ὑποκμ. (ἀττ. σύντ.) ὑμέτερα, κτγρμ.— Ἀμφίπολις κᾶν..., ἐπεξηγήσεις τοῦ τὰθλα... ὑμέτερα.— κᾶν (= καὶ ἂν) ληφθῆ, ὑποθτκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: παραχρῆμα κομειῖσθε (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον). — ληφθῆ, πθτκ. ἄορ. ὑποκτκ. τοῦ λαμβάνομαι' κομειῖσθε, μέλλ. ὀριστ. τοῦ κομίζομαι.— τῶν ἐφεστηκότων, πρκμ. μτχ. τοῦ ἐφίσταμαι=τοποθετοῦμαι ὑπεράνω τινὸς ὡς ἐπόπτης' οἱ ἐφεστηκότες (τοῖς στρατεύμασι)=οἱ στρατηγοί.— οἱ δὲ κίνδυνοι... ἴδιοι, ἔνν. τὸ εἰσί' οἱ κίνδυνοι, ὑποκμ. ἴδιοι, κτγρμ. τῶν ἐφεστηκότων, γνκ. κτητκ.— κίνδυνοι μὲν ἐλάττω (= ἐλάττοντες), ἔνν. τὸ εἰσί.— τὰ δὲ λήμματα, ἔνν. τὸ ἐστὶ (ἀττ. σύντ.) λῆμμα (ἐκ τοῦ λαμβάνω) = κέρδος, ὠφέλημα (ἰδίως ἐξ ἄραγῆς καὶ ληστείας). — τῶν ἐφεστηκότων καὶ τῶν στρατιωτῶν, γνκ. κατηγρμτκ. κτητκ. τοῦ ἔνν. ἐστί.— Δάμψακος, Σίγειον, τὰ πλοῖα, ἐπεξηγήσεις τοῦ: τὰ λήμματα' τὰς πόλεις Δάμψακον καὶ Σίγειον ἐχάρισεν ὁ Ἀρτάβαζος εἰς τὸν Χάρητα διὰ τὴν βοήθειαν. τὴν ὁποῖαν οὗτος τοῦ παρέσχε' πλοῖα δὲ ἐννοοῦνται τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα, τὰ ὅποια συλλαμβάνων ὁ Χάρης ἐλήστευεν.— τὸ λυσιτελοῦν, οὐδ. μτχ. τοῦ λυσιτελῶ=ὠφελῶ' αὐτοῖς, ἀντικμ. τῆς μτχ.— δόντες, ἄορ. μτχ. τοῦ δίδωμι' ἢ μτχ. χρωνκ.=ἐπὶν δῶτε.— ἀπρίσει, ἀπρσ. ὑποκμ. τούτου τὰ ἀπρμφ. ἐρί-

ζειν, διεστάναι, ἔχειν ὑμῖν, διτ. προσωπκ. τοῦ περίεστι καὶ ὑποκμ. τῶν ἀπρωφ. ἐρίζειν - διεστάναι· τοῦ δὲ ἔχειν ὑποκμ. τὰ κοινὰ (αἰτ.)· ἄλλήλοις, ἀντικμ. τοῦ ἐρίζειν· διεστάναι (καὶ διεστημέναι), πρωκμ. ἀπρωφ. τοῦ διίσταμαι· διέστηκα = εὐρίσκομαι εἰς διάστασιν, διχονοῶ.—πεπεισμένοις, μηχ. αἰτλγκ· τοῖς μὲν... τοῖς δέ, ἐπιμεριστικοὶ προσδιορισμοὶ τοῦ ὅλου· ὑμῖν = ἐπειδὴ πεπεισμένοι ἐστὲ οἱ μὲν...οἱ δέ.

§ 29 πρότερον - 30. Διότι πρότερον μὲν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ συμμορίας συνεισεφέρετε (: ἐπληρώνετε τὸν πολεμικὸν φόρον), τῶρα δὲ διαχειρίζεσθε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας (=πολιτεύεσθε) κατὰ συμμορίας. Δηλαδή ἕνας ρήτωρ (εἶναι) ἀρχηγὸς καθενὸς ἐκ τῶν δύο πολιτικῶν κομμάτων (=ἐκτέρων) καὶ ἕνας στρατηγὸς ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ (=ὑπὸ τούτῳ) καὶ οἱ μέλλοντες νὰ φωνάζουν (: οἱ προωρισμένοι διὰ φωνῶν νὰ ἐπιδοκιμάζουν ἢ νὰ ἀποδοκιμάζουν τοὺς ἀγορευόντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ=οἱ βοησόμενοι) (εἶναι ὅπως οἱ) τριακόσιοι (εἰς τὰς συμμορίας)· οἱ δὲ λοιποὶ εἴσθε κατανεμημένοι ἄλλοι μὲν εἰς (=ὡς) τούτους, ἄλλοι δὲ εἰς ἐκείνους (: ἄλλοι μὲν εἰς τοῦτο τὸ πολιτικὸν κόμμα, ἄλλοι δὲ εἰς ἐκεῖνο). Πρέπει λοιπόν, ἀφοῦ ἀφήσετε κατὰ μέρος (=ἐπανέντιας) αὐτὰ καὶ (ἀφοῦ) γίνετε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ σας (: παύσετε νὰ ἐξαριτᾶσθε ἀπὸ ἄλλους) ἀκόμη καὶ τῶρα, κοινὸν (εἰς ὄλους) νὰ καταστήσετε καὶ τὸ συσκέπτεσθαι καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ πράττειν (: κοινὴν εἰς ὄλους νὰ καταστήσετε καὶ τὴν σύσκεψιν καὶ τὴν ἀγόρευσιν καὶ τὴν πρᾶξιν [: τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν πατρίδα καθήκοντος]). Ἐὰν ὅμως εἰς ἄλλους μὲν (δηλ. εἰς τοὺς ρήτορας καὶ τοὺς στρατηγούς) θὰ δώσετε τὸ δικαίωμα (: θὰ ἐπιτρέψετε = ἀποδώσετε) νὰ (σᾶς) διατάτουν, ὥσάν νὰ εἶναι τύραννοί σας (=ὥσπερ ἐκ τυραννίδος ὑμῶν), εἰς ἄλλους δὲ (δηλ. εἰς τοὺς εὐπόρους καὶ εἰς τὴν μεσαιάν τάξιν τῶν πολιτῶν) νὰ ἀναγκάζονται νὰ τριηραροχοῦν, νὰ συνεισφέρουν, νὰ ἐκστρατεύουν, εἰς ἄλλους δὲ (δηλ. εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, εἰς τὸν λαὸν) νὰ λαμβάνουν ἀποφάσεις (=ψηφίζεσθαι) μόνον ἐναντίον τούτων (δηλ. τῶν εὐπόρων καὶ τῆς μεσαιᾶς τάξεως τῶν πολιτῶν), εἰς τίποτε δὲ ἄλλο, οὐδὲ εἰς τὸ παρχειρῶν (=μηδ' ὀτιοῦν), νὰ μὴ συνεργάζονται, (τότε) δὲν θὰ σᾶς γίνεταί τίποτε ἀπὸ τὰ πρόποντα εἰς τὴν κατάλληλον περίστασιν (=ἐν καιρῷ)· διότι τὸ ἐκάστοτε ἀδίκως ἐπιβαρυνόμενον μέρος (τῶν πολιτῶν) θὰ εἶναι ἑλλιπὲς (: οἱ ἐκάστοτε ἐπιβαρυνόμενοι μὲ ἄδικα βάρη πολῖται θὰ καθυστεροῦν) εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν υποχρεώσεών των, καὶ τότε (=εἴθ' = εἴτα) σεῖς θὰ ἔχετε τὴν ἐξουσίαν (=ἐξέσται ὑμῖν). νὰ τιμωρῆτε αὐτοὺς ἀντὶ τῶν ἐχθρῶν.

Παρατηρήσεις.

κατὰ *συμμορίας*, περὶ τῶν *συμμοριῶν* βλ. ἐγκεκριμένην ἔκδοσιν ἐν λ. *συμμορίαί* (σελ. 89). — *πολιτεύεσθε κατὰ συμμορίας*, ὁ Δημοσθ. παραβάλλει τὸν ὀργανισμόν τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του δύο πολιτικῶν κομμάτων πρὸς τὸν τῶν *συμμοριῶν* ὅπως δὲ εἰς τὰς *συμμορίας* κύρια μὲν πρόσωπα ἦσαν οἱ *ἡγεμόνες* καὶ οἱ *ἐπιμεληταί*, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἦρχοντο οἱ *τριακόσιοι*, διὰ τῶν ὁποίων ἐκεῖνοι ἐπεβάλλοντο εἰς τοὺς λοιποὺς *συμμορίας*, τοιουτοτρόπως καὶ εἰς καθὲν ἐκ τῶν δύο πολιτικῶν κομμάτων δύο ἦσαν τὰ κύρια πρόσωπα, ὁ *ῥήτωρ* — ὅστις εἰς τὸ κόμμα ἦτο ὅ,τι ὁ *ἡγεμὼν* εἰς τὴν *συμμορίαν* — καὶ ὁ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του *στρατηγός* — ὅστις ἦτο ὅ,τι ὁ *ἐπιμελητής* μετ' αὐτοὺς εἰς τὸ κόμμα ἦρχοντο οἱ *κομματάρχαι*, οἱ ὁποῖοι ἔργον εἶχον νὰ φωνάζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπευφημοῦντες μὲν τὸν ἰδικόν των *ῥήτορα*, διακόπτοντες δὲ καὶ ἀποδοκιμάζοντες τὸν *ῥήτορα* τῶν ἀντιθέτων (*οἱ βοησόμενοι*)· οὗτοι παρέσυρον τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὑφῆρπάζον τὴν ψῆφον αὐτῆς· ἦσαν δηλ. ὡς οἱ *τριακόσιοι* εἰς τὰς *συμμορίας*. — *ῥήτωρ ἡγεμὼν*, δηλ. *ἔστι ῥήτωρ*, ὑποκμ. *ἡγεμὼν*, κτηγμ. — *στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ*, δηλ. *ἔστι στρατηγός*, ὑποκμ. — *οἱ βοησόμενοι τριακόσιοι*, δὲν πρέπει νὰ νοηθῆ, ὅτι οἱ *βοησόμενοι* ἦσαν *τριακόσιοι* τὸν ἀριθμόν, ἀλλ' ὅτι οὗτοι ἦσαν ὡς οἱ *τριακόσιοι* τῶν *συμμοριῶν* = *οἱ βοησόμενοι* (*εἰσι, ὡσπερ ἦσαν οἱ*) *τριακόσιοι*· *οἱ βοησόμενοι*, μτχ. μέσ. μέλλ. μὲ σημ. ἐνεργητ. τοῦ *βοῶ*. — *προσενέμησθε*, πρκμ. ὀριστκ. τοῦ *προσνέμομαι*. — *οἱ μὲν... οἱ δέ*, ἐπιμεριστικοὶ προσδ. τοῦ καθόλου ὑποκμ.: *οἱ ἄλλοι*. — *ὡς*, ἐδῶ πρόθεσις = πρὸς, εἰς. — *ἐπανέντας*, ἀόρ. β' μτχ. τοῦ *ἐπανίμι*. — *ἐπανέντας* (*ὑμᾶς*) — *γενομένους*, μτχ. χρονκ. = ἐπὶν (*ὑμεῖς*) *ἐπανήτε* καὶ (*ἐπὶν*) *γένησθε* ταῦτα, ἀντικμ. τοῦ *ἐπανέντας*· ὑμῶν αὐτῶν, γνκ. κατηγορητκ. τοῦ *γενομένου*. — *ποιῆσαι*, ὑποκμ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ· ὑποκμ. τοῦ ἀπρομφ. ἐνν. τὸ *ὑμᾶς* τὸ *βουλευέσθαι* καὶ τὸ *λέγειν* καὶ τὸ *πράττειν*, σύναρθρα ἀπρομφ. χρησιμεύοντα ὡς ἀντικμ. τοῦ *ποιῆσαι*· *κοινόν*, κτηγμ. — *εἰ δέ... ἀποδώσετε*, ὑποθητκ. πρότ. ἢ ἀπόδοσις: *οὐχὶ γενήσεται... ἐν καιρῷ* (α' εἶδος σημ. τὸ πραγματικόν). — *τοῖς μὲν... τοῖς δέ... τοῖς δέ*, ἀντικμ. τοῦ *ἀποδώσετε*. — *ἐπιτάττειν, ἀναγκάζεσθαι, ψηφίζεσθαι, συμπονεῖν*, τελκ. ἀπρομφ. ἐκ τοῦ *ἀποδώσετε*· ὑποκμ. τοῦ α' ἀπρομφ. τὸ: *τοῖς μὲν*, τοῦ β' τό: *τοῖς δέ*, τοῦ γ' καὶ δ' τό: *τοῖς δέ*. — *ὑμῶν*, γνκ. ἀντικμνκ. τοῦ *τυραννίδος*. — *τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, στρατεύεσθαι*, τελκ. ἀπρομφ. ἐκ τοῦ *ἀναγκάζεσθαι*. — *τριηραρχεῖν*, οἱ Ἀθῆν. πολλὰς χρηματικὰς ὑποχρεώσεις ἐπέβαλλον εἰς τοὺς εὐπόρους· αὐτὰ ἐκαλοῦντο *λειτουργίαι*· ἢ *δαπανηροτέρα* ἐκ τούτων ἦτο ἡ *τριηραρχία*, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ εὐποροὶ ὑπεχρεοῦντο νὰ ἐξοπλίσουν τριήρεις. — *ἄλλο*, σύστοιχον ἀντικμνκ. τοῦ *συμπονεῖν*. — *ἄτιον*, ἢ ἀναφρκ. ἀντων. *ὅστις, ἦτις, ὅ,τι* πολλάκις ἐκφέρεται μετὰ τοῦ *ὄν* κατόπιν αὐτῆς ὡς ἀόριστος μετ' ἐμφάσεως (*ὄτισσὺν, ἦτισσὺν, ὄτιον* = ὅστισδήποτε, οἰαδήποτε, ὀτιδήποτε). — *ὑμῖν*, δτκ. προσωπκ. τοῦ *γενήσεται*· *οὐδέν*, ὑποκμ. τῶν *δεόντων*, γνκ. διαιρητκ. — *ἐλλείπειν*, μέλλ. ὀριστκ. τοῦ *ἐλλείπω*· *τό... μέρος*, ὑποκμ. — *κολάζειν*, ὑποκμ. τοῦ *ἐξέσται* (μέλλ. ὀριστκ. τοῦ ἀπροσ. *ἔξεται*)· *ὑμῖν*, δτκ. προσωπκ.· *τούτους*, ἀντικμ. τοῦ *κολάζειν*· τὸ *τούτους* κατὰ σύνεσιν ἀναφέρεται εἰς τὸ *ἠδικημένον μέρος*.

§ 31. Προτείνω λοιπὸν ἐν περιλήψει (= κεφάλαιον = ἐν κεφα-

λαίῳ) ὅλοι νὰ συνεισφέρετε τὸ ἀνάλογον μέρος (=τὸ ἴσον) ἀπὸ ὅσα ἕκαστος ἔχει (: ἀναλόγως τῆς περιορισίας του ἕκαστος), ὅλοι νὰ ἐκστρατεύετε μὲ τὴν σειρὰν (=κατὰ μέρος), ἕως ὅτου ὅλοι ἀνεξαίρετως (=ἅπαντες) ἐκπληρώσετε τὴν στρατιωτικὴν σας ὑπηρεσίαν (=στρατεύσησθε)· εἰς ὅλους τοὺς ἀναβαίνοντας εἰς τὸ βῆμα (: εἰς ὅλους τοὺς ρήτορας = πᾶσι τοῖς παρισϋσι) νὰ δίδετε τὴν ἀδειαν νὰ ὁμιλοῦν (=διδόναι λόγον) καὶ νὰ προτιμᾶτε (=αἰρεῖσθαι) τὰ ὠφελιμώτατα ἀπὸ ὅσα καὶ ἂν ἀκούσετε, (καὶ) ὄχι ὅσα καὶ ἂν εἶπη (=μὴ ἂν [=ἂ ἂν] εἶπη) ὁ δεῖνα ἢ ὁ δεῖνα. Καὶ ἂν κάμνετε αὐτὰ, ὄχι μόνον τὸν ρήτορα (=τὸν εἰπόντα) ἀμέσως (: εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου του) θὰ ἐπαινέσετε, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτοὺς σας κατόπι, διὰ τὴν ὅλην κατάστασιν τῆς πολιτείας θὰ εἶναι καλυτέρα διὰ σᾶς.

Παρατηρήσεις.

κεφάλαιον, ἡ αἰτ. αὕτη κυρίως ἐπέχει θέσιν κατηγμ.—ὡς κεφάλαιον (τῆς ὁμιλίας μου) ἔπειτα λαμβάνεται μὲ σημ. ἐπιρρ.=κεφαλαιωδῶς, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν περιλήψει.—**πάντας... πάντας... πᾶσι**, ἡ θέσις τῶν λ. ἐν ἀρχῇ καὶ ἡ ἐπανάληψις αὐτῶν πρὸς ἔμφασιν.—**εἰσφέρειν, ἐξιέναι, δίδοναι, αἰρεῖσθαι**, τὰ ἀπρμφ. ἔφαρτ. ἐκ τοῦ λέγω· πάντας, ὑποκμ. τῶν ἀπρμφ. **εἰσφέρειν, ἐξιέναι**, —ἀφ' ὅσων ἕκαστος ἔχει, ἀναφρκ. πρὸτ. τὸ ἴσον, ἀντικμ. τοῦ **εἰσφέρειν**.—**ἐξιέναι**, ἐνεστ. ἀπρμφ. τοῦ **ἐξέρχομαι**.—**κατὰ μέρος**, ἐμπρὸθ. προσδ. σημ. τρόπον.—**ἕως ἄν... στρατεύσησθε**, χροικ. πρὸτ.—**τοῖς παρισϋσι λόγον**, ἀντικείμενα τοῦ **διδόναι· παρισϋσι**, ἐνεστ. μτχ. τοῦ **παρέρχομαι**.—**τὰ βέλτιστα**, ἀντικμ. τοῦ **αἰρεῖσθαι**.—**ἂν ἂν ἀκούσητε**, ἀναφρκ. ὑποθτικ. πρὸτ.—**ὁ δεῖνα**, ἀντωνυμ. ἀόριστος· εἶναι εὐχρηστος, ὅταν δὲν δύναται ἢ δὲν θέλη τις νὰ ὀνομάσῃ πρόσωπον ἢ πράγμα· ἐδῶ ὁ Δημοσθ. ἐννοεῖ ἰδίως τὸν Εὐβουλον, τὸν ἀρχηγὸν τοῦ φιλειρηνικοῦ κόμματος.—**κἂν=καὶ ἂν**· ὁ καὶ εἶναι ἀπλῶς συμπλεκτικὸς τῆς περιόδου αὐτῆς.—**κἂν... ποιῆτε**, ὑποθτικ. πρὸτ. ἢ ἀπόδοσις: οὐ μόνον...ἐπαινέσεσθε, ἀλλὰ καὶ...ὑστερον (δ' εἶδος σημ. τὸ προσδοκώμενον).—**ἐπαινέσεσθε**, μέσ. μέλλ. μὲ ἔνεργ. σημ. τοῦ **ἐπαινώ**.—**τὸν εἰπόντα...ἐπαινέσεσθε**, διὰ τοὺς καλοὺς του λόγους.—**ἀλλὰ καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς (ἐπαινέσεσθε)**, διὰ τὰς ἀποφάσεις πού ἐλάβατε καὶ διὰ τὰς καλὰς σας πράξεις.—**τῶν ὄλων πραγμάτων ἐχόντων**, γνκ. ἀπόλυτος (χροικ.)=διὰ τὰ ὅλα πράγματα ἔχη.—**ὕμιν**, δτικ. προσωπικ. χαριστική.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΟΥ Β' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΥ(*) :

A. Προοίμιον (§ 1 - 2).

Υπόδειξις ὑπὸ τοῦ ρήτορος τῆς πρὸς τοὺς Ἀθηναίους εὐνοίας τῶν θεῶν καὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον ἔχουν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέναντι αὐτῆς.

Τὸ ν' ἀναφανῆ, ἄνδρες Ἀθην., ἐχθρὸς τοῦ Φιλίπ. κατοικῶν χώραν γειτονικὴν, ἔχων σημαντικὴν δύναμιν καὶ θεωρῶν κάθε συμφιλίωσιν μετ' αὐτοῦ ἀδύνατον, εἶναι ἀπόδειξις εὐνοίας τῶν θεῶν πρὸς ἡμᾶς· ταύτης δὲ δὲν πρέπει ἡμεῖς νὰ φανῶμεν ἀνάξιοι, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ἐπωφεληθῶμεν τὴν παρασκευασθεῖσαν εὐκαιρίαν.

B. Διήγησις (§ 3 - 10).

Τὸ ἐπισφαλὲς τῆς συμμαχικῆς δυνάμεως τοῦ Φιλίππου.

1. Δήλωσις τοῦ ρήτορος περὶ τίνος θὰ ὁμιλήσῃ (§ 3 - 5).

Δὲν θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Φιλίπ., διότι ὅλα, ὅσα ἤθελέ τις εἶπει περὶ αὐτῆς, εἰς αὐτὸν μὲν παρέχουν δόξαν, εἰς ἡμᾶς δὲ κατασχύνη· ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσω περὶ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἰς ἡμᾶς μὲν εἶναι συμφέροντα, εἰς δὲ τὸν Φίλιπ. μεγάλα ὀνειδῆ (§ 3 - 4)· ἤτοι θὰ ὁμιλήσω περὶ τῆς ἀπιστίας καὶ ἐπιπορκίας τοῦ Φιλίπ., ἵνα καὶ αὐτὸς φανῆ εἰς σᾶς ὁποῖος πράγματι εἶναι, δηλ. μηδαμινός, καὶ ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὸν Φίλιπ. ὡς ἀκαταμάχητον, ἴδουν, ὅτι ἡ δι' ἀπάτης αὐξηθεῖσα δύναμις του εἶναι πλέον εἰς τὸ τέλος τῆς (§ 5).

2. Παραδείγματα τῆς δολίας καὶ ἀπίστου πολιτικῆς τοῦ Φιλίπ. καὶ ἐνδεχόμενον ἀποτέλεσμα αὐτῆς (§ 6 - 8).

Ὁ Φίλιπ. ἠϋξήθη καὶ ἐγένετο μέγας ἀπατήσας α') ἡμᾶς διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ μᾶς παραδώσῃ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ διὰ τῆς ἐπινοήσεως τοῦ θρυλουμένου κάποτε μυστικοῦ, β') τοὺς Ὀλυνθίους διὰ τῆς παραδόσεως εἰς αὐτοὺς τῆς Ποτειδαίας, ἣ ὁποία ἀνῆκεν εἰς ἡμᾶς, γ') τοὺς Θεσσαλοὺς διὰ τῆς ὑποσχέσεως ὅτι θὰ παραδώσῃ εἰς αὐτοὺς τὴν Μαγνησίαν καὶ θὰ διεξαγάγῃ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ὑπὲρ αὐτῶν καὶ δ') ὅλους τοὺς ἐλθόντας εἰς σχέσεις μὲ

(*) Βλ. ὑποσημείωσιν, εἰς σελ. 27.

αὐτὸν (§ 6 - 7). Ὡς ἐκ τούτου, ἀφοῦ διὰ τοιούτων μέσων ηὑξήθη, ἐπόμενον εἶναι νὰ καταπέση ἐκ τῆς ὑψηλῆς του θέσεως, διότι ἀποκαλυφθείσης τῆς δολίας καὶ ἐπιόρκου πολιτικῆς του οὐδεὶς θὰ θελήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτὸν (§ 8).

3. Ἀνασκευὴ τῆς ἀντιρρήσεως, ὅτι ὁ Φίλιπ. δύναται διὰ τῆς βίας νὰ διατηρήσῃ τὴν συμμαχικὴν δυνάμιν του (§ 9 - 10).

Ὁ νομίζων ὅτι ὁ Φίλιπ. δύναται διὰ τῆς βίας νὰ διατηρήσῃ τὴν συμμαχικὴν δυνάμιν του δὲν νομίζει ὀρθῶς· διότι

α') κοινὰ μόνον συμφέροντα καὶ ἀμοιβαία ἀγάπη πιστῶς ἐνώνουν ἀναμεταξύ των τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἔθνη·

β') ἀδικία, ἐπιτοχία καὶ ἀπάτη οὐδέποτε δύναται νὰ ἐδραιώσῃ δυνάμιν, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια.

Γ. Πρόθεσις (§ 11 - 13).

Ἐπὶ τοῦ ῥήτορος πρὸς τοὺς Ἀθην. περὶ τοῦ τί οὗτοι ὀφείλου νὰ πράξουν.

Λοιπὸν ὀφείλετε, ἄνδρες Ἀθην.,

α') νὰ βοηθήσετε τοὺς Ὀλυνθίους·

β') νὰ ἀποστείλετε πρεσβείαν εἰς τοὺς Θεσσαλοὺς, ἵνα αὕτη εἰς ἄλλους μὲν ἀναγγείλῃ ὅτι θὰ σταλῇ βοήθεια, ἄλλους δὲ ἐξεγείρῃ· ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρέπει νὰ φροντίσετε πῶς οἱ πρέσβεις σας νὰ μὴ ἀρκεσθοῦν εἰς λόγους μόνον, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς πιστεύει, ἀλλὰ πῶς νὰ δύνανται οὗτοι ν' ἀναφέρουν καὶ κάποιον ἔργον, ὅτι δηλ. σεῖς συνεισφέρετε χρήματα διὰ τὸν πόλεμον, ὅτι ἐκστρατεύετε, ὅτι ὅλα προθύμως ἐκτελεῖτε· ἐάν δὲ γίνων αὐτά, τότε καὶ αὐτὸ τὸ κράτος τοῦ Φιλίπ. καὶ ἡ δυνάμιν του θὰ φανῇ ὅτι εὐρίσκεται ἐν κακῇ καταστάσει.

Δ. Πίστις (§ 14 - 30).

I. Τὸ ἐπισφαλὲς τῆς δυνάμεως τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους (§ 14 - 21).

1. Αἷτια, διὰ τὰ ὁποῖα ἡ δυνάμιν τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους εὐρίσκεται ἐν κακῇ καταστάσει (§ 14 - 19).

Ἡ δυνάμιν τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους, ἄνδρες Ἀθην., εὐρίσκεται ἐν κακῇ καταστάσει, διότι

α') ναι μὲν ἡ δυνάμιν τοῦ Μακεδονικοῦ κράτους προστιθεμένη εἰς ἄλλην δυνάμιν εἶναι σημαντικὴ—καθὼς αὕτη ἦτο κάποτε ἐνωθεῖσα μὲ σὰς ἐναντίον τῶν Ὀλυνθίων, ἄλλοτε πάλιν ἐνωθεῖσα μὲ τοὺς Ὀλυνθίους ἐναντίον τῆς Ποιειδαίας, τώρα τελευταίον ἐνωθεῖσα μὲ τοὺς Θεσσαλοὺς ἐναντίον τῶν τυράννων

τῶν Φερῶν —, ἀλλὰ μόνη της εἶναι ἀσθενής καὶ πλήρης πολλῶν κακῶν ἀκόμη δὲ ἀσθενεστέραν κατέστησεν αὐτὴν ὁ Φίλιπ. διὰ τῶν πολέμων καὶ ἐκστρατειῶν (§ 14-15 *αὐτῶ*).

β') ὁ Φίλιπ. εὐρίσκειται ὡς πρὸς τὰς ἐπιθυμίας του εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς Μακεδόνας· καθόσον οὗτος μὲν ἐπιθυμεῖ δόξαν καὶ τοῦτο μόνον ἐπιδιώκει, οἱ δὲ Μακεδόνες δὲν μετέχουν τῆς δόξης τῆς προερχομένης ἐκ τῶν κατορθωμάτων του, ἀλλὰ καταπονοῦνται μὲ τὰς συχνὰς ἄνω κάτω ἐκστρατείας, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐπιτρέπουν εἰς αὐτοὺς νὰ φροντίσουν διὰ τοὺς ἀγροὺς των καὶ διὰ τὴν πώλησιν τῶν προϊόντων των (§ 15 *μὴ γὰρ* - 16).

γ') οἱ περιστοιχίζοντες τὸν Φίλιπ. μισθοφόροι καὶ πεζεταῖροι οἱ τόσῳ πεφημισμένοι ὡς ἐμπειροπόλεμοι δὲν εἶναι καλύτεροι ἀπὸ ἄλλους καὶ δὲν δύνανται νὰ εἶναι, καθόσον ὁ Φίλιπ. ἐπιθυμῶν ἐκ φιλοδοξίας νὰ φαίνονται ὅλα τὰ ἔργα ἰδικὰ του ἀπομακρύνει ἀπὸ πλησίον του κάθε ἐμπειροπόλεμον ἄνδρα, περιφρονεῖ δὲ καὶ οὐδόλως λογαριάζει κάθε σῶφρονα καὶ δίκαιον (§ 17-18).

δ') ὁ Φίλιπ. τιμᾷ καὶ ἔχει πλησίον του ἄρπαγας, κόλακας καὶ μεθύσους, οἱ ὁποῖοι οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν (§ 19).

2. Τὸ ἐκ τῶν ἡγουμένων συμπέρασμα (§ 20-21).

Λοιπὸν ὁ Φίλιπ., ὅπως ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταφαίνεται, εἶναι κάποια ἀνισόρροπος διάνοια καὶ ὅλα τὰ ἐλαττώματα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲν συγκαλύπτουν αἱ μέχρι τοῦδε πολεμικαὶ του ἐπιχειρήσεις, εὐθύς ὅμως ὡς περιπλακῆ εἰς πόλεμον γειτονικὸν θ' ἀποκαλυφθοῦν ταῦτα, καθὼς, ὅταν συμβῆ εἰς τὸν ἄνθρωπον κάποια ἀσθένεια, παρουσιάζονται ὅλα τὰ μέχρις ἐκείνου τοῦ χρόνου κεκρυμμένα ἐν τῷ σώματι στρεβλὰ καὶ σαθρά.

II. Τὸ τῆς τύχης τοῦ Φιλίππου ζήτημα (§ 22-26).

1. Δήλωσις τοῦ ρήτορος περὶ τοῦ πόθεν προέρχονται αἱ μέχρι τοῦδε πολεμικαὶ ἐπιτυχίαι τοῦ Φιλίπ. (§ 22-25).

Εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ὁ Φίλιπ. ὡς εὐνοούμενος τώρα ὑπὸ τῆς τύχης εἶναι ἐπικίνδυνος ἐχθρὸς καὶ ὅτι ἡ τύχη ἀσκεῖ μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, δὲν εἶναι ὅμως ὀρθὸν νὰ νομίζῃ κανεὶς ὅτι ἡ τύχη τοῦ Φιλίπ. εἶναι μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν τύχην τῆς ἰδικῆς μας πόλεως· ἐάν δὲ ὁ Φίλιπ. τώρα φαίνεται ὑπερτερῶν, τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τῆς τύχης αὐτοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τούτου, ὅτι αὐτὸς πάντοτε εἶναι ἀκούραστος εἰς τὸ πράττειν (§ 22-23), ἐνῶ σεῖς, οἱ ὁποῖοι ἄλλοτὲ ποτε ἐξηγέρθητε κατὰ τῶν Λακεδ. χάριν τῶν ἑλληνικῶν δικαίων, τώρα ὑπὲρ τῶν ἰδικῶν σας συμφερόντων ἀναβάλλετε νὰ ἐκστρατεύσετε, κάθεσθε ἄδρανοῦντες, ἀναθέτετε τὰς ἐλπίδας σας εἰς ἄλλους καὶ κατατρίβετε τὸν χρόνον κατηγοροῦντες ὁ εἶς τὸν ἄλλον καὶ δικάζοντες τοὺς στρατηγούς (§ 24-25).

2. Πῶς θεωρεῖ ὁ ρήτωρ τὴν ἐλπίδα τῶν Ἀθην. περὶ βελτιώσεως τῶν κακῶς ἔχόντων διὰ τῆς μέχρι τοῦδε πολιτικῆς των (§ 26).

Θὰ ἦτο δὲ ἀνόητον νὰ ἐλπίζετε ὅτι τὰ κακῶς ἔχοντα θὰ βελτιωθοῦν διὰ τῆς μέχρι τοῦδε πολιτικῆς σας, τοσοῦτ' μᾶλλον, καθόσον τώρα δὲν πρόκειται νὰ διαφυλάξετε τὰς κτήσεις σας, ἀλλὰ ν' ἀνακτήσετε αὐτάς.

III. Τὸ ἐκ τῶν ἡγουμένων συμπέρασμα (§ 27-30).

Συμβουλαὶ τοῦ ρήτορος πρὸς τοὺς Ἀθηναίους.

Λοιπὸν ὀφείλετε ἤδη ν' ἀκολουθήσετε νέαν ὁδὸν πολιτικὴν, ἦτοι :

α') ὀφείλετε νὰ συνεισφέρετε χρήματα, νὰ ἐστρατεύετε οἱ ἴδιοι, κανένα προῶρος νὰ μὴ κατηγορήτε καὶ τὸν καθένα κατὰ τὰς πράξεις του νὰ τιμᾶτε ἢ νὰ τιμωρῆτε, διὰ νὰ μὴ ἀποφεύγουν οἱ στρατηγοὶ τὸν πόλεμον τῆς πόλεως καὶ νὰ μὴ ἀναζητοῦν ἰδικούς των πολέμους· διὰ τοῦτο δὲ σεῖς αὐτοὺς, ὅταν ἀκούσετε ἀπολογουμένους, συνήθως ἀθρώνετε (§ 28-29 *φάυλος*).

β') πρέπει νὰ παύσουν τὰ πολιτικὰ κόμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τώρα ἡ πόλις διοικεῖται· σεῖς δέ, ἀφοῦ γίνετε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ σας, ὀφείλετε νὰ καταστήσετε κοινὸν εἰς ὅλους τὸ συσκέπτεσθαι καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ πράττειν, διὰ νὰ μὴ διανεμῶνται ἀνίσως τὰ δημόσια βάρη καὶ νὰ μὴ καθυστεροῦν οἱ ἀδικούμενοι εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντός των (§ 29 *πρότερον*-30).

E. Ἐπίλογος (§ 31).

Συγκεφαλαίωσις τῶν ἀνωτέρω συμβουλῶν τοῦ ρήτορος.

Λοιπὸν ὀφείλετε :

α') ὅλοι νὰ συνεισφέρετε ἀνάλογως τῆς περιουσίας σας,

β') ὅλοι νὰ ἐστρατεύετε διαδοχικῶς,

γ') ὅλοι νὰ ἀκούετε οὐχὶ ὠρισμένους ἀρχηγούς πολιτικῶν κομμάτων, ἀλλὰ τοὺς συμβουλευόντας τὰ ὠφελιμώτατα.

Ἐὰν ταῦτα πράττετε, ἡ ὅλη κατάστασις τῆς πολιτείας ἀσφαλῶς θὰ βελτιωθῇ.

Τοῦ αὐτοῦ:

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΚΑΤΑ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

1) Διὰ τὴν Δ' τάξιν τῶν Γυμνασίων νέου τύπου :

ΕΚΛΟΓΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΤΟΥ ΗΡΟΔΟΤΟΥ

Σχολικὴ μετάφρασις με παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ με ἐπιγραφὰς καὶ περιλήψεις.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΛΑΤΙΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Πιστὴ καὶ κατὰ λέξιν μετάφρασις.

2) Διὰ τὴν Ε' τάξιν τῶν Γυμνασίων νέου τύπου :

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α' ΚΑΙ Β' ΟΛΥΝΘΙΑΚΟΣ

Σχολικὴ μετάφρασις με παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ με ρητορικὰς ἀναλύσεις.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ Α' ΚΑΙ Β' ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΣ

Σχολικὴ μετάφρασις με παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ με ρητορικὰς ἀναλύσεις.

ΛΥΣΙΟΥ ΛΟΓΟΙ (περὶ τοῦ σηκοῦ ἀπολογία, ὑπὲρ τοῦ ἀδυνάτου, κατὰ τῶν οἰτοπωλῶν)

Σχολικὴ μετάφρασις με παρατηρήσεις (γραμματικὰς, συντακτικὰς, πραγματικὰς) καὶ με ρητορικὰς ἀναλύσεις.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΩΙ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ Α.Ε.